

РАТКО МЛАДИЋ

БИТКА ЗА

СРБИЈУ

УПУТСТВО
ЗА ОДБРАНУ
ОТАЏБИНЕ

ЦЕНЗУРИСАНО

БИТКА ЗА СРБИЈУ

Битка за Србију, Ратко Младић
Издавач: Српски ослободилачки фронт
Штампа: Патриот
мај 7519 (2011)

Ратко Младић

Битка за Србију

- упутство за ослобођење отаџбине -

Од аутора

Када су Александру Македонском предложили да ноћу нападне војску персијског цара Дарија и да му изненадним ударом зада велике губитке, он је то одбио. Неки су то сматрали лако-мисленим потезом, али је Александар проценио правилно. Толико моћни цар Дарије не би капитулирао због материјалног и људског губитка. Имајући гигантске ресурсе, персијски цар би без труда надокнадио било какве губитке. Дарија је могуће било победити ломљењем његовог борбеног духа, што је једино остварљиво у отвореној борби.

Ми се налазимо у сличној ситуацији. Наш противник, поседујући огроман материјални и интелектуални потенцијал, води невидљиву борбу против нас. Праузроци те борбе су многим скривени, видљиве су само негативне последице. Победити непријатеља је могуће сломом његовог духа. Наша праведност га може натерати само да задрхти. Са вука треба скинути овчију кожу и обнажити његову суштину.

Главни задатак данашњице је проналажење људи који су способни да мисле стратешки - вековима, континентима, цивилизацијама. Питање чак није у томе да се доказује истинитост наших постулата, него у томе да се пронађу они који су способни на размишљања широких размера. При томе, не мисли се на ширину у размерама неке области, него у размерама целе планете. У чему је смисао доказивања људима правилности наше теорије, ако је они првобитно усвајају као невероватну? Исто тако, сумануто делује ако се на разматрање милионског пројекта позове бака која продаје семенке. Частан, добар, храбар човек, чија су размишљања у размерама семенки не може се узети за велико дело. За њега је оно нереално, али не зато што је он у њему видео некакве недостатке, већ зато што оно превазилази оквире његових перцепција.

Разговарати са човеком који размишља на уобичајен начин о неуобичајеним темама, по величини њихових размера, једнако је разговору са дететом. Већина људи, макар и паметних, такав разговор неће схватати озбиљно. Када неко детаљно познаје нуклеарну физику или напамет зна грађу инсеката, то сведочи о поседовању интелигенције и количини знања, али не и о ширини размишљања. Сам ум, уколико не постоји ширина размишљања, не решава ништа. Не верујући у ово, ствар се прихвата као бесмислица и пуста фантазија.

Људи који у потпуности разумеју и деле нашу идеју, а да при том нису навикли на широка размишљања, као максимум могу да поразговарају на ту тему или је немо одслушају. Ништа конкретно никада неће урадити. И то зато што је то за њих нерешљиво. Човек може да се бави само реалним делима. Али, свако има своју реалност. За некога је реално узгајање краставаца, за другог освајање земаља. Свако има своје домете. Променили ток ствари је немогуће. Човек се никада не може бавити туђим делом.

Човек бира своје дело независно од постојања или одсуства интелектуалних, административних или финансијских ресурса. Дугогодишњи професор, способни чиновник или трговац милијардер могу да разумеју велике ресурсе само као шансу да изграде свој лични живот, реализујући мале пројекте (на пример куповином куће или јахте). Сиромашан или неписмен човек са микроскопским ресурсима може се устремити ка делима колосалног обима. Друго је питање хоће ли успети у томе. Ми овде говоримо о намерама и потенцијалу. Величина човековог дела не зависи од ресурса које поседује, него од ширине самог човека, исто као што се човек не цени по квалитету ципела, него по квалитету намера.

Намере једног човека су мале, а неког другог велике. Показатељ ширине човека су његове намере. Велики човек се, међу људима малограђанске ширине мисли, осећа као одрасли чика који се завукао у песак у дечјем парку, док у дечијим очима стоји немо питање: "Чико, шта ћеш ти овде?" Велики у друштву малих се осећа као авион који се креће улицама. Он је незграпан, сви му сигнализирају, свима смета. Све је због тога што за њега није кретање улицама, него летење.

Несклад ресурса и дела за које се тај ресурс употребљава, је феномен своје врсте. Величина ресурса, сама по себи неће

подстаћи човека да се ангажује у области која по величини излази из оквира његовог опажања. Чак и ако човек схвати да је брод којим плови почео да тоне, даће предност пасивној позицији. Он никада неће спасавати брод зато што је уверен да није на њему да би се бавио тако великим пословима. Ономе коме није дата ширина размишљања, недостаје и духа за Велика дела.

Људи увек дејствују не на основу познавања стварности, него по ширини размишљања. У том смислу велики људи су само појединци. Основну масу чине обични, једноставни људи. Као деца, они страшно преживљавају када туђинац отме њихову играчку, али, при том, оком неће трепнути ако тај човек изнесе из њиховог стана све драгоцености. То је зато што се драгоцености налазе изван оквира њиховог прихватања света. Основно благо за већину људи су играчке. Исто као и код дефинисања ширине личности, када човеку опљачкају стан, он ће то доживети као велику несрећу, али ако опљачкају његову земљу, он неће на то ни пажњу обратити. То је зато што се такав проблем налази ван тачке његовог гледишта.

Како се мери ширина ваших осећања, размишљања, дејстава? Сопственом ширином? Ширином породице? Родбине? Домовине? Човечанства? Одговор на то питање јесте показатељ ваше ширине. Ако се сва ваша усмерења своде на куповину нових "играчака", и само због тога вам је потребан новац, практично испада да сте дете у песку. Сва деца желе да праве куле од песка.

Једни су их направили, други маштају о томе, али у оба случаја, стваралачка тежња не досеже даље од прављења куле. Са узрастом, дечји песак у парку се мења, одраста. Улогу куле и лопатице почињу да играју виле и аутомобили као "Ролс Ројс". Квалитет кофица се мења, али суштина остаје иста - песак.

За одраслог човека са дечијим размишљањима својствено је да се брине само о себи. Зато, ако је он узраста 50 година и има образовање, иметак од 100 милиона и мисли само о себи, у суштини - он је дете. Ако мисли и о својој породици, он је мало зрелији. Ако мисли и о својим рођацима, он је скоро велики. Било како, његов "узраст" не досеже до жељене ширине.

Србији су потребни људи који су способни да кажу: "Моја земља је моја породица." Сви на улици су наша деца. За њих наша душа боли као за "рођена чеда". Нужно је све их сакупити, нахранити и згрејати. Све те несрећне баке и деке, наше су ро-

ђене баке и деке. Све жене и мушкарци који живе са сопственим бригама, наша су браћа и сестре, рођене тетке и ујаци.

Нашој отаџбини су потребни људи који мисле и који су спремни да делују у складу са знањем - они који су способни за дела ради добробити Србије. Ми верујемо да постоје људи који се односе према Србији као према рођеној породици, који мисле ширином света и нису збуњени тим распоном мисли. Зато што чим је нас више, њих је мање. У томе је гаранција успеха.

* * *

Данас се људи понашају као једнодневни лептири на броду који тоне. Говорећи о ширини размишљања, ниједан лептир није у стању да прихвати чињеницу да брод тоне. Инсект који живи један дан није у стању да спозна тај проблем, зато што је брзина тоњења за њега не приметна. Када изнад воде остане само јарбол, и почну да се одбројавају минути, онда ће брзина тоњења бити једнака брзини лептировог схватања света и тек тада ће схватити да свет тоне. Корист било каквог делања је равна нули, зато што ништа не може да се предузме. Позив за акцију у друштву лептира је као вапај у пустињи.

Ширина мисли већине људи никада не превазилази оквире као што су "посадити дрво" или "изградити кућу". Неко мора да размишља и о садњи шума и изградњи градова. Ако се нико тиме не би бавио, ако би сви радили по сопственом нахођењу, судбина дрвећа и кућа би постепено прешла у руке крадљиваца. Они, који су као крадљивци упали у кућу у којој нема одраслих, мирно ће је пљачкати уверени у своју некажњивост, зато што знају да деца ништа неће схватити, а одраслих нема.

Поставља се питање, како деца могу да се заштите од паметних и талентованих разбојника који су дошли да пљачкају њихову кућу? Одговор: никако. Никако и никада. Оног тренутка када деца остану сама, увек постају нечији плен. Народ се никако не може заштитити од геополитичких процеса, моралне покварености, осцилације курса валуте, расипања ресурса и других проблема. Ширина њиховог размишљања искључује такву могућност. Да би деца могла мирно да праве своје куле, то јест да иду на посао, зарађују, венчавају се, свађају и веселе, потребни су одрасли - потребни су људи државне ширине, који чак ни теоретски не могу да буду опчињени кулама. Они никада неће ући у

песак, зато што су чак и најбоље играчке за њих вредне нули. Никада се неће користити неразумевањем народа да би га опљачкали. Они неће користити државне ресурсе за куповину јахти и вила. Њима то није потребно из истог разлога због којег вама није потребан плишани меда или пластична лопатица.

Људи који су способни да осећају бол од плљачкања државе су појединци. Такав осећај је немогуће вештачки пробудити у себи. Такви осећаји или постоје или не. Можеш се претварати, али не задуго. Природност је немогуће преварити и сакрити.

Данашња власт се, према ономе што подразумева граница маштања обичног човека, односи исто као отац према играчкама свог малишана. Тешко је замислити ситуацију у којој људи, величине цара Душана, владике Петра Првог, Шћепана Малог, почну да прихватају власт као начин за изградње вилу, купе јахту итд. Наравно, ако су при здравој памети. Исто тако немогуће је замислити обичног човека који је дошао на власт и уздржава се да је искористи за своје личне потребе.

Ширина размишљања одређује коришћење државних ресурса. У једном случају - за формирање ситуације у својој земљи. У другом случају - за прилагођавање, под неким условима, насталој ситуацији. Одсуство ширине искључује крупна дела. Човек је способан да делује једино у границама свог разумевања. Са обичним размишљањима није препоручљиво манипулисати великим одлукама.

Када "одраслих" нема, глобалним процесима нико не управља - никога се ништа не тиче, нико не увиђа размере надлазеће опасности. Најактивнија и најпаметнија "деца" пробијају се до ресурса земље и користе их према својој скали вредновања. Погледајте само већину чиновника. Зар се они старају о благостању земље и народа? Наравно да не. Они власт не прихватају као власт оца, где је благо породице више од свега, него као могућност да за рачун апстрактног друштва набаве нове "играчке". Погледајте како милијардери распоређују ресурсе. Понашају се као дечаци којима су поверили буџет обданишта. Купују јахте, виле, спортске клубове. Као што петогодишњи дечаци не могу да троше буџет на грејање обданишта, тако и педесетогодишњаци не могу да троше ресурсе за добро друштва. Није проблем што немају довољно, него што су они мали. Сваки ресурс ће схватити као могућност за куповину играчака и слаткиша. Ни петогодишњаци, ни педесетогодишњаци неће разумети да они својим пос-

тупцима разрушавају друштво. Они просто не размишљају о таквим категоријама.

* * *

Између осталог, почетком деведесетих година двадесетог века, специјалне стране службе осмислиле су начин да поставе "дечије мишљење" у службу Србије. Након распада Југославије, за огромне сировинске и стратешке ресурсе хитно је био потребан привремен систем контроле.

Било је прихваћено решење да се државни ресурси предају приватним лицима, али не редом свима, већ по избору. Кључни услов, који је одређивао "прелазни број поена" био је врло интересантан. Да би дали доследну оцену, треба прво разумети логику ситуације.

У време кризе, могуће је било зарадити велике паре, али само у случају да ти је дозвољено да их зарадиш. Шта значи "дозвољено". То питање је веома интересно, а одговор је још интересантнији. Наћи се на правом месту у право време било је само по себи нужно. Многи су се нашли, али су само неколицини поверили освајање буџетских токова. Нису сви у Србији постали олигарси, зато што нису сви поседовали основни квалитет. Од кандидата се тражило да не располажу превише свеобухватним размишљањем. Да, да, ово није штампарска грешка. Кључни захтев је - не поседовати. Код кандидата за улогу олигарха не сме бити ширине мисли и политичких амбиција. Њихови максимални снови не треба да превазилазе оквире "лепог живота на златним клозетским шољама". Таква ситуација се објашњава довољно једноставно. Замислите шта би било у Србији када би људи са амбицијама и размишљањима цара Душана, владике Петар Првог или Шћепана Малог добили на располагање ресурсе вредне више милијарди. Лако је проценити, врло брзо би задовољили своје потребе, а затим би расположиве ресурсе преусмерили у политику. Своју политику. Онда би себи поставили питање: "Зашто не управљам ја, зашто управљају самном?", а могуће су и остале варијанте питања са осталим успутним проблемима.

Да би се то избегло, почетна ставка је била на људима уског мишљења. Тај услов је у целини био испуњен. Практично, сви нови богаташи Србије се нису подигли више од материјалне сфере. У максималном случају, власт их је интересовала као до-

датна безбедност и комерцијална могућност. То је граница олигарха играчака.

Због праведности је потребно рећи, да су поједине личности искакале „иза заставица“, али не далеко јер нико од њих није имао јасну идеологију. Препеви демократије, уплетене у сујету, нису могли да сачине реалну снагу. До данас су, сви ти „политичари“, или побегли из Србије, или се налазе на издржавању казне или су погинули при неразјашњеним околностима.

Данас једино „деца“, којима се више посрећило, грабе и варају другу „децу“, којима се није посрећило. „И опет видех под сунцем да није до брзих трка, ни рат до храбрих, ни хлеб до мудрих, ни богатство до разумних, ни добра воља до вештих, него да све стоји до времена и згоде“ (Проповедник 9,11). На крају, једни се распадају у презасићености, а други у изнурености. Нема никога да заведе ред у обданишту. Зато што нема силе способне да осмисли ситуацију и предузме одговарајуће кораке.

* * *

Све што се данас дешава у Србији резултат је дуготрајног циљаног рада. Неко је створио услове који пропуштају на власт људе ниског домета, неспособне да обухвате ситуацију. Као максимум, то су добри администратори и економисти. Није им дато срце цара Душана и ширина владике Петра Првог. Данас Србијом управљају обични људи који немају високе циљеве. Наши државници стреме циљевима у оквирима личног добра и материјалне добити.

Није потребно много памети да би се проценило понашање малог човека који је добио велики ресурс. Делатност иза границе хоризонта је за њега немогућа. Не толико зато што је добар или лош човек, већ зато што то није његова величина. Уколико дете почне да руководи обдаништем, на крају ће га и растурити, али то никада неће схватити, зато што размишља о другим категоријама. Једни ће почети оправдано и неоправдано да гомилају нове играчке, други ће се борити за слободу и право изградње цивилизованог друштва. Свеукупност намера „марионета“, и једних и других, може државу упоредити са бродом којим нико не управља. Несрећни ће распродати гориво из резервоара, поште-ни ће демонстрирати оружје због „мира у целом свету“. И нико неће разумети шта се заиста дешава.

* * *

Пре више од два века, Жозеф де Местр написао је књигу „Размишљања о Француској“. Кључни моменти, на које је обратио пажњу, актуелни су за савремену Србију. У време тих догађаја, структуру власти су попунили исто као и сад, „мали људи“. На исти начин су поделили некадашњу велику империју. Нису је делили да би уништили Француску, него зато што су се њихови циљеви налазили у оквирима материјалних жеља или охолих намера.

Државници с краја XVIII века нису разумели куда иде земља. Ж. Местр закључује да су Републику Француску основали догађаји, и близу је истини. Робеспјер, Дантон, Марат, Коло, Сен Жјуст или Барер нису помишљали да оснују револуционарну владу и режим Терора. Ка томе су их довеле околности. Могућности које су стекли поразиле су њих саме више него друге. Они нису знали шта са њима да раде, руководили су могућностима као размажена деца. Ти невероватно просечни људи довели су Французе до најгорег деспотизма. Вође побуна одјекивали су са трибина, наслађујући се моћношћу док су спретнији и лукавији типови то претварали у своју корист. Једни су друге правили будалама, обавијајући то у лепе речи. Нико није разумео карактер новонастале ситуације и догодила се катастрофа.

* * *

Људи са неодговарајућим мишљењем о проблему су закрчили ходнике власти. Они се боре за власт, траже надменост, сувишне повластице, богаћење. Велики циљеви су им непознати. Свака велика земља умире без великих циљева. Свођење Србије са нивоа светске државе на ниво светског складишта аутоматски уништава њену величину и моћ. Глас појединаца, који реално оцењује догађаје, гуши се међу дечијом буком. Земља личи на позориште апсурда, на обданиште бачено вољи судбине. Где почињу корени те ситуације?

Почнимо од тога, да у свету постоје силе заинтересоване за уништавање корена традиционалних земаља била то Србија, Русија, Пољска. Најпростији и „најмирољубивији“ начин ослабљења једне државе је - организовати процесе који распоређују

људе на кључна места који по значају не одговарају тим местима. Нека су они чак и три пута више поштени, али ако проблем лежи иза оквира разумевања тих људи, било која њихова делатност водиће ка пропадању државе. Нису потребни никакви диверзанти и терористичке акције. Довољно је довести на власт велику „децу“ и они ће гарантовано растурилити сваки објекат.

Такву ситуацију могу да организују врло значајне и непознате личности. У епохи развијене комуникације, када се у сваком дому налазе телевизор и интернет, популарност искључује слободу деловања. Информациона епоха од сваког познатог човека прави таоца ситуације. Тада се он може само уграђивати у њу. Ситуацију задаје онај који седи за шаховском таблом у улози играча, а не онај који стоји на табли у улози фигуре. Она фигура која се не креће постаје политички леш. Због тога данас код популарних фигура не може постојати сопствена дугорочна стратегија. Реално гледано - ти пиони су у веома великој игри. Онда, ко су играчи?

* * *

Џингискан је рекао некада о једном од својих потенцијалних наследника, да има гвоздену вољу, част, савест, ум, да је храбар као тигар, али... никада неће постати велики руководилац. Зато што он мисли да су сви људи такви. Започињући велико дело, ми као први корак морамо да признамо себи да "нису сви такви". Човек са обимом мисли који превазилази средњи ниво, као прво схвата да се према "деци" треба обраћати на "дечијем" језику. Информације им је потребно преносити у формату који одговара њиховом размишљању. Из разумних разлога не треба им причати о геополитици, економији и филозофији са тачке гледишта логике. Велика информација треба да се пласира у формату, прорачунатом не по уму, него по срцу. Војници брже усвајају информацију кроз патриотску песму, него кроз лекцију о геополитици и међународном положају.

За већину, речено представља ширину преко постојеће границе. Појединци чују тему, али је тешко да је могу разумети, због бојазни од наилажења на гигантско неразумевање и исмејавање, као и питања типа: "Зашто ти је то потребно?" Чудно питање, могуће само у болесном друштву. Зашто је потребно старати се о слабима? Зашто спасавати дете? Које су повољности? Као резул-

тат таквог става, негативне процене нико не контролише. Они иду својим током, људи живе нормално, а ствари у Србији све су горе.

Као резултат специфичности дотакнутог проблема је, као прво, да је тај посао намењен људима чији су циљеви неограничени оквирима овог света, а залазе у област метафизике. Да би се створила потпуна представа о процесима који се одвијају у Србији потребно их је повезати са процесима на планети. Да би се у целокупности схватила ситуација на планети, потребно је заћи у област метафизике и повезати је заједно са окружујућом стварношћу. Онај коме се захтевана ширина начини превеликом, тешко да ће се даље заинтересовати.

Данашња ситуација је таква: под згодним изговором "деци" су показали где стоје шибице. Саопштили су им да су ослобођени од родитељске контроле, и све то представили лепим речима. Амбиције су укључили на тиху ватру, у стилу, сваки човек има довољно знања да реши било које државно питање. Даље ће процес ићи сам од себе. И када ће "малишани" упалити шибице, разорити и распродати своју кућу - само је питање времена.

Идеја

Основна схватања

Пред нашим очима се ствара Последња Историја. Почетак трећег миленијума је и почетак нове епохе. Руше се светске империје, поново се процењују вредности. Пропада старо уређење света. Рађа се ново. Историја ће поново оштро да постави питања, на која су, чини се, једном заувек нађени одговори. Шта је добро? Где је варварство? Где је цивилизација? Од тачности одговора зависи живот сваког човека. Најлошије ће бити онима за које одговоре дају други.

Како би одговорили на та питања и означили излаз, проучаваћемо не само Србију, већ и друге државе. Безусловни показатељи сведоче о постојању великих проблема. Наука, привреда, пољопривреда, војска и образовање пропадају. Наталитет и морал опадају. Сиромаштво, проституција, наркоманија расту. Где је почетак тих процеса? Ко их иницира?

Данас се свет сукобио са нетипичним обликом вођења рата. Губи се једна етапа за другом. По свету је појурио талас чудних револуција. Прстен се сужава. После догађаја на Балкану, у Авганистану и Ираку, после тога како су пале постсовјетска Грузија, Украјина и Киргизија, лако је погодити последице. Од стране некога подстрекиване народне масе у једним државама праве нереде, а у другим - свргавају владе.

Ситуација подсећа на време уочи Другог Светског рата, када се на границама многих опажала повећана активност Вермахта. Данас је не само у пограничној зони, него и унутар земље, у њеном самом центру, приметна слична активност. Овај пут информационалних трупа. Просто, ни информационе, ни војне силе не крећу у поход, па зато у ваздуху лебди напрегнутост.

Лако се увиђа да иза целог низа чудних "револуција" и масовних нереда стоји јединствени центар управљања.

Многи разумеју озбиљност ситуације у општим цртама. Али нико ништа не може да уради. Данас нема чак ни претпоставке о томе ко и како ратује против Србије. У штампи се провлаче међусобно неповезане чињенице, о неком мало познатом институту "Санта Фе" у САД, који се бави безазленим, мада тајним социјалним истраживањима. Наручиоцима се, из непознатих разлога јављају Пентагон и ЦИА. Њихове разговоре о технологији смене власти без војних конфликта, у оквирима закона, нико није озбиљно схватао. То се чинило нечим попут чудаштва. Како је могуће тамо неке технологије упоређивати са тенковским дивизијама и аутоматским оружјем? Али, догодиле су се чудне "револуције", и свет је схватио да је ступио у нову епоху. Пресудни значај су стекле неразумљиве нове технологије.

Сличност сценарија "плишаних" револуција наводе на мисао да је јасно откуда ветар дува. Али шта са тим радити? Неразумљиво је како ће непријатељ да дејствује. Заратити, а шта даље? То неразумевање игра не само против Србије, него и против Европе, и ако хоћете, против целог света. Ако је при наступању хитлеровских војски становништво знало шта га чека, то данас оно није само у стању потпуне неупућености - људи су дезоријентисани. Њима сугеришу да су актуелни догађаји обележја цивилизације и слободног друштва. Да су сталне смене државника и масовни нереда – знак здравог демократског друштва.

Коментари на ту тему више замагљују ситуацију него што је појашњавају. Али основна маса људи се успокојава таквим "објашњењем". Успокојивши се, они настављају да се играју својим "играчкама". Као резултат, сликовито говорећи, друштво се налази у парном котлу у којем стално расте притисак. Није тешко погодити чиме ће се то завршити, уколико се не предузму ефикасне мере.

Таква ситуација бива у шаховској партији, када се проналази принципијелно сасвим нова стратегија игре. Велемајстор као ледоломац, ломи старе мере заштите, чини парадоксалне потезе и надиграва све, на неочекиван начин... Механичко проучавање повезаности потеза је бесмислено, јер не разоткрива суштину стратешког мишљења. Сви већ знају његов следећи потез, свима је све јасно, али то не спашава од пораза. Победоносни низ поте-

за ће се продужити до тада, док се не запази логика кључног момента и постане јасно од ког тренутка ће почети неповратне последице. Избор потеза усредсређених у том тренутку, дају нову стратегију одбране. Одговорно стратешко мишљење доводи систем у равнотежу. И поново, победа у даљим биткама ће зависити од личних квалитета играча. И тако, док се не појави нова, оригинална стратегија.

Тежња општем добру

Озбиљност положаја увиђају сви мислећи људи. Схватајући несрећу Србије као лични пораз, многи горе од жеље да јој помогну. Једни се боре са наркоманијом, други са неморалом, трећи лупају главу како спасити економију од надолazeће кризе, четврти формирају патриотска СМИ (Средства масовних информација). У границама разумевања и могућности они раде много корисних и важних послова. Велико им хвала за то. И тако рескирајући да увредимо те племените патриоте, треба рећи да док сваки решава само очигледни део проблема издвојен из целине, енергија ће одлазити у ваздух. Поштени људи се неће претворити у реалну силу, због тога што сваки, радећи на делу нечега, мисли да ради цело. Да би ствари биле доведене у ред, потребно је узвисити се изнад својих амбиција, изнад своје мале истине - признати да је свако од нас у праву у својој области, али не и у целини. Борба са наркотицима - то је добро. Оздрављење економије - одлично. Решење демографских проблема - задивљујуће. Али треба разумети, да ако је болестан цео организам, бесмислено је лечити руку. Ако вода капље са плафона, не треба се борити са локвом на поду, већ са рупом на крову. Како би био спасен брод који тоне, неопходно је све снаге уложити у - запушавање отвора на њему. Ако се спашавају појединачне кабине, сви ће потонути. Дејство има смисла само ако је оно координисано општим планом. Дејство ради дејства је бесмислено. Данас тоне цео свет, али где наћи људе способне да се прихвате решавања проблема таквог обима.

Појављује се дилема; или ништа не предузимати са изговором незнања, како и шта да се ради, или предузимати, неспорно увиђајући да то неће променити ништа глобално. Другој варијанти се даје предност, макар по томе што постоји шанса да се разуме шта треба радити, и кренути са конструктивним дејствима. Без

активности шансе нема. Неактивност доводи човека у конфликт са стварношћу.

* * *

Како би се сагледао корен зла, неопходно је одустати од шаблонског размишљања, и задати једно једино питање: шта је узрок? Одговоривши на њега, треба се одредити: с чим и како се борити. Тада ће постати јасно на шта усредсређивати напоре. Без сазнавања основне идеје, циља, ради којег је неопходно дејствовати, немогуће је почети доследну активност.

Ми дотичемо веома велики проблем. Највећи од свих познатих. Из историје је познато, да су успехе у тој области постигли не ти који су говорили уопштене речи, него они који су имали потпуни поглед на свет, који им је омогућио да виде корен проблема. У којој мери су тачно видели, то је друго питање. Главно је да су они видели. Они су тумачили ситуацију до одређене границе, прикладно ситуацији. На пример, револуционари 1789. године су сматрали да су сви проблеми Француске у монархији. Ако се власт преда парламенту, све ће се исправити. Руски комунисти су сматрали да је извор зла у Русији - приватна својина над средствима за производњу. Ако се предају фабрике, привредна предузећа и земља у руке државе, остали проблеми ће бити решени сами по себи. Чим је дијагноза утврђена, изгледало је разумљиво шта треба даље радити.

Како је историја показала, револуционари су поставили погрешну дијагнозу, али сада није реч о томе. Ми говоримо о значају потпуног схватања ситуације, које, чак и да је погрешно, дозвољава да се дејствује, неизбежно дајући крупне резултате. Уколико не сагледамо ситуацију са одговарајућом ширином и обимом, уместо да то буде борба за власт ради остварења замишљеног, то ће бити борба за власт ради власти, као инструмент за остваривање малих циљева. У повољнијем случају циљ ће бити добијање повластица, то јест онога чиме се данас занимају насловни подржаваоци револуционара. Комунари су хтели да граде комуноу, а бољшевици комунизам, зато што је то било логичко продужење њихових идеја. Власт је њима била потребна не за допуњавање банкарских рачуна, него зато што је то било логично продужење њихових идеја. Данашњи комунисти неће да граде никакав комунизам, јер више не постоји ширина тражења смис-

ла. Све се свело на захтеве за погодностима које унапређују свакодневни живот, односно на секундарни рад.

На позиве за повећање пензија или стипендија, могуће је окупити масу, али је немогуће образовати силу која је способна да дође на власт и реорганизује друштво. Популистичким паролама је могуће на пример, бити изабран у парламент, али је прави тим од њих немогуће саставити. Све савремене политичке партије чине жалостан приказ. То се посебно добро примећује у Србији, када је управо почела да тоне у чарима демократије. Срби се надају да још нису дорасли до демократије, и једном ће постати праве демократе, са правим изборима и шире. Још увек они разумеју да је то неостварљивија утопија од изградње комунизма.

Ни у једној земљи света нема демократије у прокламованом облику. Све европске државе, покушавајући да прилагоде тај модел себи, одавно су схватиле његову штетност. Али ништа не могу да ураде, и зато стварају привид демократије. Сви, који су бар једном дотакли ту тему у пракси, потврдиће истинитост тих речи. Себе разоноде, са надом, да ће изградити ту демократију о којој се говори у теорији, само новоупућени у демократску веру, још не проверивши њене чари до краја. Због тога они толеришу извештачене партије, које више личе на комерцијална предузећа. Формално у тим партијама је по 50.000 "партијаца", али фактички ни једнога. Уместо људи - потписи, сакупљени од студента, пензионера и незапослених, око 10 евра за сваки. Нико нема илузија у погледу правих циљева сличних партија, и у њима окупљених људи. Али, Срби се надају, да ће једном пракса бити адекватна теорији. Затим ће бити доказано - узалуд се надају. Французи су прешли двовековни пут, и излазећи из свог жалосног искуства говоре: "То је ћорсокак".

Немајући свеобухватност разумевања ситуације немогуће је угледати корен проблема. А без циља, борба за власт се израђа у борбу за гласове бирача. Плитко размишљање аутоматски умањује циљ. Како би се сагледао корен, неопходно је размишљати са одговарајућом свеобухватношћу.

Да би се пронашао разлог због кога тоне брод, потребно је спустити се у потпалубље. Онај који размишља о томе не излазећи из кабине, никада ништа неће увидети и разумети. Када свако покушава да схвати ситуацију на основу њему видљивог дела, неизбежно наступа оглупљење ситуације. Као резултат, учитељи виде спас у препороду школства. Научници - у обнови

науке. Лекари - у искорењивању наркоманије. Демографи - у рађању. Војници - у армији. Привредници - у привреди, итд. То су безусловно добри људи, али док не виде целину, коренито решење проблема је немогуће. Добре намере свешће се на прилагођавање реалности смутних времена. Да су цар Лазар и Милош Обилић спасавали Србију ходањем око турског логора носећи плакат са захтевом за повећање пензија, Турци би их изабрали у своју скупштину. Да се Гаврило Принцип бавио добротворним радом, Аустријанци би га прогласили свецем, а не би га убијали у затвору. Да је генерал Жуков спасавао Русију унапређењем економије, фашисти би му уручили Кукасти крст.

Поново Србију, Русију и друге земље прекривају смртно опасни проблеми. Овај пут са својеврсним особеностима. Поменуте државе су на реанимацији, али њиховим лечењем се баве болничари, руководиоци земљорадничких задруга и гуликоже. Једни стављају бесмислене облоге, други јадикују и уздишу, трећи, крадом скидају прстен са прста.

У освојеним градовима увек свира музика победника. У Берлину 1945. године у свим ресторанима и кафеима су се чуле совјетске песме. Навратите данас у париски, московски или мадридски кафе, послушајте каква музика се чује, и тада ћете схватити ко стоји иза нове технологије окупације. Нас побеђује нешто нељудско. Ритмови у стилу "бум-бум" немају основа. То је нешто механичко, технократско, туђе, изашло из недара безбожне потрошачке цивилизације, која раствара у себи све живо и људско.

Идеја

Сила, способна да изведе земљу из кризе, може да се појави у резултату сједињавања неповезаних делова у целину. За то је неопходно покренути социјалне енергије. То, са своје стране, захтева потпуни поглед на свет, који даје објашњења постојећих процеса, и заступнике идеја сакупљене у јединствени тим. Без идеја, патриоте подсећају на лекара који оштро описује красте болесника, али не поставља дијагнозу и не предлаже начин лечења. Није могуће борити се за све добро и против свега лошег, не утврдивши предходно шта се сматра добрим, а шта лошим. И Израелци и Палестинци се боре за добро. Несрећа је у томе, што они имају различита схватања о томе шта је добро. Не може се градити добра Србија или Русија, не утврдивши какав се у ства-

ри државни модел под тим подразумева, као што се не може направити добар мотор, претходно не утврдивши принцип његовог рада. Ако у вашим рукама имате глину, од ње нећете направити ништа док не одлучите шта конкретно хоћете - цреп или ћуп.

Покушаји оперисања социјалном енергијом без потпуне доктрине претвара се у трговину. Комично изгледа армија која има само товарна кола, а не борбену опрему. Још је комичнија држава само са економијом, без идеологије. Данас се патриотска енергија или осипа, или има негативан смер, зато што нема разумне непротивречне идеје, макар теоретски позициониране као вредност за коју није жао умрети. Сами по себи позиви на борбу против опадања економије и мале стопе рађања, раста смртности и преступности, такође нису идеја. То је само дијагноза чирева, тада када је неопходно оголети њихово корење.

Данас сви говоре о идеји али нико не указује шта је то идеја. Као резултат, благе жеље у духу „што би свима било добро, а не би било лоше“, прихватају се за идеју.

Шта је то идеја? То је главни, темељни принцип, који утврђује природу објекта и карактер његове делатности. На пример, идеја мотора је принцип преласка једног облика енергије у други. Идеја мотора на пару је једна, бензинског мотора друга, електричног трећа, итд. Све остало - дизајн, боја, тежина и сви остали параметри - је секундарно. Жеља типа „да би он добро радио“ није идеја мотора. Док не буде речено каква је идеја предложеног објекта, његово стварање је нереално.

Држава - то је гигантски механизам. Идеја мотора - извор енергије. Идеја државе - извор власти. Идеја државних модела проистиче из разних принципа формирања власти. У том контексту постоје три изворишта власти - Народ, Сила, Религија. У оквирима тих праваца развија се било која политичка теорија. Власт или бива изабрана народом, или се захвата силом, или сматра датом од Бога. Једна од три варијанте постаје компас који указује на генерални правац. Ако правца нема, држава је као брод који плови у неизвесно. Како је говорио Сенека, таквом броду ни један ветар неће бити повољан. Безидејни "брод" ће се вртети под утицајем Тржишта.

Фотографија ситуације

Европа и Азија, Африка и Америка, Запад и Исток, суочили су се са реалним опасностима. Екологија, глобално отопљење, пре-насељеност, исцрпљеност ресурса и слични проблеми, са мноштвом назива - стежу човечанство. Колико је за дете немогуће да примети померање казаљке на сату, толико је и за човека немогуће да примети кретања таквих размера.

Процеси имају циљани карактер, из чега следи да их неко иницира. Ко је то, видећемо касније, а за сада ћемо да приметимо да све светске државе, које имају огромну територију, ресурсе и необичан народ самом чињеницом да постоје, сметају успостављању светске превласти. Њих нису хтели једанпут или двапут разбити, али сви покушаји решавања силом нису дали очекивани резултат, него су неким случајевима дали супротан резултат. На пример, моћ Русије је после сваке оружане агресије расла.

У другој половини XX века, био је разрађен принципијелно нови, ненасилни план уништавања традиционалних држава. Први пут у историји човечанства, у улози основног инструмента биле су активирани манипулативне технологије. Раније су се, такође, користиле, али искључиво као помоћно средство. У новом виду рата, упоришта нису на привредним и стратешким објектима, као у класичном рату, него на изградњи. Идеолошко бомбардовање сазнања заменило је традиционално прихватање света - за потрошачко. На основу туђег прихватања света градио се светски мит о потрошачком друштву, и тамни мит о традиционалном друштву. У организму државе, после таквих идеологија појавиле су се дубоке пукотине где су забијени различити "клинови" - од дубоког уважавања пред потрошачким начином живота до неморалности. Као резултат, структура земље почињала је да се распада. Нико није ништа смислено разумео, зато што ни једна влада није обухватала цео обим ситуације. Започете процесе су прихватили као стихијске. Ако су се са нечим лидери држава и борили, то су биле једино последице. Губили су време на скраћење радног дана, увећању сфере разоноде и слично. Дубински корени остали су ван видокруга.

Уз помоћ такве технологије била је разбијена Југославија. Кроз неколико година разбиће и Србију. Разбиће је не силом, већ, између осталог, кроз измену принципа формирања власти.

Данас, власт у нашој земљи треба стално, једанпут у четири године да се мења. Независно од тога какав је владар, добар, лош или златан, нов систем прописује његову смену у сваком случају. Таква новотарија у перспективи не оставља шансе за очување целовитости велике земље. Када се угрожава фундаментални услов стабилности земље - континуираност власти, земља се неизбежно налази у власти групација које се састоје из малограђанских намештеника. Даље, по логици ствари, те групације почеће рат једне са другом око портфеља и ресурса. Колико год да је земља јака у таквом систему, следи неминовно ослабљење.

Данас, са искуством стицаним годинама, ми видимо: све се дешава као по сценарију. Србија нема шансе да очува своју целовитост у условима демократије. Чињеница да Србија до сада, како-тако, не у потпуности, одржава своју целовитост, не може се назвати другачије него чудо.

Да би се увидела неминовност рушења, треба схватити да свака власт по својој природи вуче ка истрајности и континуитету. То је њена природа. Ако би се и супротставили таквој тежњи, започеће разрушујући процеси. Регуларна смена руководећег састава гарантује рушење земље. Та чињеница произилази из човекове природе. Не може владар који има власт на један сат да прави планове за два сата. Не може се намештеник на одређено време односити према објекту као господар. У систему управљања "службеник на сат" државно-стратешко мишљење мења се тренутном комерцијалом. То на свој начин провоцира постојану прераспodelу у економској и административној сфери. На крају, руше се главне узде конструкције, расте социјална напрегнутост. Када негативно настројена маса достигне своје критично стање, државна конструкција ће се распасти сама по себи.

Привремена власт није у стању да се противи примећеним лошим тенденцијама зато што се активности намештеника не дефинишу дугорочном целисходношћу, него роком за добијену власт. Краткорочни програми, оријентисани на тренутно благо, без дефинисаног усмеравања, стичу разрушујући карактер за друштво. Суштина ствари није толико у квалитету личности овог или оног човека, него у суштини система. Од ње зависи формирање типа свести и модела понашања. Људи увек поштују правила која диктира систем. Промените систем - измениће се људи. Ко дефинише правила игре, тај дефинише и понашање играча.

Демократски избори власти могу се назвати најмоћнијим средством ослабљења и растурања било које земље, посебно велике. У демократији се битка за власт претвара у битку технологија за манипулацију свести. Фактички, систем избора остварује систематску селекцију кадрова пуштајући за „волан“ само оне чија су обећања више вероватна. Такав принцип руководећих кадрова означава да све главне функције треба да заузму људи са психологијом пљачкаша. Увиђајући временски карактер своје власти, они ће се трудити да узму што је могуће више, а да дају што је могуће мање. Никада се власт неће схватити као обавеза и начин служења народу и отаџбини. За победника на изборима власт првенствено представља ништавни ресурс који дозвољава решавање питања материјалног и амбициозног карактера.

На данашњи дан, свест владе формира се условима који су произашли као последица демократских процеса. Када су уместо јасних и разумних циљева предложени делимично општи термини: „слобода“, „једнакост“, „процвет“ и слично, власт нема појма о главном правцу кретања. На крају се оријентише само на економију. Државно мишљење смењује се за комерцијално. Даље настаје слабљење и разрушавање привреде, образовања, науке, војске. То произилази не зато што се земља напунила лошим људима, једноставно је комерцијални приступ убио некомерцијалне институције. Чак и економија, ако има за циљ не добробит друштва, него чист профит, претвара се у усисивач који из друштва усисава све сокове. У условима тоталне комерцијализације, непријатељима преостаје само да се старају о томе да комерцијализација политике и константне промене власти буду присутне у животима друштва. Остало ће кренути својим редоследом из разлога што на тржишту преживе они чија продукција доноси више повољности. Тако, гурати човека на доле увек је повољније него вући га на врх. Тај услов предодређује правац развитака.

Обратите пажњу на један веома интересантан детаљ Србије. Сви подстрекачи „демократских промена“ траже само једно од Србије: придржавајте се Устава. Рекло би се, откуд САД одједанпут толико брину да се Србија придржава закона? Од тога што, важећи на данашњи дан, Устав оглашава као главну потребу „осипање кадрова“. Када континуитет власти нестане - систем се распада. Земља се претвара у град препуштен грабљивцима.

Слике из музеја ће се ускоро красти не путем махинација, него изрезивањем ножем.

У бившим републикама Југославије, где је успешно нарушен континуитет власти - у Хрватској, у Босни и Херцеговини, Македонији - започео је период активног распадања. „Шефови влада“ извучени „ниоткуда“ ускоро ће отићи никуда. Смениће их други исти такви, и тако дотле, док агресор не реши да је потребна кондиција достигнута. Када се први посао заврши, новонастале земље укључују се у туђ систем. С почетка ненасилним методама, а после према ситуацији.

* * *

Отворено тржиште је тако организовано, да сваког ко упадне у његову мрежу не пушта. Оно исисава ресурсе не остављајући никакве шансе. Људима говоре пусте и лепе паролe, позивајући на „очување слободе и независности“. Као резултат, преварени ломе свој дом сопственим рукама.

Да би се свака форма континуитета искључила, руководећа лица не треба само да се мењају. У чему је смисао мењати Бориса Тадића за Тому Николића? Процес крађе иде сувише полако, и непријатеља плаши следеће: шта ако се за то време нешто догоди, ако нека нова сила, каква до сада није постојала у нашој историји, сазре, и Србија опет постане сила? Тако наши непријатељи и кују гвозђе, док је вруће. Да би се процес рушења убрзао, главне функције треба да прелазе у руке опозиционог тима. Нови тим мора обавезно бити опозициони. То гарантује потпуну смену више и средње карике управљања, изузимајући сваку форму континуитета. Од опозиционе елите формираће се влада чији ће чланови гарантовано бити људи са микроскопском ширином мисли - другачији просто не би могли да играју улогу типа „заштитимо слободу“. Активности „малих“, када дођу на власт, већ су познати - они ће почети прерасподелу у економској и административној сфери. Чак и ако часни људи постану лидери, ништа се не мења. Са корумпираним људима разрушујући процеси ће кренути брже, са часним нешто спорије, али ће у сваком случају кренути.

Даље ће социјална енергија из стваралачког тока бити преусмерена у разрушујућу. Променљивост власти рађа гомилу руководиоца који не разумеју ситуацију и не знају шта треба да се

ради. „Када земља одступи од закона, тада је у њој много руководица" (Приче Соломонове 28,2). У таквој ситуацији Србија ће морати да се растури на низ патуљастих држава. Слична судбина очекује све традиционалне земље. После пада Русије незаштитена ће постати не само Источна Европа, него и цео свет.

Појављује се логично питање: како су САД тврђава тржишне демократије? Не треба бити у заблуди. У САД функционише постојана власт. Мења се само њен спољашњи изглед. Силе које су усмеритељи остају непроменљиве, одржавају континуитет и наследство. За разлику од других држава, изборни спектакл у САД је квалитетније осмишљен.

Европа је први пут постигла видно логичан развој демократије у облику фашизма. Али то још није оно најстрашније што се може очекивати. У сагледивој будућности, изборни систем ће донети још више проблема. Очигледна је тенденција убрзања процеса смене владе. На пример, у 2000. години, Француска је, под притиском „општељудских прогресивних снага", скратила председнички мандат са седам на пет година. После пет година смена власти је могућа, а после десет обавезна. Десет година у идеалној варијанти, али шта је за Француску десет година? Чак ни тих десет година није загарантовано. Гомила групација које претендују за власт користи сваки реални и измишљени повод за смену владе и самим тим заузимање „топлог" месташца. Данас политичка борба не живи по социјалним законима, него по комерцијалним. Са собом је донела конкуренцију и произвела из ње правила, морал и методе.

У Србији, ситуација је још тужнија - налаже се промена власти сваке четири године и не више од два мандата. У условима претње енергетске кризе и проблема пренасељености планете, Србија, светско природно благо са изумирућим становништвом, показује се као сувише привлачан залогај. Уништење наше земље налази се у другој фази те операције. Први корак је - успостављање система који омогућава постојану смену власти као основни услов - и тај корак је прошао. Основ за „демократску револуцију" је изграђен. Кроз четири године смена власти је могућа, кроз осам обавезна. Ако у моменту могуће смене власти настане шанса за очување континуитета, тада у преломној етапи, у моменту обавезне смене власти, таквих шанси не сме да буде.

При таквим условима слаб тим неће моћи да сачува Србију. Да управља таквом земљом може једино много јак тим. Али тотална

безидејност врхова власти одбацује настанак праве силе. Последње године не обећавају ништа добро ни за Француску, ни за Русију. Версај и Кремљ претварају се у пролазно двориште. У низу следује ослабљење и крах. Када оду лидери, САД ће „проћи“ по остатку света као тенк по колибама од сламе. И ниједна економија не може се заштитити.

Србија је опасна за своје непријатеље не својом економијом, него својим потенцијалом. На данашњи дан то је једина хришћанска држава која је поред Русије очувала религиозни основ. Даље ће питање тог фактора бити детаљније разматрано.

* * *

Стубове свих „демократских револуција“ чине три саставна дела - опозициона елита, незадовољне масе и комерцијализовани СМИ (Средства масовних информација). У тренутку "X" народ научи да мисли да је постојећа влада крива за све недаће, и да је треба заменити. Даље, са једне стране, на улице се изводе масе (то је чиста техника), а са друге стране се заврти бренд некакве опозиције. Слободна "СМИ" осветљавају догађаје одговарајућим коментарима, и смена владе је готова. Најјасније се те технологије испољавају на постјугословенском пространству.

Вероватноћа да ће у тој ситуацији главне улоге имати регионални лидери је стопроцентна. Под паролана независности и суверенитета, они ће урадити све могуће како би одагнали пажњу престоничких власти. Енергију "феудалних кнежева" и "новог племства" организатори револуције ће обавезно искористити за своје интересе.

На том пољу се игра веома озбиљна игра. Ослонац је на амбицијама "малог човека" да има власт. Читаву ситуацију он не разуме, и зато му није тешко усадити мисао да је бити председник независне државе лакше него гувернер. Као резултат ниче цела армија "бораца за слободу". Трик је у томе, што њих не треба чак ни финансирати. Они ће сами, као магарци, поћи тамо где су им окачили "шаргарепу". Достигавши своје ситне циљеве, они ће радити за туђ, непознат им стратешки циљ, кога неће чак ни схватити. Милиони "бораца", искоришћених од стране САД, насумице побеђују своје земље.

Тада када буде савладана и последња препрека на путу ка превласти у свету, САД ће почети активно да дроби "независне"

и суверене. До тог тренутка велики играчи ће шпекулисати стремљењем ка краткотрајној добробити.

Србија је тако велика, да ће и после отцепљења неких територија остати једна од духовно и природно највећих земаља света. За достизање главног циља, њу ће и даље ослабљивати нашим рукама уз помоћ опозиционе "плитке" владе.

Крајњи циљ свих тих процеса на постјугословенском пространству је уништење народа који насељава територију екс-Југославије, и прерасподела ресурса у корист "златне милијарде". Изабран је прост и ефикасан начин - самоуништење. За њихову иницијализацију испланирано је и искордињено дејство, паралелно и истовремено у неколико праваца: уништење националне културе, језика, националне религије, образовања, здравствене заштите, производње, армије. Тренутно, огромним корацима се креће деградација породице, морала, школе. Духовни свет човека се боји црним бојама. Дода ли се томе "сексуално васпитање", проституција, алкохолизам - и мање више, слика ће бити потпуно сложена - круг порочни и самоодржавајући. Из њега изаћи је јако тешко. Посебно у атмосфери демократске реторике, када свугде говоре узвишене речи о препороду држава, нација, о светлој будућности, а у ствари чине све што води уништењу и државе, и нације, и светле будућности.

Ако неко из власти прозре и разуме смисао онога што се дешава, то неће ништа изменити. Илузије најпоштенијих људи се расипају, јер било који паметан човек схвата, да за четири године у свеобухватности такве громаде каква је Србија, чак ни силама јединственог тима, се неће ништа постићи. Нескладан колектив, на брзину састављен из опозиције, склон стремљењима на богаћењу и сујети, је овде потпуно неспособан. Када наступи пропаст пређашњих оријентација укључује се механизам колективног несвесног стања, при чему човек губи своје разумне смернице и налази се у власти инстинкта. Тако се понашају људи у стању панике. Нови револуционари ће већ за месец дана шестим чулом нањушити погубност ситуације. Спасевајући се, они почињу да граде "резервне аеродроме" и чине друга дела, уобичајена за све привремене руководиоце. То ће појачавати кризу, изазивати нови талас незадовољства и нову опозицију. И поново, све то другом, трећем, и тако даље, кругу - до тада, док систем не буде уништен.

У суштини, свако привремено руководство, од тренутка доласка на власт, припрема "дрва" за потпалу следеће "револуције". Ситуација је безизлазна јер је непријатеља напретек. Све - и масу, и елиту, чак и технологе, искоришћавају наслепо, као инструменте. То је зато што је човек без потпуног погледа на свет увек инструмент, који се продаје као кромпир на пијаци. Он нема принципа, спреман је било шта да ради ако има корист од тога. По правилу, питање је цене. Сваком послу се посвећује не по општем циљу, него чињеницом о брзој добити. Ако је корисно да филм има еротске сцене, стављаће их. О чињеници да то доприноси уништењу народа, "инструмент" чак није способан ни да помисли. Он једноставно хоће да заради новац јер мора да храни породицу, а и себи треба да омогући разоноду.

Реалан циљ виде само велики играчи, они који планирају све те револуције и демократије. Они свима, од вратара до политичара, каче "шаргарепе" на неопходним местима, и људи иду у задатим правцима, задовољавајући своје тренутне потребе. Маса хоће хлеба и игара. Елита хрли буџетском појилишту. Технолози зарађују новац. Сви раде, али нико не разуме општи карактер и правац дејства у коме учествују.

Свет се уверио у страшне ефекте нове офанзивне технологије - "демократске" револуције које су прогрмеле планетом јаче него експлозија у Хирошими и Нагасакију. Маса, као и раније, не зна ништа ни о чему, "и остварује се над њима пророчанство Исаије, које говори: ушима ћете чути - и нећете разумети, и очима ће те гледати - и нећете видети" (Матеј 13,14). Чињеница је да ти "једнодневни лептири" сами својим рукама копају себи гробове. И нико никада не може да израчуна далекосежну штету од свог деловања или не-деловања. Човечанство везаним очима тоне у пропаст, а никога нема да га заустави. Данас, за разарање Србије, Русије, и било које државе, не користе лукаве диверзанте, него сопствену социјалну енергију те државе. Неки зао скретничар померио је рампу и воз се сурвао у амбис.

* * *

Неспособност за рад свих институција система чине то да се ситуацијом не може управљати.

Становништво - Не разуме суштину процеса који је у току. Разарање земље се већином прихвата ка природан ток догађаја.

Нико неће да оцењује ситуацију по резултатима. Сви је оцењују по извештајима СМИ, који упорно износе мишљење "све је добро, прелепа маркизо" (ово се говори када је, у ствари, све лоше). Када би људи могли да обаве упоредну анализу, увидели би да је, када су Србију или Републику Српску бомбардовали, нането много мање губитака у живој сили и економији. Данас, у такозвано "мирно време", традиционалне државе губе много више него у доба било ког рата. Ти губици расту као лавом наношени. Али становништво, уместо војника у непријатељским униформама и бомби које падају са неба, види неонску рекламу, агресивне серије и блиставе странице часописа. У таквим условима, народ и њиме "изабрано" руководство не могу да правилно процене ситуацију.

Руководство - Систем "службеник на сат" допушта да управљају само "мали". Ако се којим случајем ту нађе неки "одрасли", ограничење дужином мандата искључује акције адекватне ситуацији. У условима привремене власти, органи управљања су окупирани пролазним (краткотрајним) политичким и економским пословима. Стратегијска активност је у принципу искључена. Руководиоци живе од избора до избора. Дугорочна стратегија се једноставно не може изградити у таквим условима.

Армија - Беспомоћна против технологија које се користе. О каквом супротстављању се може говорити ако се сфере дејстава пушака и сфере дејстава информација налазе на различитим носиоцима? Најсавременији тенк је немоћан у односу на телевизор. У постојећој ситуацији су непотребне било какве армије и било какво оружје. СССР је био једнак по војној моћи са САД, али га то није заштитило од рушилачких технологија трећег миленијума. Моћан на војном плану, а нејак идеолошки, СССР је претрпео уништавајући пораз.

Религија - У условима дезоријентације и духовног осиромашења, становништво прихвата веру као нешто што је одвојено од живота. Вера сама за себе, а живот сам за себе. СМИ, призивајући да се "узме од живота све", је главни пророк. У здравом друштву вера побеђује човека да реагује адекватно ситуацији. Данас, знатна већина хришћана сматра да је учешће у судбини своје Отаџбине - политика, прљав посао. А по томе, Отаџбином је дужан да се бави било ко, само не хришћани. Ако су наши преци сматрали параметром вере учешће у судбини своје отаџбине, то наши савременици параметром вере сматрају неучешће.

Максимално се дистанцирајући од проблема Отаџбине, они су свели веру на извођење обреда. Али, људе осуђивати због тога не треба. Такво схватање вере се није само по себи створило, њега су формирали.

Специјалне службе - Радно неспособне. Бити у оквирима постојећег система, и истовремено супротстављати се догађајима које тај систем провоцира, ни практично ни теоретски није могуће. Тактика "демократских" технологија има изузетно законски карактер. Разарање државе постиже се "законским" методама, на основу устава. Основни закон сваке земље која себе сматра демократском, штити силе који разарају њене основе. То изгледа као театар апсурда, али то је чињеница. Догађа се то да се за заштиту система државе, морају кршити закони тог истог система - мора се иступити не узгредно, како понекад бива у пракси специјалних служби, него систематски. Настаје затворени круг, јер било какво деловање или неделовање, имају негативан резултат. Неделовати - значи дозволити рушење државе. Предузимати реалне и одговорне кораке - значи долити керозин у огањ "револуције".

Политичке структуре - У суштини, све посматране партије, у садашњој ситуацији, су "бизнис структуре" које развијају своје послове на проблемима своје Отаџбине. На самом почетку саздане су по принципу најма, и тако привлачиле људе који су партијску делатност схватили као начин за зараду или стицање каријере. Заправо, те "партије" нису способне да дају ниједног човека спремног да бесплатно штити декларисане идеје. Ако сутра "партијцима" престану да дају плату, они ће се одмах разбежати.

Истоветни процеси се догађају у свим земљама Европе. Голим оком је видљив правац ка националном осиромашивању држава. Не треба имати велику памет да би се предвидело претварање Европске заједнице у ситуацију револуционарног парламента Француске 18. века, то јест у неукротиву стихију. Тој стихији нико није успео да се супротстави, чак ни вође Револуције. Пошто при демократској власти тон задаје већина, пресудну снагу имају материјално оријентисана лица. Револуционарни парламент Француске се врло брзо претворио у "мочвару" (тако су назвали групу посланика који су од почетка ушли у политику ради личне користи). Њима није било стало ни до слободе са братством, ни до Француске са њеним народом. Њихова маштања нису премашивала жељу за "златним тоалетом". Такве тенденције одавно се

опажају како у Европском парламенту, тако и у скупштини Србије.

Прости људи, без духа, попунили су парламент, изменили свој социјални и материјални положај, али нису променили опсег свог размишљања. Они ће, не договарајући се, ићи у правцу личне користи, рушећи све на путу. Карактеристичан пример је случај Робеспјера. Он се успротивио таквој тенденцији, а посланици "мочваре" су моментално поставили питање његовог поверења. Њега су окривили за узурпацију власти, деспотизам, охолост и друге грехе, нимало конкретизовано, али густо нађубрено револуционарном реториком. Неко је предложио да се Робеспјер казни. Предлог су изнели на гласање. Већина се изјаснила "за". Они који су гласали ништа нису могли да покажу том крајње принципијелном и поштенем човеку, који је имао надимак "непоткупљиви". "Мочвара" је одстранила Робеспјера не као личност, него као препреку ка личном благу.

Нико није могао да се супротстави инерцији кретања "мочваре". Значајно је што Робеспјеру нису дали да каже ни реч у своју одбрану. Све се десило невероватно брзо, 26. јула је било постављено питање о казни, а 28. јула му је одрубљена глава. Зашто? Зато што је сметао. Друге кривице није било. Касније су многе друге казнили из истог разлога. Револуција је прождиравала своју децу, прихватајући њене идеје за чисту монету. То је зато што се револуција претворила у нову творевину, по духу сасвим супротну првобитним идејама. У кратком тренутку избијања, када Бог још није био заборављен, а идол још није проглашен, Револуција је била сагласна са својим речима. Чим је стихија револуције изродила масу некарактерних људи који имају власт, а лишени су религије и жедни лепог живота, управљање је постало немогуће. Правац и тон фундаменталних тенденција је удавила "мочвара".

Историја учи: нација, одрекавши се Бога, аутоматски почиње да се поклања идолу. Појављују се непоправљиве последице којима нико не може да стане на пут. Од тог тренутка, људи постају играчке безличне силе. Нарастајућа маса је уништила монархију и сву елиту духа, без обзира да ли су аристократе или револуционари. Покретачка сила револуције је био безбожни прост човек који је хрлио ка ресурсима државе у нади да преживи.

Жозеф Д`Местр у делу "Размишљања о Француској" пише да, "зликовци који се појављују као вође револуције, у њој учествују

само као обично оруђе и чим покажу намере да је надвладају бивају свргнути". Људи, више него обични, тачније су расуђивали о француској револуцији, него они са великим талентом. Ти први су јако веровали у њу, а истовремено искусни политичари уопште нису. Управо та убеђеност је била једним од оруђа Револуције која је једино могла да успе захваљујући енергији револуционарног духа, или, ако је допуштено тако рећи, захваљујући вери у револуцију. На тај начин су људи без талента и неучтиви управљали тим што су они називали револуционарним котлом. Били су спремни на све, не бојећи се контрареволуције, стално су се кретали напред, не осврћући се иза себе. И успевали су у свему, пошто су били само оруђе неке силе. Оног тренутка када би почели да пливају узводно, нестајали би са сцене. На основу речи Местра, следи да људи не воде револуцију, него револуција користи људе за своје циљеве.

Сасвим је разумљиво да у парламенту Србије и Европском савезу није могуће извести стварање "мочваре". То је природна последица демократских принципа. "Мочвара" ће задавати правац и тон. Робеспјера свих врста ће казнити на овај или онај начин.

Расправљање о Србији због недостатка информација доносе одређене недоумице. За сада је нејасно да ли хоће да је ослабе или униште. Логично је размишљати да нико неће "увећавати суштину без неопходности", то јест неће се јачати хаос изнад потреба. Ако се логички размишља, урушење ће бити доведено до тог нивоа да дозволи удар на кључне чворове и потпуно уништити оружана сила. Историјски део Србије ће добити улогу природног регионалног лидера који испуњава задатке неког "више". Како би обезбедили могућност управљања, тада законској власти, биће дозвољено да се преобрати у постојану елиту, чија "елитност" неће ићи изнад границе "златних тоалета". Глобално мислеће људе ће таква ситуација истискивати. Створиће се ситуација, слична као у позним монархијама, када је елиту поразило паганство. Тада су се потомци стварне елите претворили у примитивне људе, које је интересовао једино новац и задовољство. Таквој "елити" је било допуштено да сачува наследност.

На први поглед би се рекло, да овакво развијање догађаја не дотиче обичног човека. Обичном грађанину је свеједно ко седи у Скупштини или Влади Србије, и какву политику такав неко спроводи. Али, ствар је у томе што се игра против Србије води не

ради власти и доступа ресурсима. Све је то међуциљ. Коначни циљеви ради којих се води борба кроје се у метафизици. Сагласно демократској идеологији, традиционалним народима нема места на Земљи. То није претпоставка. То је тврдња, изведена из доследне анализе ситуације на планети. У даљем тексту ћемо дати доказе за то.

О заштити

Пред лицем надвијајуће опасности не треба себе обмањивати. При свесној оцени ситуације појављује се та чињеница, да данас нема ни стратешког плана одбране, разумевања ситуације, чак ни силе која би имала задатак да потражи одговор на многобројна питања. Политика „службеник на сат“ претворила је власт у чувара „кључева амбара“ који користи ресурсе према својим размерама размишљања. Другачије речено, не по намени. Постоје малобројни интелектуалци, који правилно оцењују настајуће проблеме. Али уједно са интелигенцијом они демонстрирају моћну импотенцију. Према чињеницама свог понашања, то су они исти људи нижег сталежа, само обдарени талентом којим и тргују. Кома и за шта они продају свој таленат њих не интересује и, у принципу, интересовати их не може, јер то превазилази оквире њихових схватања. Они желе играчке и задовољство. То опредељује сву логику њиховог понашања.

Без обзира на привидну безизлазност, Србија, Русија и друге земље до данашњег дана располажу могућностима довољним за решење проблема. Питање је у њиховом правилном коришћењу. Нису све битке изгубљене, главне борбе тек предстоје. Какав ће бити њихов резултат зависи од тога како ћемо се ми данас понашати. Ми - то су и интелектуалци, и влада, и ресурсни људи, и патриотски настројен део становништва, и уопште сви који разумеју озбиљност ситуације и спремни су за дела одговарајућих размера.

* * *

Наш циљ је - разоблачење стратешке логике непријатеља. Пре свега, дужни смо да се сагласимо са Наполеоном, који је тврдио да губи онај који се припрема за претходни рат. За победу у савременом рату неопходно је уловити онај "главни моме-

нат", о коме се говорило у примеру са шахом. Због тога ћемо се одрећи емоција и постарати да се разаберемо у ситуацији. Поставаћемо себе на место непријатеља и размислити како би се понашали када би хтели да унишимо Србију, Русију и шире - Европу и Свет. Уништити не физички, него као друштво, односно сломити и распршити те традиционалне конструкције, претворивши их у биомасу.

Прво чега би се досетили је уништење без употребе силе (у крајњем случају прухватили би је као помоћно средство). Одмах затим дошли би до тога да је оптимална варијанта - коришћење у својству рушилачке силе постојећу енергију у самој земљи. Задатак би се свео на то, како социјалну енергију Србије усмерити против Србије.

За решење тог задатка потребно је контролисати принцип формирања државе. Како се формира држава? Кроз концентрацију енергије друштва у правцу стваралаштва. Као последица чега енергија друштва почиње да тече баш у правцу стваралаштва? Јасно је, да случајно и сам по себи такав процес са одређеним циљем, започети не може. За то је потребан механизам који ће усмеравати природне људске тежње у стваралачки ток. У основи рада механизма јесте стремљење ка богатству. За човека је својствена потрага за стањем среће. Данас се та тежња може покренути потрошачким системом. Она тврди да, што више човек троши, тиме ће он бити срећнији. Примитивни људи заиста налазе срећу у модерним пеглама и разним клубовима, расуђујући у стилу жаба из једног цртаног филма: „Најели се, сад може и да се одспава. Одспавали, сад може и да се наједе“.

Правац кретања социјалне енергије увек се одређивао силом која ствара представу о добробити. На зачетку човечанства ту функцију су имале религија и традиција. Током времена та функција је прелазила ка првобитној држави. Што се више друштво формирало у државу, тиме је већи значај добијала та функција. Држава је, као свој главни задатак, подразумевала формирање одређеног типа свести. Увек је постојао захтев државе за то, којим оријентирима треба да се руководи човек. Увек се полазило од природе човека, његове природне жеђи за различитим задоволствима, под којима се подразумевала не само сфера осећања, него и задовољство племенитости, честољубља, моралности. Од људи способних да осећају задовољства виших замисли, фор-

мирала се елита духа, која је задавала потребан правац кретања масе (детаљније о овоме биће речи ниже).

Ширење, на све народе, кодекса витеза догодило се захваљујући моралном садржају значења појма „витез“. Крајем XIII века, француски краљеви, а напослетку и многи европски, желели су да буду проглашени у звање витеза. Главни задатак државе сводио се на придавање нужне форме жељама човека. Ако је главни задатак државе - формирање свести - решен је, старање економије или армије је последица и питање времена. Сви велики државници хришћанских земаља схватили су смисао развоја државе не као развој економије, него као обезбеђивање услова који су доприносили спашавању душа сваког поданика, од сељака до војводе и краља. Ако држава то није обезбеђивала, сматрала се за бесмислену. Развој економије сматрао се као помоћно средство, које је доприносило реализацији главног задатка.

Контуре свести, дефинисане као правилне, одржаване су посредством културе, СМИ, школе и томе слично. Обратимо пажњу да по природи не постоји забавна, научна или специјална информација. То је само начин њеног преношења, ништа друго. Онда када је информација намењена свести, то значи да она улази у свест и врши дејство које је формира. Свака информација формира свест, независно од тога да ли творац информације разуме тај ефекат или не. Узгред, у већини случајева - не разуме. Он једноставно репродукује подсвесне смернице, уграђене некада у њега. Из тога следи да, информација забаве, у неутралном смислу, не постоји у природи. Свака информација пружа формирајући ефекат.

Начин пружања информације опредељује сам однос према њој. Сложене информације, које се тичу основних момената, никада се не достављају човеку путем логике. Нема значаја да ли је то паметан човек или не. Подсвест, коју ће он одбијати цео свој живот, доносећи разне одлуке, формира се без учешћа логике. То је јединствени начин формирања постојаног погледа на свет. Човек не треба да се замишља над основним. Он не треба да мисли да ли помагати расплаканом детету. Заштитити жену или не. На кључна питања он мора да има мишљење за које није потребно логично објашњење. Формирати базне чворове кроз логику - најнеефективнији је пут. Макар због тога што је логички предана информација за просте људе тешко прихватљива и слабо остаје у памћењу. Једног дана, човек ће да заборави на

логику, и информација, поставши неразумљива, изгубиће своју силу. Али осећај, никада неће заборавити. Ако је тај осећај јак, никаква логика не може да га разруши. У неким случајевима, чак ни чињенице не могу да поколебају подсвесне смернице. Слабо схватање према логици прави просте људе веома јаким у својој вери. То може да буде како минус, тако и плус, у зависности од тога какве су смернице постављене у свест човека. Данас ми видимо минус. Пагански (аристократски) поглед на свет данас је јако тешко поколебати, практично немогуће, зато што је он прихваћен простим људима не свешћу, него срцем.

Свест човека је тако организована, да било коју неразумљиву информацију сврстава у категорију бесмислица, и тако је одбацује. Ради интересовања, понудите било ком простом човеку исечак из неког филозофског рада, и он ће, највероватније, то назвати којештаријом. Не зато што је разумео и тако закључио, него зато што није разумео. Све што је човеку неразумљиво је којештарија. У неразумљиво он може само да верује, али за то му је потребан извор са одговарајућим ауторитетом.

Због тога сложене информације, по правилу, уносе се не кроз свест, него кроз осећаје које формира подсвест. Главну информацију дају као кријумчарену, мимоилазећи логични преглед. Сви ти специјални ефекти и узбудљиви сижеи су ништа друго него замка, намењена за одвлачење пажње. Док човек седи са отвореним устима, њему набацују главну информацију. Отприлике таквим триковима прибегава мађионичар када одвлачи пажњу публике да би одрадио трик, манипулацију и сличне радње. Хоп, нешто се појавило на сцени, гледаоци су се окренули на ту страну, а за то време мађионичар је одрадио замену. Мађионичар је завршио.

Информацију, подметнуту у подсвест, човек никада не може да пронађе. Али при решавању главних питања увек ће је одгуривати. Свакој групи становништва, информација се набацује другачијим начинима. Малој деци - посредством цртаних филмова. Они не само да забављају вашег малишана, него му стављају у подсвест програм понашања. Слично је са нешто старијим групама. Девојке ће се, вероватно, веома изненадити ако им се каже да блистави журнари пружају информацију светских видика. Оне су уверене да само прате последњу моду и читају савете како да негују своју кожу и намештају косу. Али, у ствари, њима се изграђује свест. Исто се може рећи за серије, вести, позориште, шоу

програм, „аналитичке“ преносе, естраду и слично. Све су то инструменти, уз помоћ којих се изграђује план понашања и знакови оријентације. Још више задивљује то, да би се сами творци моде и серија зачудили када би сазнали колико мудру продукцију лансирају. Знате зашто? Зато што је праве по принципу „аутопилота“. Трик је у томе да човек у свом стварању увек одбацује своју подсвест. Почетна тачка задаје правац мисли. Такво понашање човек ће прихватати као резултат свог мишљења. Почетна тачка дефинише правац мисли. Ако ви подсвесно делите потрошачке погледе, ваши стваралачки резултати ће носити потрошачку усмереност. Али се творац тога никада неће досетити, њему ће се чинити да је све то - резултат његовог „слободног стваралаштва“. Слободног да, али у строго опредељеним оквири. То објашњава зашто су наши дечаци сложено почели да испишују туђе речи по оградама, музичари да свирају туђе ритмове, а режисери снимају филмове по холивудском рецепту. Па дечаци би могли са истим таквим успехом да испишују наше речи. Музичари да свирају нашу музику. Режисери да спроводе наше мисли. Могли би било шта. Све зависи од тога ко је оформио наруџбину на смернице подвести. Данас се, по натписима на оградама, може схватити, да наручилац изградње свести - није била наша влада.

Несвесно је јаче од свесног. Да ли је неко пробао да достави до логике свести, на пример атеистичку информацију. Као прво, атеиста не би било. Као друго, нико не би ни слушао. Због тога се сложена информација увек даје у „тврдом“ и интересантном формату. Маса је упијају и претварају у свој оријентир. Каква је то информација, истинита или лажна, нема никаквог значаја за њено присвајање. Важно је да се она предаје у интересантном паковању. Зато, када деци потурују у подсвест теорију еволуције, платформу атеизма, не потурају је препричавањем досадних теорија, него кроз интересантне и узбудљиве приче и филмове о диносаурусима који су живели милионима година уназад. Индиректно формирање светских погледа на еволуцију доводи до очигледног формирања атеистичког размишљања. Значајно је да, непосредни преносиоци тих информација, на пример, учитељи, научници и слични, сами не разумеју истинити смисао својих поступака. Према овде поменутој теми, сви ти научници - су иста таква деца, смештена у тела одраслих. Да би постојали и куповали „играчке“, присиљени су да раде то за шта су плаћени. Ко

са девојком вечера, тај са њом и игра. Када би им се указала прилика, они би са задовољством бацили свој посао и заузели се за „интересантније“ ствари. Сваки сања о свом „песку“ ради којег и живи. Деца-научници са својим паметним изгледом, причају ученицима о еволуцији и човеколиким мајмунима. Они их називају својим прецима, чак не размишљајући о томе шта говоре. Они једноставно верују у Дарвинове хипотезе, не оптерећујући се смислом. Значајно је, да је сам Дарвин, говорећи о својој хипотези, до краја свог живота био уверен да је прва карика еволуционог ланца прикована за Божији Престо.

Ако су се научници нашли у таквом положају, шта рећи о певачима, новинарима, режисерима, уметницима и другима у шоу бизнису? Они немају шансе да спознају своје учешће у формирању свести. Они "једноставно" певају, "једноставно" пишу, "једноставно" забављају или паре зарађују. Као резултат свих тих "једноставно" - формира се личност. Каква ће то личност бити зависи од играчака којима се играла у детињству, какве је цртане филмове гледала, шта су јој певали на концертима и предавали у школи.

* * *

Сфера деловања на свест увек се сматрала „очевином“ државе. Странце тамо нису пуштали. Уплитање странаца у процес формирања свести, сматрао се као смртна опасност за државу. Странац је могао да усмери социјалну енергију не у том смеру, у ком је потребно народу и земљи. Изразитим примером може послужити данашње стање наших умова. Певали су нам америчке песме, чије речи ми у сушини нисмо разумели. Ми смо уз њих играли у дискотекама. Гледали смо опасне трилере и еротику, којом су нас хранили под паролом слободе. Као резултат - нисмо постали ни мало срећнији. Али зато су од нас направили развратне аполитичне потрошаче. Већина је пре такве обраде осуђена да цео свој живот води као биљка. Без високог циља и великог смисла.

Чим се непријатељ провукао у сферу формирања свести нашег народа, као прво је изградио примамљиву слику потрошачког стила живота. Према свему што је сметало при испуњавању тог задатка, изграђивала се негативана слика. Данас, под обељежјем слободе, народу настављају да усађују оријентире који

усмеравају нашу енергију против нас. Прво се шири толерантност ка свакој категорији греха. Све што нас може интуитивно узнемирити, маскира се под невину разоноду. Изговарати се причама о правима личности да ради то што жели, уколико то не наноси моменталну штету, од људи прави моралне наказе. Читаоци ће бити радознали да сазнају који су то посредни показатељи који указују на динамику неке појаве. На пример, показатељем оптицаја хероина у граду служи број предозирања овом дрогом. Количина позива за „хитну помоћ“ даје објективнију слику од официјалних извештаја. Ако је у град доспела велика количина хероина, његова цена на тржишту пада и као последица расте број предозирања, укључујући и оне са смртним исходом. Ето тако, индиректан показатељ развоја демократије је динамика распрострањивања порока. Педерастичка је потајно призната најтачнијим показатељем нивоа демократије. Међународни експерти оцењују ситуацију искључиво по расту порока. Све је логично. Ако су свима стварно гарантована једнака права, носиоци порока добијају законски статус и пропагирају своју страст. Пропаганда увећава број људи који желе да испробају то што се рекламира. Није важно шта се рекламира, маргарин или некаква идеја. Важно је да започиње раст. Тако, ако хомосексуалци заиста имају једнака права, они ће се старати да оправдају своју страст у очима друштва. То се увек претварало у пропаганду педерастичке. У почетку се према њој гајио толерантан однос, после и позитиван. То је неизбежно пропраћено растом педерастичке. Ако се број хомосексуалаца умањује, значи да су се њихова права умањила, то јест, недостатак демократије.

Маса не увиђа у пороцима последице које се не указују моментално, њихову штетност. Обични људи способни су да се заштите само од тога што има тренутну и очигледну штетност. Замагљену штетност, која се појављује у будућности, маса није у стању да увиди. У последицама проузрокованим педерастичком, обичан човек није у стању да уочи тренутну и очигледну штету и због тога бива незаштићен од тог напада. Он не обухвата размере појаве и због тога не разуме да су хомосексуалци - неплодне ћелије, чије увећање прети уништавањем организма. У сваком организму се те ћелије уништавају имуним ћелијама. Ако је имуни систем болестан, а чишћење се не спроводи, организам почиње да слаби и потом гине.

Ово је прилично занимљива тема коју је потребно одвојено изучавати, што не улази у наше планове. Али ћемо ипак рећи да, кад већ постоје те неплодне (хомосексуалне) ћелије, значи да у томе постоји некакав смисао. У смислу хипотезе може се претпоставити, да је њихов смисао - изигравање функције тренажера. Имуне ћелије, које се стално боре против „хомосексуалних“, на тај начин одржавају себе у форми за борбу, то јест нешто у смислу систематичних војних учења. У закључку, имуни систем је увек у форми, док проценат хомосексуалаца и других штеточина који су опасни за здравље друштва, не премашују границе дозвољене норме.

Човек никада не размишља озбиљно на ту тему. Обични људи гледају на живот са својих уских, ограничених тачки гледишта. Оцењујући догађаје свакидашњим мерама и размерама, праве неправилне закључке. Гледајући на порок, који им се весело и светло приказује, одушевљавају се његовим бљеском и лете ка новим и светлим искушењима, као лептири на пламен. Као резултат, крила изгоре, они се претварају у црве који су способни једино да пузе. Да лете више не могу. И не могу да поверују у искреност великих намера. Сумњају у све, ни у шта не верују, и проналазе ужитак једино у осећајним задовољствима. При таквом „васпитавању“ друштво се претвара у незаштићену гомилу, где је свако сам за себе. Војна теорија и практика сведочи да ће: јединица преживети само ако је сваки борац спреман да умре. Јединица гине ако сваки борац једино жели да преживи. Слично је у животу у миру - потпуни акценат једино на личном добру, на крају ће све лишити личног добра. Тако је не једанпут било у историји. Тако је постројен свет. Губитак високих идеала преокреће се у губитак способности за обједињење, то јест ка изградњи структура. Некада хармонична конструкција се претвара у старудију.

Сократ је у своје време скретао пажњу на то да, обичан човек није у стању да пропрати будућу штету од нових ствари онда када је штетност протегнута кроз време. Говорио је да се треба пазити чак и нове музике, будући да она може бити опасна за целокупну државу. У начину којим игра иде, под утиском да се ништа зло не дешава, поткрада се нови правац који мења свест. То ново се учвршћује и постепено, потајно прихвата као обичај и занимање, избија на спољашност, испољава се у комуникацији међу људима, а затим са, великом дрскошћу, прелази на законе

и државне установе, док на крају не преокрене све у личним и друштвеним односима. У резултату ће се све добро показати лошим, и обрнуто, лоше - добрим. Најужасније је то да, нико ништа не разуме, због тога што се промене крећу брзином коју уз помоћ човекових мерила није могуће регистровати.

Према речима Сократа, до најдубље истине долази се уколико се друштво не вреднује свакодневним мерилима, већ државним и онтологијским. Данас, тамне силе, уносећи нешто као незнатне детаље у окружење, достижу грандиозне резултате. Када би се човеку приказао процес разрушења нације убрзан за сто пута, он би се ужаснуо. Али нико се не ужасава, зато што је брзина разрушења једнака брзини топљења ледника, то јест, неприметна.

Нико не зна ко задаје правац, али правац већ постоји, и из тога следи да га неко задаје. Тај „неко“ - је наш непријатељ. Он се пробио као светац над светима - до формирања сазнања нашег народа. Било би боље да се пробио до тајних војних објеката.

* * *

Девет месеци је потребно да би се изнела беба. Да би се формирала свест потребна је генерација, идеално две када родитељи васпитани по новом систему васпитавају децу. Једино у оваквој ситуацији деци приче причају баке, а не Волт Дизни. Привремени владар за четири године не може чак ни теоретски да постави задатке, за испуњење којих су потребне декаде. За то је способна само стална власт. Када ње нема, формирањем свести бави се непријатељ. Правећи од наших људи потрошаче, он убија земљу.

Када влада почне да вреднује државне догађаје свакодневним мерилима, земља се претвара у незаштићену, лако рушљиву конструкцију - као корњача без оклопа. Масе које иду ка задовољствима осећаја, не виде ништа и не примећују. Они играју, певају и трче за „шаргарепом“. Испред њих, привремени владари носе барјак „шаргарепа“ - демократију. А то што „шаргарепа“ показује правац пропасти, никога не збуњује.

* * *

Разабравши се у логици противника, замислићемо се над стратегијом одбране. Главна црта изводи се из циљева који су у супротности са циљевима противника. Ако је циљ непријатеља константна промена власти, на основу које се организује рушење кључних чворова структуре, из тога следи да би наш главни циљ био континуираност власти. Сама по себи постојана власт спречава формирање разрушујућих процеса. Довољно је само разумевање те чињенице која нас прави јачим. У крајњој линији, знамо да се не боримо за демагогију око митске слободе и права. Ми се боримо за успостављање постојане власти и за обуставу разрушујућих процеса. Постојана власт је последња снага на путу непријатеља. Са њеним падом, пут ка успостављању светске диктатуре биће отворен.

Чим све то спознамо, све ће доћи на своје место. Од тог момента знамо шта желимо. Непријатељ зна шта он хоће. До тог момента били смо у неједнаком положају, он је видео свој циљ, ми - не. Сада смо свесни да се води прави правцати рат. Желе да убију свет. Али не енергијом мача, не енергијом метка, чак не ни атомском енергијом. Нас желе да убију користећи социјалну енергију. Србију, Русију и цео свет желе да разруше манипулишући незадовољством и жељама осећајности масе уз амбиције ситно мислећих људи који себе називају елитом, али никада немају циљеве који оправдавају елиту. Да би боље представили ниво деградације савремене елите, замислите слику у којој су се кнежеви и витезови из прошлих векова сакупили ради презентације новог модела кочија или крчме. Можете ли тако нешто замислити? Наравно да не. То је једноставно смешно. Али данас, презентација новог модела кочија (аутомобила) или клуба је повод за окупљање „елите“. То се код њих зове „забављати се“.

При силној жељи дотераних девојака и момака, који стреме ка „златној клозетској шољи“ (мода, аутомобили, јахте итд), називати их елитом не можемо. Имајући гигантски ресурс, они не могу ни да помисле да га употребе у размерама које су изнад личног свакодневног удешавања. Елиту дефинишу циљеви, не обим потрошње. Једни, који имају милијарде, освајају земље. Други - купују бескорисне играчке, исисавајући због тога све сокове друштва. Тако се понашају глисте. Та чињеница да глисте размажено блистају, разнежене и богате - људе који мисле не доводи у заблуду.

Схватање

Први покретач

Против мача ефективен је мач, против оружја - оружје. Не сме се борити оружјем из прошлости против оружја будућности. Зато је против социјалне енергије ефективна само социјална енергија. Полазећи од такве логике, наш главни задатак - овладати енергијама протеста и кренути у контранапад.

Да би боље разумели како то треба урадити, замислићемо нашу планету као гигантски механизам. Политичке, економске, информационе и социјалне појаве су турбине, које покрећу воде гигантске реке, и оне преокрећу људске судбине. Покретање тог невероватно огромног механизма потчињено је одређеним законима и ако људи не знају те законе, они нису у могућности ни да стварају ситуацију, нити да је исправљају. Не остаје им ништа друго него да се прилагођавају ситуацији, колико год да је она ужасна. Али привикавање скривеним опасностима, које у себи скрива ситуација, само продубљује наш положај. Једини реални излаз - потрага исправног пута и одстрањивање порока.

Да би се изнео суд о ситуацији у Србији, треба је разумети у потпуности, што није могуће одвојено од светске историје. Задатак се проширује тиме што је потребно схватити Човечанство и Историју не као последицу догађаја и датума, него као једну целину, пронаћи хармонију кључних момената историје у размерама цивилизације, континената и векова, који обједињују те догађаје у једну гигантску „реку” - Историју. Због тога је потребно схватити покретача Човечанства и Историје. При таквим размерама, игнорисање детаља није само неизбежно, него и обавезно.

Велика Историја је сакривена од нас невероватном количином другоразредних информација. Историјске трунчице чињеница, које саме по себи не значе ништа, због своје количине стварају

огромне токове, чије су контуре видљиве само са огромне висине. Поглед са земље прихвата историју као нагомилавање неразумљивих и неповезаних чињеница. Да би се разумела данашња ситуација потребно је погледати на ситуацију са космичке висине. Само тако се може сагледати Историја и разумети природа њених покретачких снага.

Пре него што покушамо да схватимо куда и каквим корацима иде човечанство, потребно је истаћи да је тачну величину историјског корака немогуће дефинисати. Његова величина не зависи од броја кругова Земље око Сунца, него од садржајности времена. Неки корак историјског сегмента једнак је стотинама година, а други - десетинама. Према мерама кретања корак се скраћује, а време као да се сабија. Нешто што је некада трајало 500 година, данас произилази за 50, и тенденција сабијања се наставља. Време као да се окреће у вртлогу, рингишпил чињеница се спаја у потпуни круг, у вртлог, где се засебне епизоде више не могу распознавати.

Да би се ухватио главни правац Историје, узећемо за корак тај период времена у којем су се догодиле фундаменталне промене.

* * *

Како би се из схватања историје извукла корист, потребно је саставити јасну слику о томе шта је Историја и шта значи разумети Историју. Историја сваког објекта је разумевање природе тог објекта и услова у којима се тај објекат налази. За предсказивање историје грудве снега, треба знати њену природу и услове који је окружују. Ако се грудва налази у топлој соби, њена историја ће се претворити у барицу, која ће затим испарити.

Познавање објекта и ситуације допушта да се предвиди историја. То, шта је објекат, грудва или друштво, у принципу нема значаја. Познавајући основне особености природе објекта, ви знате његову будућност.

Историју треба схватати као изучавање природе објекта и ситуације у којој се тај објекат налазио. Знајући то, могу се извести закључци. Обична фиксација догађаја није историја, него архива чињеница, које утврђују оно што се већ догодило. Ко не разуме природу објекта, у нашем случају човечанства, тај никада неће моћи да разуме Историју човечанства.

За разумевање принципа развоја Историје човечанства, треба разумети природу његових покретачких снага, њен први покретач. Шта гура историју баш у том, а не у неком другом смеру? Покретачем сваке цивилизације појављује се природа чланова те цивилизације. Цивилизација ванземаљаца развијала би се потпуно другачијим путем него цивилизација човечанства због разлике у природи.

Нашу цивилизацију покреће људска природа. Дакле, треба разумети саму суштину човека. То би била полазна тачка, од које удаљавањем можемо схватити општу хармонију векова и увидети куда се креће човечанство.

* * *

Дакле, човек. Противречно, сложено биће, обдарено уникатним способностима и потребама, како телесним, тако и душевним.

Главна потреба тела - инстинкт самоочувања. Та жеља је основана логиком и прорачуном, она се јавља као неодвојиво својство наше природе. Наша најјача телесна страст, стишава се пред претњом смрћу.

Главна потреба душе - самовредновање. Сваки човек зна своју цену. Све остало се окреће око те вредности. Стремљење ка изједначавању са тим нивоом достојанства, који ми себи одређујемо, потчињава наше мисли и жеље.

На тај начин, човека дефинишу две ствари - инстинкт самоочувања и самовредновања. Сви покретачки мотиви базирају се на те две ствари, док се приоритетом јавља само један. Код некога последњу реч опредељује страх од смрти, а код некога одлучујући глас има честољубивост. Једни су спремни да се одрекну живота ради части, други да се одрекну части ради срамног живота. При избору логика код многих не игра никакву улогу. Човек који сматра част као веће благо, нашавши се на крајњој граници, мора или да умре са чашћу или да себи одреди нову цену и настави да живи изгубивши част. Треће није дато као могућност.

Овome се може додати – духовна улога у људској души, из које произилази човечност. Мајка која живи од љубави према својој деци, живи управо љубављу која иде упркос сопственом самовредновању и инстинкту самоочувања. Духовност од народа ствара један целокупан организам, способан за велике творевине.

не и стварања. Уништење духовне компоненте претвара човека у паметну животињу.

* * *

Друштво се састоји од вођених и водећих. Оно се покреће зато што једни иду за другима. Да би разумели шта управља покретањем масе, треба схватити шта усмерава оне који воде масу. Будући да се људи увек оријентишу на то за шта мисле да је од веће вредности, произилази да вођена маса иде у правцу виших вредности водећих. Отвара се питање: ко су водећи и какви су њихови виши циљеви? Због тога је потребно знати, шта је уопште човек, сам по себи, у идеалу, независно од инстинкта и стања душе.

Главна разлика човека од других видова живота - није разум и, разуме се, није тело. Главно је - слободна воља, способност за прављење избора. ЈА радим тако, како ЈА хоћу, и због тога сам ЈА човек. Моје одлуке не зависе од спољних утицаја, већ од нечега унутрашњег. Стање слободе или неслободе - унутрашњи је осећај. Човек је синоним за слободу. Што сам више слободан, то сам више човек. И обрнуто - без слободе нема човека. Човек без апсолутне слободе престаје да буде личност. Он се претвара у животињу, потчињену инстинктима или туђој вољи. Крајњи тип неслободе не појављује се тада када је тело заковано у окове. Крајња неслобода наступа када је окована свест. Илустроваћемо ту мисао на примеру кратке приче о медведу који је живео у зоолошком врту у малом кавезу. Он се шетао два корака унапред, два уназад. Затим су га преместили у велики простор ограђен жицом, али је он наставио да шета само два корака унапред, два уназад, зато што је њему кавез био у глави. Хипнотисани човек - онај коме су у глави изградили кавез, он постаје инструмент у туђим рукама, он зависи од туђе воље и туђе слободе.

Произилази да што је више унутрашње слободе - тим је више неко човек, а мање животиња. И никакав инстинкт, чак ни инстинкт самооочувања није одлучујући аргумент. Апсолутно слободан човек не зна за полунијансе, не зна за компромисе. Он је полузагонетан систем, он је апсолутно независан, а ако је то немогуће, он умире. Али умире слободан, бирајући сам, не по наредби страха или страсти. Чак ни страх од смрти не може да промени поступке слободног, зато што је он слободан од власти

страха. Он је изнад страха. Он је господар страха, а не његов роб. Еталон слободног човека је војник спреман да у било којој секунди да живот за своје идеале. Виша форма слободе испољава се код људи који су одабрали да служе Богу. Познато је да је човек моралан ако слободно подчињава своју вољу служењу „апсолутном добру“, то јест Богу. Тај свет за њега не значи ништа више од тога, сва његова стремљења су тамо, иза границе свакидашњег. Он живи са очекивањем смрти, коју не сматра нестанком, већ као прелаз у вечни живот. Раније су се тако максимално слободни људи прихватили као природни поседоваоци власти. После одређених промена, о којима ће бити речи ниже, оформио се принципијелно нов систем, који је истиснуо тип слободног човека из својих оквира.

Ако је виши човек слободан човек, онда је виша форма самовредновања - претензија за звање слободног човека. Ниска оцена претвара човека у паметну животињу, овладану инстинктима и жељама у потпуности. Животињи ништа не смета да, на пример, задовољи своју глад хранећи се заједно са псима на сметлишту. Људи постају бескућници не због животних околности, него због ништавног самовредновања. Њих није срамота да раде то што раде, зато што они не цене себе.

Сваки човек жели да буде слободан у својим поступцима, да поступа тако како само он хоће, а не онако како га приморавају околности. Сваки човек жели да буде личност која живи по принципима, али живот уноси своје исправке. Разни други инстинкти, као инстинкт самоочувања, владају човеком. Да одбране своју слободу способни су само појединци. Већина постаје роб инстинкта. Према тој чињеници изграђује се социјална хијерархија. Виша места заузимају кнежеви духа, за које је част на првом месту, а живот и све остало - на другом. Слободни војници-аристократи били су превасходна класа која је задавала заповестни тон целом друштву.

Речено је довољно да би се разумело - маса се покреће следећи слободне војнике духа. Уколико је виша вредност елите - слобода, онда је први покретач људске историје - тежња поста-ти слободан. Хоћеш да будеш слободан? Постани. Нико није у стању да ти то забрани. Ако ти сметају околности којих се плашиш, надвладај их. Ако не можеш, онда радиш не то што ти се хоће, него то што ти наређује страх. Ти си роб, ниси слободан, зато што слободном духу се не може наредити. „Шта је разруше-

ни град без зидина, то је човек који не влада својим духом " (Приче Соломонове 25,28).

Када су Персијанци код Термопила предложили Спартанцима да се предају, они су им одговорили: „Дођи и узми". Тада су Персијанци рекли да ће лишити Спартанце свега, између осталог и живота. Слободни су одговорили: „Нико нас неће лишити права да умремо за отаџбину". Са практичне тачке гледано, овај поступак нема смисла, али он демонстрира слободу избора.

Ако слободан човек поступа тако како хоће, отвара се питање: из чега се рађа „хтење"? Како разумети да „ја то хоћу, а не мој инстинкт"? Питање је врло сложено, и док се не разреши, робови ће бити у могућности да испуњавају наредбе својих господара за слободу. Када наркоман говори да је његова слобода да се дрогира кад год и где хоће, то је илузија слободе. У стварности он је роб, зато што је у целости и потпуно потчињен своме господару - наркотику.

Велики смисао

Да би обухватили покренуту тему, треба изаћи из оквира схватања човека као самосталног субјекта, и размотрити га у систему Човек - Васиона. Треба га схватити не као аутономну честицу, него као део гигантског Космоса.

Како људи оцењују свој живот? Једни га сматрају нечим типа случајне физио-хемијске реакције, краткорочном појавом доспеле до човека грешком, игром случаја и еволуције. Они су уверени да ако се живот једном заврши, завршио се заувек. Своје постојање они прихватају нечим типа привременог боравка у хотелској соби, коју ће једног дана морати да напусте. Отићи ће никуда, испарити, оставивши за собом шачицу праха.

Други сматрају живот бесконачном појавом. За њих је то дом, у којем ће се увек налазити. Они верују да смрти нема, постоји само прелаз из једног стања у друго, са очувањем свих црта личности. Мењају се форме живота, али њена суштина је неменљива и вечна, и ми као личности ћемо живети бесконачно.

Наша природа је таква да у стану, изнајмљеном на одређено време, ми поступамо на један начин. У сталном стану, понашамо се другачије. Краткорочно поседовање активира у човеку крадљиво-егоистична начела, оријентисана на тренутно благо. За њега нема смисла да се бави тиме што му је припало случајно и

на одређено време. Девиза таквог односа је: „После мене нека буде и потоп“. Постојано поседовање буди у сваком човеку осећај домаћина. Од нашег схватања живота зависи како ћемо њиме располагати. Однос према било којој драгоцености дефинише се одговором на питање: ова драгоценост ми је дата на стално коришћење или ми је припала случајно и на време? Одговор опредељује однос према главној драгоцености, ка животу.

Дотакнута тема се налази у области метафизике коју већина схвата подсвесно, не залазећи у жестоке оквире логике. Произилази, ако постоји Бог, то значи да је наш живот вечан и однос према њему је један. Ако Бог не постоји, то онда значи да је наш живот привремен и однос према њему је другачији. Уколико се човек препознаје у том животу као случајни гост који је случајно дошао из непостојања и осуђен је за одлазак у непостојање, изграђује се једна логика. Ко смо ми: случајни гости или домаћини? Одговор се налази у области знања. Једни знају да Бог постоји. Други верују да Бога нема. Од тога се формира смисао живота. Он постоји код свакога, чак и ако се човек ни једном о њему није замислио. Он се формира из две варијанте схватања живота.

Прва варијанта: Сматрати наше постојање случајном и привременом појавом. По тој варијанти, живот има исти такав процес као упаљена шибица. У том случају процес, сам по себи, и јесте виши смисао. Из тога произилази смисао живота - узимати од живота што је могуће више, добијати максималне добитке из ризница које привремено припадају. Свако ограничење страсти испада бесмислено. Испољавање доброте, морала и праведности који ограничавају засићеност живота задовољствима, противрече атеистичкој логици. При таквом погледу било која средства, која доприносе добијању задовољства, постоје добра и лоша уколико помажу реализацији смисла живота. Не постоје добри и лоши поступци, постоје повољни и неповољни. Најстрашнији грех престаје да буде такав, ако испуњава живот задовољством - а одавде директан закључак: ради шта хоћеш, не дај себи да увенеш, узимај од живота све, и друге паролe потрошачке цивилизације.

Понашање човека зависи од нивоа његових животних циљева. Ако он излази из оквира тог света, понашање је једно. Ако је у оквирима, понашање је другачије.

Читалац има право да приговори, тобоже, да је човека могуће натерати да се одрекне лоших поступака уколико су они њему

неповољни, на пример, под страхом од казне. Да, то ће имати ефекта, зато што одговара логици. Он вас неће пљачкати ако постоји ризик да га ухвате. А шта ако нико и никада не сазна за то, шта онда? Шта ће натерати тог човека који поступа логично да се одрекне тог задовољства? Можда ви мислите да ће туђа патња разбудити свест таквог човека, и да ће се човек, чији је смисао живота узимање свега од живота, одрећи таквих задовољстава? Због чега? Покушајте то да објасните логично, не служећи се појмовима „част и савест“. Зашто он, имајући избор, треба да се одрекне од онога што је „добро“ и да дâ предност нечему што „није добро“? Уколико нема свемогуће Силе, која све зна и види, ако је мој живот случајност с којом ја у сваком моменту могу да се растанем, какав је смисао отказати се од задовољстава? Никакав! Тако размишља атеиста. Треба само испоштовати један услов - да људи не сазнају за савршени злочин. Основни задатак се своди на то да се сакрије поступак за који следи казна. Одустајање за безопасно стицање задовољства прихвата се као необичност, глупост, идиотизам. Можеш безопасно да крадеш, а не крадеш? Па, ти си будала...

Од неумољиве атеистичке „логике“ атеиста никуда не може побећи. Она слама традиционалне представе о нормама људског понашања. Испада да је поштење - предзнак глупости, а непоштење - последица ума. Зато, људи који прихватају свој живот као привремено и случајно добијену вредност, осуђени су на живот потрошача. Основним вредностима неизбежно постају задовољства осећаја, у потери за којима друштво иде на пут крађе, прождирући само себе. Још је Аристотел говорио да ће друштво, које је у потери за економском и војном моћи на уштрб морала и карактера - једног дана окренути прикупљену моћ против себе.

Друга варијанта проистиче из тврдње да је човек творевина Вишег Бића - Бога. Бог му је дао могућност за вечни живот. Бог говори да ако човек живи по заповестима (у савременом свету - по савести), по завршетку земаљског живота наследиће вечни живот. Ако човек буде кршио Богом задата правила, већ данас ће страдати, а једног дана га чека и Божја казна. Са таквим погледом, живот се прихвата као задатак који је потребно решити. За тачно решење следи награда и у овом и у вечном животу. За нетачно - страдање и казна. Сваки човек поседује таленат потребан за решење тог задатка. Занимљиво је да само по себи поседовање талента не приближава човека решењу. Праља са једи-

ним талентом, која целог живота пере рубље, може да оде у рај. Најталентованији владар и пуковник, освојивши цео свет и све ризнице, може отићи у "пакао". Јер, пилићи се броје на јесен...

Човек као слободно биће бира бољу варијанту. Прихватајући живот као вечан, он проналази смисао у придржавању морала, изведеног не из личног добра, него из Божјих заповести. Чак и ако је то потпуно неповољно с тачке тренутне користи, он ће било како живети по савести јер се његова логика простире више од датог момента. Он разуме да је његов живот пред Ствараоцем као на длану. Ништа се не може сакрити, јер Бог види све.

Из овог разматрања проистиче закључак, потпуно супротан предходном: поштене очекује велика награда и овде и на небесима, што значи да је поштење знак ума. Непоштено понашање се прихвата као знак глупости, слабе воље и ограничености, будући да се човек, због тренутног и повремениог деструктивног задовољства одриче не само квалитетног и достојанственог живота данас, и вечног блага, него и осуђује себе на уништење.

Уверили смо се да човек увек поступа логично, у складу са референтном тачком коју је изабрао. Риба тражи где је дубље, а човек где је боље. Али на коју страну ће нас повести логика, зависи од референтне тачке, коју ми бирамо. Има их само две: постојање и непостојање Бога. Наша знања дозвољавају правилан закључак. Ми можемо да знамо да Бог постоји кроз науку, Свето Писмо и лично искуство са Њим.

Сва наша знања у односу на Апсолутно су мала, као кашичица воде наспрам океана, али довољна да извучемо тачне закључке. Глупо је захватити пуну кашичицу океанске воде и савесно је испитавши изјавити: у океану нема китова. Још је глупље, на основу наших знања, изјавити да у Васиони нема Бога. У стилу: Гагарин је летео у космос, али тамо није видео Бога. Запамтите ту чињеницу. Подробно ћемо је размотрити када пређемо на метафизичке делове наших циљева.

Полазећи од различитих полазних тачака, ми добијамо различита мерила, уз чију помоћ и одређујемо шта је добро, а шта лоше. Човек никада неће жртвовати вишу драгоценост од ниже. За време пожара прво спасавају најдрагоценије. Никада супротно. Реците шта је за вас најдрагоценије и ми можемо да предвидимо ваше понашање у случају пожара.

Шта је за вас већа драгоценост - душа (достојанствен живот данас и вечни живот у будућности) или привремени себични

живот данас? Од одговора на ово питање зависе поступци човека. Јасније од свега се то показало на тонућем „Титанику“, где је свако спасавао своју највећу драгоценост. Код неких је то била душа, и они, спашавајући је, уступали су места женама и деци у чамцима за спасавање. Код других је највећа драгоценост био живот и они су растеривали жене и децу, спасавајући своју кожу. И једни и други су поступали логично - само је логика код њих имала другачије полазне тачке.

Ако човек поступа упркос својој логици значи да је полудео. Ништа не присиљава човека да чини нешто, што се и њему самом чини нелогичним. Управо због тога, на пример, се не може поделити корупција. Примитиван атеиста не ступа на дужност због тога да би спасавао душу кроз служење друштву, него због тога да би зарадио паре. То не значи да је он лош службеник. То значи да је он малограђанин, неспособан да мисли о категоријама које премашују лично животно благо. Његов циљ су паре или ресурси било које врсте. Када постоји избор за - извршење друштвено важног поступка, или за - добити мито или се одрећи пара због добробити друштва, он ће се свесно и подсвесно устремити ка свом циљу због којег је и дошао на ту дужност. Другим речима, поступаће логично. Ништа га не може побудити да поступа нелогично. Страх од казне неће променити његово стремљење циљу. Службеник ће тражити начин да постигне циљ, зато што то одговара његовој логици. Нелогичне, то јест бесциљне поступке ни један човек неће чинити. Корупција је бесмртна зато што су њени корени у размишљањима малог човека, која предодређују његова стремљења.

* * *

Однос између Бога и човека се може разумети. Не треба добре поступке прихватати као замену за рај. Царство небеско се не купује и не размењује. Овде атеистичка логика не делује. Бог даје човеку спасење као милост, а не по обрачуну, једна добра намера може све да надвиси. По хришћанском схватању акт спасења не треба схватати као погодбу - одавде потиче недопустивост праксе праштања грехова за новац (индулгенција).

Понашање религиозног човека налази се у оквирима дечије вере. Онај који верује Богу, као дете, чини добра дела не из користи, него зато што га ка томе призива душа. Тај осећај је спо-

дан материнском инстинкту или осећају саосећања, које је увек некористољубиво.

Човек који је религиозан и верује Богу - следи Божје заповести. Човек који није религиозан, подчињен је жељама свог тела. Религиозан човек се покорави власти Бога, наркоман-атеиста се покорави наркотику. Различити господари потражују различите типове понашања. Религиозан човек се ка свом животу односи као домаћин и гради дугорочне планове. Наркоман се односи ка животу као егоиста према случајно пронађеном привременом благу. Он изнуђује из њега максималне повољности, док то благо не ишчезне.

Из тога произилази да сваки човек некеме служи. Кад су већ обе варијанте - форме служења, зашто оне који служе Богу ми називамо слободним? Хајде да разјаснимо ситуацију. Почећемо од тога, да је било које стање поступак. Било који поступак је могућ при поседовању оријентира. Да ли су они правилни или не - друго је питање. Са нестанком оријентира, човек губи могућност за поступање, а са њом и могућност постојања. Човек без оријентира се претвара у ништа, безвољну биомасу, то јест, престаје да буде човек. Исто је и са народом. Ако се нација лиши смисла постојања, она се од народа претвара у масу.

Као оријентир служе два извора - људске страсти и Божије заповести. Да би постојала могућност избора, потребне су минимум две варијанте избора. Онај који верује Богу може да одабере шта да следује. Код атеисте, избора нема. Он не зна Бога и због тога следи своје страсти. Да следи нешто друго он чак ни теоретски не може, зато што то друго у његовој свести просто не постоји. Он има један пут. Он је роб инстинкта, чији извор је у њему самом, и он ништа друго не зна. Религиозан човек служи Богу, то јест извор, који остварује власт над њим, налази се ван човека. Зато он увек има две варијанте - једну унутар себе (своје страсти) и другу ван себе (Божија воља).

Могућност избора означава слободу. Ја слободно бирам коме да се покорим - свом унутрашњем извору или спољашњем, и зато сам слободан. Ја бирам зато што имам одакле да изаберем. Из два могућа извора, Бог или инстинкт, ја бирам једну варијанту и идем по изабраном путу. Ако ја не познајем Бога и не верујем Му, уместо два правца мени остаје јединствена варијанта. Ако је само једна варијанта, онда не постоји избор. Избор, то је као минимум постојање две варијанте. Зато без Бога нема глобалног избора.

Без избора нема слободе. Човека чини слободним једино тај моменат избора. Цео живот слободног човека састоји се из бесконачно много момената избора. Чак и после, када је избор начињен, код религиозног човека, поред релативне слободе у оквирима задатог правца, постоји слобода избора остати на том путу или не, то јест, он сваку секунду бира вољу Бога, имајући слободу да у сваком тренутку одабере своје жеље, то јест, да начини грех. Стално бирајући Бога, он је цео свој живот слободан и истовремено служи Богу. Неверујући - просто је роб, пошто он нема ни момента избора, он нема одакле да бира.

Човек је увек или Божији слуга или роб. Његова суштина је таква, да он не може бити нешто треће. Он је или Божији слуга или роб страсти. Како је речено у Светом писму: „Не може се служити Богу и богатству“ (Матеј 6,24). Неограничена сведозвољеност није могућа чак ни теоретски. Човек је увек у власти ових или оних закона, који га ограничавају и усмеравају. Изаћи из оквира једних закона, одмах се упада у оквири других. Ако негде и постоји апсолутна слобода, то је једино иза оквира тродимензионалног, нама видљивог света. У нашем земаљском свету, максимум слободе је моменат избора.

* * *

Чланови СС су фактички били чланови религиозног одреда. При ступању у СС неопходно је било проћи одређени ритуал и „положити испит“ за добијање „вишечовечности“. На пример, један од захтева је био ископати очи живој мачки. Уважена комисија је оцењивала колико је кандидат успео да превазиђе у себи људску природу. Специјалне методе су сламале традиционалну људску свест, мењајући је у хладнокрвну логику касапина. Није за чуђење то што су, на тај начин обрађени људи постајали свирепи зликовци, способни да на живо спаљују бебе. Одрекавши се људске природе, они су престајали да буду људи. Које и зашто су они доказивали своју натчовечност? Никоје и ни за шта. Једноставно је у њихову свест била стављена смерница: ради то шта желиш (аналогно - узми од живота све).

Овде се крије дубоки порок новоевропске филозофије. На примеру фашизма, то се види у хипертрофiranом изгледу. А све је почињало тако безазлено! Декарт је тражио потпуну истинитост у оквирима разума, без присуства Бога. И изродио „мислим,

дакле, постојим". То је једино у шта се не сме сумњати. Остало, цео спољни свет може бити илузија. Ми једноставно верујемо да то није илузија. Верујемо својим осећајима и мозгу. Верујемо да ће, информацију примљену, на пример, оком и пренешену преко импулса, кроз нервне завршетке до мозга - наш мозак исправно дешифровати у облику слика. Мозак од импулса ствара слике, које ми називамо спољним светом и стварношћу. Цео свет није ништа више него отисак у нашој свести. Да ли је исправно наш мозак дешифровао те импулсе, поуздано не можемо знати. Ми верујемо да је исправно, али у тој вери превазилазимо своју жељу за веровањем. Ми желимо да верујемо да све око нас одговара отиску направљеном у мозгу. Шта је заиста свет, ми не знамо. И не можемо да знамо, зато што немамо могућности да добијемо информацију о свету на неки други начин осим преко наших посредника, наших пет чула, чији сигнал дешифрује наш мозак.

Обратите пажњу: ако на наше нервне завршетке ока, уха, језика итд прикључимо суперкомпјутер, који ће производити исте такве импулсе какве ти органи добијају од спољног света, наш мозак ће се 100% преварити. Он ће дешифровати добијене импулсе као реалност. Он нема могућност да разликује виртуелну реалност, направљену уз помоћ компјутера, од реалне реалности (ако нам је она уопште доступна).

У светим текстовима недвосмислено се говори: „Немојте волети свет, ни то шта је на свету, у томе нема очинске љубави" (1. Јованова 2,15). Зато што је живот и свет који нас окружује изворна реалност, у чије постојање не треба посумњати. Права реалност ће доћи после, када се игра заврши, када се компјутер поквари или угаси. При таквом разумевању, смрт није крај. То је буђење из сна и почетак правог живота. Какав ће он бити, зависи од тога каква је била привремена замена живота.

Такво схватање света постојало је до Декарта. Људи су били склонији да више верују Божјем Откровењу - Светом Писму, него својим осећајима. Полазна тачка, од које су се изграђивали погледи на свет, нису били осећаји, него знање о Богу и вера у Његова обећања. Појавио се Декарт и изградио метафизичку тачку погледа ван религије. Ослањањем на њу изграђивани су принципијелно нови погледи на свет. Ми овде немамо могућности да отворимо ту тему у потпуности, између осталог због њене сложености. Ограничићемо се тиме да је Декартову мисао наста-

вио Ниче, а остварио Хитлер. Изгледа да је младунце могуће мучити зато што Бога нема, а ти си натчовек за кога не постоје ограничења и препреке у остваривању своје воље и својих жеља. Желиш? - Ради. Оствари своју вољу или умри. Опасно звучи? Опасно. Зато је и опасно. Некаква сатанистичка енергија стоји иза тога, привлачна по свом необузданом одрицању свих граница, ауторитета и закона.

Нови закон потрошачке цивилизације гласи – Хоћу сад и хоћу све, и све је ту. Све остало ме не интересује, нећу ни да мислим даље од свог хтења, чак не желим да осмишљавам своје хтење. Ја једноставно хоћу и усмеравам сву своју снагу на остварење свог "хоћу". У таквим условима човек се неизбежно претвара у животињу, у педераста и перверзњака, у манијака који задовољава своје "хоћу", не мислећи чак ни о начину задовољења.

Данас тај страшни закон, као прво страшан за свог носиоца, зашао је у крв и месо западне цивилизације, постао његово друго "ја". Запад се фактички не може одрећи своје нове природе, све док одржава декарто-ничеовску платформу. Мењаће спољну страну дела, не додирујући суштину, извијаће се и прилагођавати, али генерални правац неће изменити. Што се више буде развијао Прогрес, који је настао на тој основи, тиме ће се јасније испољавати његова сатанистичка суштина.

Упоредјујући два крајња типа, ничеовску "протуву" и, на пример, традиционалног српског витеза, неизбежно се долази до закључка да је витез на вишем нивоу од "протуве". Он залази у зону смртог ризика не због гордости, него због дуга и части. Светао пример тога је - подвиг Наполеоновог генерала Дезе у битци код Маренго. Када је генерал наишао са појачањем све је било готово, Французи су били побеђени. Поље борбе је било прекривено телима Француза. Аустријски генерал, који је командовао армијом, послао је у Беч саопштење о грандиозној победи. Генерал Дезе је погледао поље борбе, извукао сат и хладнокрвно изговорио: "Прва битка је изгубљена. Али има још времена да се започне нова". И повео је своју јединицу у напад на десет пута већу аустријску војску. У првој минути борбе, генерал Дезе је погинуо, али Французе је било немогуће зауставити. Аустријанци, не очекујући такву дрскост, задрхтали су и побегли. Разорни пораз се преокренуо у разорну победу. Касније, на острву Свете Јелене, Наполеон је писао да су у његовом животу била три прекрасна дана - победа код Маренго, Аустерлица и Ијене.

У историји свакога народа могуће је наићи на много таквих случајева које потрошачка цивилизација презриво сматра дивљачким. Једном за време колонијалних ратова, које је водила Енглеска, афричко племе Зулу, чији су ратници били наоружани само копљима, победило је цео енглески пук (битка код Исандуле). Ни оружје, ни пушке нису помогле. Зулу ратници су победили само зато што се нису плашили смрти. Енглези су упорно на њих пуцали, али они су свеједно ишли напред и напред. Први редови су пали. Други су их савладали. Трећи су савладали друге, и тако док се Енглези нису ужаснули и од таквог јунаштва и устукнули. Колонизатори су побегли и били су побеђени од стране зулуса. Та славна битка ушла је у историју као пример борбеног духа, где се људи нису плашили смрти. Наравно, Енглези су после анализирања тако необичне ситуације, дошли до одговарајућих закључака и на крају крајева освојили земљу зулуса, зато што копље против оружја и пушака не одолева. Али је преседан био направљен. Сада на минут замислите шта би се догодило ако би наоружање зараћених било скоро исто.

Зауставимо се на том моменту. Испоштујмо француске, српске и зулу хероје ћутњом. Поразмислимо о њима, о њиховој верности свом народу, својој вери и својој речи. Сада осетите, чија је неустрашивост и слобода већа - генерала Дезе, Карађорђевић устаника, зулу ратника или есесоваца.

Очеви и отимачи

Човека, у свакодневном животу окружују различите појаве које он треба да оцени на један или други начин. Оцена сваког догађаја произилази уз помоћ својеврсног моралног аршина. Тако људи опредељују шта је то добро, а шта лоше. Основом "аршина" може да послужи: а) лично мишљење; б) мишљење другог човека (или других); в) Божији закон. Размотрићемо све три варијанте.

Прва варијанта: свако себи задаје мерило по свом личном мишљењу. Када свако одређује добро и зло по свом личном нахођењу, почиње хаос. Замислите када би сваки возач одређивао саобраћајна правила искључиво по свом нахођењу. Шта се тиме добило? Стање вечите "гужве". Према томе, лично мишљење као морално мерило не функционише.

Друга варијанта: Мишљење других људи. Оно се може наметнути као мерило једино уз помоћ силе. Чим сила нестане, ишчезава и наметнути критеријум. А док он не ишчезне, цветаће двојни морал.

Остаје нам, као једина варијанта - **трећа**. Као јединственог за све оријентире могу да иступају једино Божије заповести. Због тога ће религиозно друштво оправдано увек бити хармоничније од атеистичког. Без Бога настаје свадљива маса самољубивих, усмерених ка свом "добро" за рачун туђег "лоше". Може се додати да је демократски Запад не само остварио тај принцип, већ га је увео са статусом закона.

И тако, слободни војници, именовавши себе као Божије слуге, претварају се у кнежеве, очеве народа. Штићење слабих им прописују Божије заповести. У савременој варијанти те заповести се називају чашћу, дугом, служењем и савешћу. Записани су у души свакога. Последњи хулиган зна шта је то добро, а шта је то лоше. Корени савести увек леже у религији, ни у чему другом осим у религији. Та чињеница да човек поступа по савести потврђује да он има веру, чак и ако не сматра себе религиозним. Човек једноставно не "уклапа" своју религију у систем. У различитим случајевима, такав човек може да вређа религију, али то принципијелно ништа не мења. Чим је он способан да почини дело које противречи његовој личној користи, значи, да има метафизичке оријентире. Без таквих оријентира немогуће је, налазећи се при здравом уму, починити нешто томе слично. То противречи здравом смислу.

Војници који не знају за Бога, бивају робови страсти. Да би удовољили свом "хоћу", они вређају слабе и претварају се у отимаче-егоисте. У потражњи за заштитом од отимача, слабашни беже код очева. Око кнежева образује се маса, која се саставља и претвара у силу. Они се, чак, не могу објединити један са другим, зато што обједињавање тражи поверење. На крају се, као сила која управља друштвом, појављују кнежеви.

* * *

Посебно за атеисте, који верују (они не знају, него верују) да је све настало само по себи, и да Бога нема, рећи ћемо следеће: ако им се зада задатак да изграде хармонични модел људског друштва, они ће доћи до закључка да је у улози фундаменталног

чвора потребна религија. Без комплета прописа, који држе кључне чворове друштва, постојање људског друштва је немогуће. Из логике која се ослања на искуство, такве прописе је немогуће извести. Сви покушаји да се замени логика Божијег Откровења са религијом атеистичког разума претварали су друштво у гомилу несавесних сисара, који нису забринuti ничим другим, сем добијања личног богатства. Када човек нема потпуне оријентире, он се, због свог атеистичког разума који је опасан за све, у том смислу и по њега самог, спушта на ниво разумне животиње. За обуздавање таквог потенцијала способна је само религија. Да се не би срозали до једноћелијског бића, треба признати да је Бог, независно од тога да ли верујете у Њега или не, неопходан. Волтер, разрушитељ традиционалног друштва, изјављивао је да, ако Бог не би постојао, Њега би било потребно измислити. Иначе, ко би народу давао правила, којих би се придржавао не надајући са да може да сакрије прекршаје?

Треба приметити, да је вера у Бога логичнија него вера у Његово одсуство. Савремен човек нема основа да верује у чуда, на пример, у то да сложени објекти могу да се образују сами од себе. Али, ево га нонсенс: атеисти не верују у произвољно образовање једноставних објеката (сатова), али верују у произвољно образовање сложених објеката (Сунчевог система). Они не верују у могућност малог чуда, али верују у велико чудо. О чему то говори? Само о унутрашњим противречним погледима атеиста. За разлику од религиозних људи, они су, као минимум, недоследни. Религиозни људи говоре да не верују у чуда. Не верују да нека конструкција може да се појави сама од себе. Они чврсто изјављују да сваки објекат, од грашка до Вационе, има свог ствараоца. Атеисти немају чврсту позицију. За најсложеније конструкције они изјављују да су саме од себе створене. Још простијим конструкцијама отказују могућност самоформирања. Где је ту логика?

Последња сламка атеиста је теорија Илије Пригожина, по којој произилази да се сложени системи могу саморазвити. Теорија се потврђује многим наводним примерима. Али се, при том, игнорише кључни моменат. Саморазвијеност је могућа само после одређеног минимума сложености. Питање: ко ће, тај или неки други систем довести до потребног минимума сложености, да би се она после сама развијала? Сама ће доћи? Али, како се то види? Из којих чињеница или теорија? Нема ни једне хипотезе која ће

доказано да утврди реализацију нечега сличног. Постоји атеистичка вера у саморазвитак сложеног из једноставног без учешћа Творца.

Таква неодлучност изазива ограниченост атеиста у прихватању света. Они говоре да постоји само то што је могуће додирнути, помирисати и слично што наша чула могу да осете. Таквом логиком руководили су се једино уличари, који су се бацили у пљачку у зони Чернобилске катастрофе. Они су размишљали отприлике овако: ако не осећају радијацију, значи да је нема. Тако су и даље размишљали - то су уличарски "логични поступци". После је код тих људи почела болест зрачења, и они су поверовали у постојање радијације. Али, било је касно. Требало би рећи и атеистима, да ће и они једанпут разумети да Бог постоји. Али шта ако се то догоди прекасно?

Извешћемо још један закључак. Сила, која задаје правац друштву је елита чији се оријентири налазе иза граница видљивог света. Вера од њих захтева дела одговарајућа вери. Ако је кућа у пожару, вера нас тера да га гасимо. Покушај да се вера сведе на посећивање религиозних служби је подвала живе вере за обреде. Таква вера се може упоредити са служењем војсци, које захтева ношење еполета, салутирање, марширање, али не захтева заштиту друштва. Када су инквизитори питали Жану Д'Арк: "Ти сматраш своје дело исправним. Зашто си позвала војнике у борбу? Зар се Бог не би заложио за исправно дело и подарио Француској победу?", Орлеанка им је одговорила чувеном фразом: "Да би Бог подарио победу, војници морају да ступе у борбу". Вера није само свест о томе да Бог постоји. Сотона, такође, не сумња у постојање Бога: "...Вера без дела је мртва... и ђаволи верују и дрхте" (Јаков 2,20.19). Вера, то су дела. При томе, не дела у општем смислу, већ дела која одговарају ситуацији. Човек не измишља сам себи "добра" дела, њих одређује ситуација. Када видиш да се дете дави - спасавај га. Видиш да разарају твоју отаџбину - заштити је. У томе је твоја вера. Ако верујеш да ће Бог све да заврши, то није вера већ лицемерје. Ако кажеш да немаш времена за спасавање детета, јер си заузет "добрим" делом, на пример, садиш дрво, то је још веће лицемерје. Ради оно што си дужан, и биће шта ће бити - то је права вера. Ако код религиозног човека не постоје дела, његова је вера ђаволска.

Важно је приметити да многе секте, које цветају на основу демократске слободе, култивишу веру без дела. Они уче: "Ништа не треба радити, већ само веровати да Бог постоји, и зато живи како желиш." Тиме што вера захтева дела одговарајућа заповестима, она се и разликује од јереси (кривоверства).

Дела су уопште својствена било ком високом осећању. На пример, када човек истински воли, он показује своју љубав делима, а не речима. Ако човек говори о својој храбрости, дужан је да је покаже на делу, а не у речима. Када нема дела, већ само речи, онда као правило, нема ни љубави, ни храбрости. Добија се само брбљање.

Принцип пирамиде

Сваки човек има мишљење о сопственом месту у друштву. Као и хиљадама година уназад, тако и данас, ми захтевамо да нам се да на значају. У животу постоје на хиљаде примера тога. Ми тражимо од свих, почевши од келнера па све до председника, да признају наше достојанство. Где год да се човек налази, као прво он ревносно прати да се према њему односе одговарајуће његовом самовредновању. Платон у делу "Држава" пише, да ако се према нама односе одговарајуће нашем самовредновању, ми осећамо гордост. Ако је неодговарајуће - обузима нас гнев. Ако ми сами не одговарамо нашем самовредновању, ми се стидимо. Додаћемо, да ако друштво оцењује човека више него што је он сам у стварности, и човек то разуме, он осећа сметеност.

Самовредновање је - покретач човека. Честољубивост елите задаје правац целом друштву, и у оквирима тог правца појављује се енергија која покреће човечанство.

Историјски се из друштва издвајају такви који могу да потврде своје претензије на високи статус. Кнежеви су својим делом доказивали своје претензије да буду први, ризикујући живот. Сви су видели да им заиста приличи да буду први. Многи могу да изговарају праве речи, али није сваки спреман да потврди речено, посебно у смртно опасној ситуацији. Кнез је био тај који је могао свој статус да потврди делима у тренуцима животне опасности. Ко то није могао - био је одуван на маргину.

Живот је изграђивао друштво у пирамиду. Самовредновање је покренуло супарништво, а успех је зависио од карактера. Горњи део пирамиде су заузимали слободни, способни да ризикују жи-

вот зарад нематеријалних циљева. На самом врху су се налазили људи са духом, карактером и вољом. Кнез, поседујући све те квалитете, стајао је на врху пирамиде. Редом су ишли они са јаким духом, али не поседујући велики карактер ратовања. Нижи део пирамиде се састојао од људи који су се бојали сваког ризика, и ништа им друго није преостајало него да мењају свој труд за мали, али гарантовани успех. Разбојници су стајали ван друштва. Занимљиво је да су неки мислиоци (посебно Тома Аквински) трговце исто убрајали у разбојнике. Сматрали су небитним што су једни користили топуз, а други - вагу.

Ниво пирамиде жестоко је одговарао нивоу ризика. Како пише Гогољ, они који су ризиковали животом добијају власт и статус кнеза. Ако је неко замахнуо мачем, други је морао или да се бори, ризикујући живот, или да се покори. Ко није био спреман да ризикује, тај је признавао власт кнеза над собом.

У наведеним примерима изостављене су стотине нијанси, али ми и нисмо поставили за циљ детаљисање. Наш задатак је да - одредимо основне моменте. Тада ће нам бити јасно, да пирамидална изградња друштва није вештачки процес, него природни след саме људске природе. И покретач тог процеса је - честољубивост.

* * *

Инстинкт живота заједно са самовредновањем опредељује перцепцију живота. Људи прихватају свој живот не само као постојање, него као добро постојање. Ако се човек стави у кавез са обезбеђеним нормалним функционисањем биолошких процеса, сваки ће да каже - то није живот, него мучење. Дакле, човек неће само да живи (у смислу постојања), него хоће добро да живи у складу са својим самовредновањем. Та жеља и формира процес, неизбежан след људске природе. Стремљење човека ка усавршавању живота, исто је таква способност као дисање и размножавање. Моралне категорије ка том прогресу нису применљиве. Ако то не повећава, него разрушава васионску хармонију, стремљење ка прогресу се може схватити као след нарушене људске природе. То је засебна велика тема, коју ми овде нећемо додиривати.

У свом стремљењу ка добром животу, човечанство прави научна открића. Честољубље непосредних градитеља прогреса игра велику улогу.

Паметни и талентовани активно су тражили признање свог прогреса. Чија је оцена могла да потврди и задовољи амбиције тих људи? Разуме се да то није потврда људи из нижег дела пирамиде. Тражено је признање виших, то јест, кнежева. Да би виши признали статус творца, требало је успети у томе што су војници ценили више од свега. Пошто су као више, од свега остало, војници ценили то што се односило ка рату, амбициозни су се укључивали у трку наоружања. Из тога следи, да је у природи људске пирамиде уграђена предодређеност не само ка прогресу, већ ка војном прогресу. Остало је - след. Предодређеност таквог типа је исконски грех. Захваљујући њему, енергија паметних људи усмеравана је на војно усавршавање, а самим тим зачето је разрушавање природне хармоније. Нарушен је принцип изградње људске природе. Што се више развијао прогрес, тим је мање значила одважност. Копље у рукама одважног било је немоћно против оружја у рукама слабића.

Развитак војне вештине - непрекидан је процес. Да би се одржавала усавршавана војска, било је потребно доста новца, због чега је било потребно развијати привреду. Историја је кнеза ставила пред избор: или да се развија економија да би се имала јака војска, или да се покори пред комшијама.

Да би се добила неопходна средства, потребна је била централизација привреде. Започео је одговарајући процес. Најјачи су у својим рукама концентрисали политичку и економску власт. Ко није могао да потчини друге кнежеве (без тога централизација привреде није била могућа) тај није могао да издржава војску и силазио је са светске арене.

Први Резиме

Пре него што кренемо даље, у најкрупнијим цртама сумираћемо све што је раније речено. Дакле, људско друштво се састоји од субјеката, који природно поседују самооцену, која тера на стремљење ка максималној слободи, и инстинкт самоочувања, који превладава настојање према максималној слободи. Сви људи имају тенденцију ка својој максималној самооцени, али нису сви способни да ради тога победе инстинкт самоочувања, и уђу у

зону смртног ризика. Страх од смрти и патње умирује амбиције. Већина себе сматра неспособним за достизање идеала, и задовољава се другим, трећим и даљим местима. Односи међу људима у друштву изграђују се по принципу пирамиде. Човечанство се разбија на групе пирамида. Висока места заузимају најслободнији, племенити и паметни. Остали заузимају ниже нивое. Ствара се хармонична структура, у којој се "велики" брину о "малима".

Приметићемо да је у било којој људској маси својствено "израстање" у пирамиду. Ако се постави мисаони експеримент, на пример, населити хиљаду случајно одабраних људи на пусто острво, та хаотична маса ће у најскоријем времену да "израсте" у пирамиду - могуће две и више конкурентне пирамиде. Изједначеност, по природи, није својствена људском друштву. Људско друштво је једнако једино пред Богом и на самрти. У реалним, земаљским, условима изједначеност није могућа.

Кнежевске амбиције и жеља за новим извором прихода је разлог ратова између група. Једна друштва пирамида нападају друга. Вечно стање ратовања вуче за собом константно усавршавање оружја, што, са своје стране, тражи константни развој економије. Кнежеви су приморани да се упиру на квалитет оружја, а не на квалитет војника. У таквој ситуацији, крајњи значај игра одважност. Техничко савршенство се подразумева као прилог уз одважност.

Како је могуће израчунати опасност атеистичког материјалистичког прогреса немајући пред очима процесе, које данас пратимо и могућности анализирања историје њиховог настанка? То је просто чудо. Ми који се налазимо на последњем завртњу смртног путовања, својим очима пратимо последице таквог прогреса.

Када џин таквог прогреса седи у запушеној боци, друштво управља ситуацијом. Када џина пуштају, ситуација управља друштвом. Али, да би се џин држао у боци, потребно је много схватати, или страшно много веровати у неопходност испуњавања потреба, чији смисао многи не могу да обухвате умом.

Данас су људи као деца, верују у то што могу да додирну. Или да помиришу. Крај света који се приближава не може се ни додирнути, ни помирисати. Основни принципи чијим поштовањем се може зауставити атеистички процес, исто се не могу ни додирнути, нити помирисати. Човечанство које се налази у таквом стању не може се спасити.

Лишавањем заветних знања, свет се нашао као талац ситуације и гигантским корацима се устремио напред ка својој погибији. Највећа мудрост и ширина старих народа представљају се као глупост и заосталост. Обратите пажњу, атеистички прогрес не чини људе срећнијим. Али зато он гарантовано уништава свет.

Из ког разлога би се атеисти противили таквом прогресу који тренутно носи задовољство, чак и ако разумеју да у далекој перспективи он доноси невољу? Трагедија ће доћи за неколико векова, а атеистичко задовољство сада. Атеистичка логика ће за такав прогрес пронаћи хиљаде оправдања. Посебно ако чланови друштва сматрају да је живот не вечна, него краткорочна појава. Као друго, немогуће је претпоставити да ће се потомци преживелих руководити тим закључцима хиљадама година. Искусна знања би ишчезла заједно са њеним првим носиоцима. Као максимум дошли би до другог покољења. Свако следеће покољење би их прихватало као мит и измишљотину. Да би знања управљала друштвом хиљадама година потребан је такав подстрек силе, чија би инерција била довољна за наредних хиљаду година. Улогу таквог подстрека никаква атеистичка логика не може да испуни. Ту је потребно нешто натприродно. Оно треба убедљиво да победи мишљење и уображење великог броја људи да би они почели да живе по принципима који су надјачали. Ширење знања тог нивоа није могуће само речима, колико год да је паметно. Људи цео свој живот морају да демонстрирају нова знања, да покажу да су више од живота. Само ће им у том случају поверовати. Затим ће кренути ланчана рекција која ће да распростани први подстрек.

Да би се разумела сила првог подстрека, испричаћемо поучну причу Бонифација Тарсијскова, роба лепотице Аглаиде, који је живео у III веку н.е. Он је волео да попије, волео је друштво неморалних жена, живео је деструктивно. Једног дана, госпођа која је живела са њим као са љубавником, послала га је да се разоноди - да гледа погубљење хришћанских мученика. Људи који су одбили да се одрекну Христа, везивани су за стубове поткопане у арени, затим су на њих пуштали гладне звери, и људи су бивали мучени до смрти. Бонифације је био толико поражен јунаштом и снагом духа тих људи, да је без икакве логике и објашњења поверовао у Христа. Бонифације је пришао чувари-ма и рекао да је постао хришћанин, и ради Христа је прихватио мученичку смрт. Поглед на такву слику преломио је животе целог

његовог окружења које до тог тренутка ни о чему таквом није помишљало. Пратиоци су донели тело Бонифација Аглаиди у Рим. Богата и позната Римљанка преузела је мошти, и у његово име изградила велику цркву у околини Рима. Покајала се за своје грехе, поделила своје имање сиромашним и започела свој живот при цркви у миру и великој побожности.

Никаква материјалистичка логика и атеистички смисао не могу да подстрекну на нешто слично. На то је способна једино религија која има метафизичко корење и циљеве. По новој скали вредновања, земаљски живот треба схватити са мањом вредношћу од религије.

Резимирајући већ речено, ми наилазимо до јединственог могућег закључка: "широка - суштинска" знања могу имати једино ванземаљски метафизички корен. Стећи их на атеистички начин није могуће. Традиционално се такав тип знања назива религиозним искуством. Чим започне губитак религије, друштво се враћа на тренутну - ситуациону ширину размишљања. Носиоце суштинских наука истискују носиоци привредних наука, и места свештеника заузимају атеистички научници. Бог нових посвећеника постаје материјалистичка логика. Да будемо још тачнији, то није опредељујућа или математичка логика која се не опире схватањима доброг и лошег, већ логика која се опредељује ка погодности новчаних цифара. Таква логика прихвата за постојеће само то што је могуће обухватити новчаном цифром. То што се цифром не може обухватити, за њу не постоји. Није реч, него цифра која у тој логици постаје божанском. Како је људска мисао сликовита, а сликовитост изражавају једино речи, а никако цифре, тако оцифрано друштво губи способност да дубоко размишља, мада му се, напротив, чини да прелазак на цифру ствара размишљања више упоредивим. У резултату, такво друштво губи смисао вере, љубави, савести, зато што се то не може обухватити цифром. Уже гледано на ситуацију, нови посвећеници троше глобално схватање, што потпомаже развој разрушујућих процеса. Али, они то не разумеју зато што је циљна наука схваћена, а остатак смрскан на хиљаду делова.

Без глобалних оријентира човечанство потпада под власт стихије. Атеистички прогрес претвара друштво у масу која врви од егоиста и која прождире сама себе. Од тада нико ништа не разуме. Многобројне теорије, саме по себи тешке за прихватање, више запетљавају ситуацију него што је појашњавају. Циљано

схватање се коначно губи. Глобална питања, типа смисла живота, сама по себи се сматрају неприличним. Људи губе способност да размишљају стратешки и почињу да мисле тренутно, у оквирима свог живота и видљиве ситуације. Притом не једноставно тренутно, подразумевајући целокупни обим ситуације у текућем тренутку, него тренутно у односу на мањи део ситуације, без регистровања целог обима: то што видим у датом минуту, на датом месту, то и прихватам.

Свака појава на свету има свој временски корак. Када се кува јаје, време се рачуна на минуте, када се гради кућа - на месеце, град се зида годинама итд. Догађаји у свету, такође, имају свој временски корак. Оцењивати их временским кораком човека једнако је оцењивању изградње куће на овакав начин: сваког тренутка запиткивати зидаре како иде посао.

Индивидуа живи сатима и данима, друштво - вековима и хиљадама година. Осмишљавати ситуацију при таквом раскораку и у тим размерама у којим је осмишљавају наши политичари, у принципу је немогуће. На одговарајућ начин деловати у ситуацији још више је немогуће. Превазићи ту разлику и изаћи на одговарајућу меру може се једино кроз религију. Никакав социјализам, либерализам или марксизам, не могу да помогну. Савремен човек верује једино атеистичкој реалности, датој у осећањима. Он је зато осуђен на улогу трунчице која ништа не схвата, и коју некуда носи гигантски ток догађаја.

Мишљење савременог атеисте се не може лако исправити. Он никада неће полазити од дугорочних оријентира васионских размера. Његове циљеве ће увек опредељивати ситуацијско тренутно размишљање. У свету одраслих тако размишљају само деца. Савремени људи, који своје временско мерило осмишљавају у светским размерама, су та иста деца.

Данас, по злоћудној иронији, разрушујући процеси се називају прогресом. Сама по себи реч „прогрес“ носи у себи позитивну слику, што доводи људе у заблуду. Планета и човечанство озбиљно болују, и та болест напредује. Бојећи смртно опасни атеистички прогрес у позитивне тонове значи да се слика болести још више замућује и због тога је још тежа за разумевање.

Ново време

Почетак краја

Губитак религије је у грађевини човечанстава направио пуко-тине. Данас та пукотина расте тако бесном брзином да ми видимо ту брзину. То је главни моменат у историји човечанства и за њега је потребно одвојено разматрање. Као прво је потребно разумети природу тих процеса. Шта их започиње? Велико питање гласи: Зашто је баш на Западу почела да ишчезава религија? Шта је то, случајност, предодређеност или закономерност? Тешко је пронаћи једнозначни одговор. Имамо посла са врло сложеним системом да би обухватили ситуацију у таквим појединости-ма. Овде ће свако наћи неки свој разлог. Једни ће у овоме видети случајност. Други ће изјавити да је западно друштво предодређено губитку религије због вишка пристрасности ка атеистичкој логици. Трећи ће видети у томе метафизику, зато што Сунце излази на истоку, а залази на западу. Све религије света су се родиле на истоку, а све безбожне филозофије на западу. Верзија има много, и сам читалац ће изабрати ону која му је више по укусу. Ми ћемо се ограничити изјавом да не можемо у жестокој логичној повезаности објаснити зашто је баш западна пирамида почела да се претвара у чудовиште. За сада је за нас довољно да се усредсредимо на то да је управо западно друштво изгубило религиозне кочнице.

Некада делимично хармоничне структуре западног друштва почеле су великом брзином да се претварају у хаотичну масу агресивним наступом атеистичке филозофије. Чланови принципијелно новог типа друштва, какво човечанство још није познавало, нема никакве циљеве и задатке, осим увеличавања темпа личне потрошње и нагона за задовољством. Човек традиционалног друштва сматрао је себе као "Ја - то су моји принципи". Човек

отменог атеистичког друштва сматра себе већ по новом: "Ја - то су моје ствари". При прелазу из једног стања у друго, губи се душа. Раније су ствари биле прилог уз човека. Сада, човек је постао прилогом уз ствари.

Историја од епохе Ренесансе, један на један понавља историју појаве морфијума. Када су у XIX веку издвојили чисти морфијум, сви су га сматрали за чудотворни лек. На пример, Фројд га препоручује својим пацијентима против свих болести. И само после неколико година друштво је схватило шта се крије иза тог "лека". Исто се догађа са атеистичким прогресом. С почетка га прихватају као пут ка срећи. Бога нема, нико не смета, ради шта ти је воља и слично. Религија се прихвата као мрачњаштво и заосталост, у бољем случају као традиција, која се своди на испуњавање обреда. Од централне силе, религиозност се претвара у нешто ружно, бескорисно и смешно. Од тог момента западно друштво живи својим животом, религија својим.

Почетак опадања религиозности, без одуговлачења се одражава на широким масама. Више нико ни у шта не верује. Част, савест, схватање дуга и виши принципи нагло нестају. Живот осећањима је почео да се прихвата као јединствено благо, чијим радостима се треба наслађивати. Знак за решење добија новац. Појављују се контуре потрошачког друштва, друштва без Бога, или како га још зову, отменог друштва.

Кнежеви заборављају високе принципе и ратују са јединим циљем - доћи до територијалног богатства. За победу је потребна велика армија и, самим тим, јака економија. Јака економија се појављује онда када потчињени стреме ка богаћењу. Да би главном преокупацијом потчињених постало накупљање богатства, треба "збацивати" религију, која учи, да је духовно богатство важније од материјалног, да треба најпре имати доброг човека, па онда доброг лекара, а не лекара без обзира на моралност, иначе ће нам лекари бити као доктор Менгеле.

Тако се појављује питање о "штетности религије". Први који су увидели ту "штетност" су били властодршци. Деморализација захвата Цркву. Религијом, у директном смислу, почињу да тргују. Практикује се праштање грехова за новац, трговина црквеним дужностима, провлачење рођака на "топла" места и слично.

Процес захвата целу средњовековну Европу. И до чега то доводи? Рекло би се, да се сан идиота остварио. Народ устремљен ка богатству изградио је јаку економију, што је омогућило

издржавање велике армије. Али војници су тада ратовали само за новац. У пракси се разјаснило да плаћена армија не жели баш да се бори. Макијавели, који је живео у то време, писао је да се плаћеници разликују од националне армије у два квалитета: они се брзо повлаче и полако ступају на бојиште. Гомиле плаћеника су бродиле Европом, препродавале се од једног војводе другом. Понекада у битном тренутку борбе. Ко плати више, тај ће и победити. Ситуација по нечему личи на савремене демократске изборе.

Постало је очигледно да је пут без религије - пут деморализације. И опет се појављује проблем. Како, са једне стране, учинити да држава буде економски јака, и да људи у њој теже богатству, али да при томе, са друге стране, поштују морал и религију.

Умирати за паре се не сме. Како је говорио Јулије Цезар, "Може се наћи много људи који су спремни да убијају за паре, али не могу се наћи људи који су спремни да умиру за паре". Узгред речено, технички моћне САД, данас се сусрећу са сличним проблемом. Војници не желе да умиру за паре. То је први разлог због кога је америчка армија започела војне конфликте.

Кнежеви Новог времена размишљају о питању, како да се изгради религија којом је могуће ручно управљати. То је немогуће испунити другачије него кроз атеистичко управљање црквеним структурама. Овде је корење колосалног успеха у томе што маса радије прихвата, не то што је истинито - у то се не разуме - него то, што одговара њеним жељама у сфери осећаја. Фашистичке паролe ће увек и свуда проналазити страсне следбенике у широким масама.

Кнежеви, избављени од туторства религије, достигавши политичку самосталност, удубљују се у тренутне проблеме. Губитак религије код европског друштва значио је да нема више силе способне да сагледа ситуацију. Започети процес почиње да се развија самостално, у складу са унутрашњом логиком. Страшне тенденције, по својој разорној сили, јачају и накупљају обртаје. Али, за сада то нико не види, будући да нема више сила способних да открију значење и сагледају ситуацију у правој размери.

Логика као бомба

Религија - то је потрага за истином кроз Божије писано Откровење - Свето Писмо и лично искуство са Богом. Филозофија

- то је потрага за истином кроз логику. Да би одбили многе противречности, логику је неопходно потчињавати религији (Вери), а не обрнуто. Не веровати својим очима исто је као када ми сваки дан видимо да се Сунце креће, а Земља стоји, али тврдимо супротно, то јест, да Сунце стоји, а Земља се окреће око њега. Крупна логика треба да се заснива на догмама које немају видљиву потврду, али пронађених у Откровењу. Коришћење логике у метафизичкој сфери је могуће до опредељених граница.

Зарад очувања власти, отмени кнежеви подржали би било које друго учење, које би им донело независност аристократске власти од цркве. Аристократској власти било је потребно да легализује своју независност.

Будући да се неземаљски свет није умешао у земаљску логику, а зарад озакоњавања аристократске власти, њега је требало умешати, и појавио се опасан феномен - новоевропска филозофија. Тај тип филозофије је давао аристократском друштву основ. Либерални богослови, покушавајући да дају атеистички смисао Божијем Откровењу, изграђују вишесложне логичке конструкције. Земаљски себични циљеви су почињали да потискују небеске. Кнежеви цркве, добивши у личности атеистичке логике инструмент, посредством кога је било могуће оправдати свакакве пороке, постепено озакоњују своје чврсте жеље (опет "сви су једнаки, али неки су једнакији"). Појављује се двоструки морал. Главни мотив постаје не Откровење, него поседовање аристократске власти и богатства. Отуда произилази почетак претензија римског епископа на старешинство.

Слепа улица

Сагласно са паганском теоријом предодређења, човек је још до свог рођења имао нешто типа маршрутне листе, која је опредељивала цео његов живот. Такав поглед на сопствену судбину уништава смисао добрих дела. Какав је њихов смисао када је све предодређено. Још једанпут ћемо подвући да се прости људи нису руководили таквим закључцима. Они су једноставно веровали. Зато, за надарене људе, жељних да оправдају и ослободе своје страсти. Либерална теологија је кроз предодређеност дала "дозволу" на почињавање грехова.

По тој логици, најодвратнији поступци добијају, ако не благоволност, онда оправдање. Закључивало се, ти не чиниш лоше

поступке, него је тако Бог устројио. И човек није у могућности да скрене са пута унапред одређеног Богом, будући да, ако је то и могуће, значи да Бог није свемогућ и није свезнајући, што противречи Његовој природи. Било који, најсумњичавији верник, лако и неусиљено ће савладати ту противречност, чак и не примећујући је, уколико верује да је Бог свемогућ, а човек слободан, при том не примећујући противречја. Вера ће га спасити од заблуде.

Неопходно је приметити, да је атеистичка логика, наводно праведна за земаљски свет, разрушила догме вишег света. Уместо слободне воље и избора родио се механицизам, који је негирао човеку слободу, изједначавајући га са механизмом који извршава унапред одређен програм. Убијајући слободу, вољу и избор, предодређење је уништило основу хришћанства - изједначеност пред Богом. Испало је да нису сву људи једнаки. Постоје изабрани, њима је припремљен рај и вечно блаженство, и одбачени, осуђени на вечне муке пакла.

Низ неоснованих питања, типа "ако је Бог свемогућ, може ли он да створи такав камен који не може да подигне", не захтевају одговор, зато што сваки одговор омаловажава свемогућег Бога. У тим питањима чује се одјек мудровања старих народа (на пример, о летећој стрели, чији лет се састоји од стајања, или о брзоном дечаку који никада неће стићи пузајућу корњачу).

Таквих примера има много, и сви потврђују само то да апсурдности нашег света, не значе апсолутну апсурдност. "Мудрост овога света лудост пред Богом" (1. Коринћанима 3,19). Разлика закона физике Њутна и Ајнштајна објашњава се тиме да су закони, апсурдни за макросвет, природни за микросвет, и обрнуто. Људска осећања много штошта не могу да примете, али то не значи да оно што је недоступно осећајима, не постоји. Ако се из неког обима простора уклони све што тамо постоји, о опустошеном простору не треба говорити да тамо ничега нема. Увек ће бити правилније рећи "тамо нема ничега мени познатог".

Нови оријентир

Теорија предодређења је у принципу одбила сваки оријентир, и то онда када је људима било потребно нешто да се оријентису. Али како, када је све унапред предодређено? На површини се називао зов „ради шта хоћеш“, што би у преводу значило „ради

оно што је пријатно твом телу". Предодређење се у свом чистом значењу показало као клопка. Либерални теолози и филозофи су били принуђени да се одрекну следовања логике предодређења. Они је проглашавају оријентиром изабраних. А како одредити ко је изабран, а ко осуђен? Произилази следећа логика: Бог некога прави богатим, значи, Он тиме награђује човека, то јест бира њега. Избор кроз муке није се развио у либералној теологији. Оријентир постаје материјално благостање и богатство. Изабраност се почиње исказивати не поступцима и делима, него новцем. Речи "богат" и "изабран" постају синоними. Беда тада постаје обележје грешности. Полови мењају места, и од тог момента започиње религиозно стремљење ка богатству. Људи желе да буду богати не зато да би боље живели, него због тога да би потпали под изабране и спасили своју душу. У самој поставци овог проблема постоји логички несклад. Да би човек постао богат, потребно је да у то уложи своју снагу, то јест, не препушта се на вољу таласима, него нешто чинити. Као крајњи резултат он добија спасење - не по раније опредељеном плану, него кроз своја дела. Испада да спасење зависи од човека, а не по ранијој предодређености. Сагласно тој логици, то је јасно противречило учењу либералних теолога, које је уверавало да је свака делатност предодређена.

Таквим се замршеним путем родила религија новца; поштовање старог божанства - мамона. У старој Картагени, у ужарену утробу огромног бика, по имену Молох, убацивали су живе бебе. После хиљада година, у епохи друштва потрошача, обичај жртвовања попримио је друге форме. Бебе ће умртвљавати путем абортуса. Живе, ни за шта криве људе, који још нису успели да се роде, називаће плодом и мученички убијати само зато, да би неко изгледао „секси“. За крај, бебу приносе у директном смислу као жртву блуда. Промениће се ритуал, начин, али је суштина иста - служење „златном телету“, и ако се погледа шире - Сотони.

Рођење капитала

Људи почињу религиозном страшћу да јуре за богатством. Јек комерцијалне пожртвованости можемо упоредити једино са религиозном пожртвованошћу. Видне последице материјалистичког погледа на свет на први поглед је позитивно. Људи много и поштено раде. Рад их спасава, како је говорио Волтер, од три главна

зла - досаде, нужде и порока. Али, они не избегавају пороке зато што налазе пороке неприхватљивим, него зато што их то спречава у достизању главног циља - стицању богатства. Глупо је трошити новац за духовне ствари, на праве радости брзо пролазног живота. Глупо је одмарати и/или радити то што не доноси приход, када постоји могућност зарађивања. Тако новац постаје икона, и лажни бог мамон се материјализује. Рађа се капитал, материјалне активе, намењене за репродукцију и умножавање самих себе.

Пионирима капитализма хитно су потребне радне руке и западне државе као одговор почињу да спроводе политику која одговара потребама привреде. Заоштравају се процеси који одвајају сеоско становништво од земље и везују га за фабрике. Монарси свесно иду ка таквој политици, зато што развојна економија увећава војну моћ. Настаје још јача веза између економије и безбедности. Јунаштво се још више умањује. На виши ниво друштва све чешће продиру не људи части, него, или трговци, или војни пљачкаши, прототип Ничеове "плавокосе протуве", која ставља своју гордост изнад свега на свету.

Зависност безбедности од економије провоцира до сада невиђени скок у историји. Теорија предодређења даје економском људождерству оправдање. Изабрани добијају морално право на људску експлоатацију одбачених. Што је експлоатација жешћа, то је економски резултат већи. Последња околност решавала је све, из несрећних су извучили максимални добитак. Деца су на почетку индустријске револуције умирала довољно брзо, а ако су и преживљавала, онда су до 10 - 12 године постајали богаљи, и просто су их избацивали на улицу као бескорисне. Али тиме се хранио Молох, сада именован као Прогрес, а то је био профит. Ко зна, можда, Бог урачуна одбаченима земаљски дуг и олакша њихово учешће у паклу, где ће они свеједно да оду, мислили су безбожни малограђани, пребројавајући добит.

* * *

Некада је безбедност зависила од војника, војници - од части, а част - од религије. У крајњем резултату безбедност је зависила од религије. У новом свету, безбедност, по коначном резултату, више не зависи од религије, него од економије, економија - од трговаца, а трговачка делатност од одсуства ограничења. Будући

да је највећа ограничења, по питању морала, постављала религија, безбедност друштва је зависила од одсуства религије. Опет се све ставља наопачке. У новим условима рађа се сила, оријентисана на приход по било којој цени, чак и по цени уништења целог друштва. На данашњи дан та цена је израсла у транснационалне корпорације, небиолошку форму живота, чији су циљеви другачији од циљева друштва.

Међународно тржиште

Пораст производње обавезно доводи до развоја трговине, укључујући и међународну. У новим земљама проналазе не само злато, него и људе необичног изгледа. Појављује се питање: како се према њима односити? Католици, муслимани, православци и уопште све се своди на то, да су то људи. И само атеисти, који су, чак и међу својим грађанима пропустили да виде квалитетне представнике човечанства, говоре да то нису људи. Они немају душу, изјављују они са својих катедри и поткрепљују то уверење сложеним ланцем логичких закључака. У складу са њиховом доктрином, то је оригинални тип мајмуна, човеколиких бића, које је могуће научити простим физичким радом, као стоку, и примитивним људским речима, као папагаја, али то није повод стављати их у раван чак ни са другоразредним људима. Индијце, Папуанце, Африканце и друге уврстили су у трећу сорту. Изградила се хијерархија: 1) изабрани људи; 2) одбачени људи; 3) човеколике животиње. Трећу сорту разматрају као двоногу стоку, објекат купо-продаје, коју је могуће ухватити, приучити и искористити. У буквалном смислу почиње лов на људе. Несрећне, у гомилама слажу у бродске затворе и одвозе на робовске пијаце. За време превозења гине 90% путника.

Оправдати одвијајући процес у оквирима хришћанства било је немогуће. Помпезне логичке конструкције нису биле довољно јаке пред широком народном масом. Људи су осећали иза све те приче подвалу. Свест се у директном смислу раздвајала. Са једне стране, строга морална правила у личном животу, слична моралу првих хришћана, а са друге стране, неуздживо устремљење ка новцу. Христос је учио да се помаже слабима, а атеистичка теорија је учила отимању. То, што је она била замућена неким моралним изразима, ништа није мењало.

На тој етапи ће израсти нови тип друштва, прототип потрошачког, које извештава о свом праву да прихвата живот као непрекидну трку за задовољствима. Такви су људи одувек били. Али, ако су они раније осећали себе грешницима, преступницима против Бога, онда се то сада преосмишљава. Нова класа људи активно осваја место под сунцем. Њихов начин живота је по својој спољашности привлачан и тиме брзо заводи широке масе. Атеистичко друштво суочава се са парадоксом. Да би допали у рај, потребно је постати богат, али да би постали богати, потребно је да се одрекну хришћанства.

Два узајамно искључујућа правца раздиру друштво. Једна половина продужава да живи у складу са хришћанским вредностима, друга се оријентише... на буржоаске вредности. Више пута граница та два погледа на свет прелази, сликовито говорећи, по срцу човека. Сломљено, и у себи самом, и у сваком од својих чланова, друштво долази до црте, преко које је немогуће повезати стремљење ка богатству чак ни са урезаним хришћанским моралом. Држава се налази између чекића и наковња. Са једне стране, економија потражује да се оставе сва духовна и морална ограничења. Са друге стране, све гласније говори о правима новог типа људи који виде смисао живота у телесним задовољствима. Такве тенденције почињу да уништавају кључне принципе друштва.

Будући да преживљавање у тегли са пауцима захтева широки ум и снагу воље, финансијску и привредну елиту образују најпаметнији и најодлучнији грабљивци. Друштво се из јединствене структуре претвара у збор независних индивидуа, обједињених економским односима. Циљем живота проглашава се филозофија материјалног успеха. Уместо идеје општег спасења, која би се достигла колективном одговорношћу, рађа се идеја личног успеха, где свако одговара само за себе. Лично добро постаје важније од општег. Индивидуализам замењује колективизам. Појављује се цела чета људи спремна да експлоатише било кога и на било који начин, ако то доноси приход. Елита се у својим циљевима спушта до циљева људи из нижег сталежа и престаје да буде елита. Сада су то обични богати људи из нижег сталежа, превртљивци, којима управља ветар користи. Презасићене аристократе, оријентисане само на добијање задовољстава, представљајући себе као предмет за опонашање, повећавају брзину процеса деморализације.

Намера усклађености са сопственом самооценом, усмерава енергију најамбициознијих људи у потрошачки колосек. Желиш да увеличаш социјални статус? Онда повећај своје потрошачке могућности. Као смисао живота прихвата се долазак до што је могуће веће количине новца, не би ли се потом потрошио. Ту се крије превара. Природа човека је таква, да се после одређене цифре, новац за њега, претвара у бонове за игру, то јест, у инструмент за достизање не личних, него других веома високих циљева. Ако крупних циљева нема, човек "осваја" огромне суме, пропуштајући кроз себе гомиле робе и услуга и самим тим разрушава себе. У прво време то је неприметно, али по увећању бујице, порочност таквог приступа избија на видело. Ко се "уљуљкује" у велике суме, тај неминовно креће странпутицом, претварајући се у физичку и моралну рушевину (руину). Потрошња не доприноси срећи. Материјална имућност може бити додатак срећи, али саму срећу не може да замени. Лаж савремене демократије је у томе, да она култивише мисли, као да су новац и сведозвољеност суштина среће.

* * *

У епохи Ренесансе (паганство оживљава, хришћанство опада, то јест, ова епоха се може назвати епохом Назадовања) развија се посебан, до сада невиђени тип економије, оријентисан не на обезбеђење друштва, него на стицање прихода на рачун друштва. Изгледа као једно те исто. У ствари су различите ствари. На пример, дуванске компаније, проституција или коцкарски бизнис разрушују друштво. Ипак, аристократска (монденска) власт се њих не одриче, зато што они доносе огроман профит, док борба против њих доноси губитке. Манипулишући тренутним повољностима, која проистиче из сићушног размишљања, владари праве закључак који им изгледа правилан у датом трнернутку, али не виде колико је погрешан у дугорочној перспективи.

Да би се озакониле зачете измене, потребан је нови идејни основ. Потребно је помоћи човеку да спозна да је у потрази за истином неопходно руководити се не религијом, него материјалистичком логиком. Установљава се пагански вид мисли. Декарт ставља метафизичку основу за ново друштво. Филозофи новог времена узимају за полазну тачку не Бога, него уверење: "Ја мислим, значи, постојим", то јест, једино, у шта се не сме сумњати

остајући у оквирима логики. Лајбниц усавршава ту мисао, и рађа се цела филозофија у којој, ако за Бога и има места, оно је безначајно. Кант, Фихте, Шелинг, Хегел стварају метафизику "апсолутног субјекта" независно од било чега из окружења, одбацујући све у шта се може посумњати и проналазећи самог себе у самом себи. За нормалног човека новоевропска школа изгледа презасићена фантазијама, бесмислицама и парадоксом. Али, било како било, процес је почео. Култ чистог разума проузроковао је култ знања, које је постало знамење новог света. Од тог момента клешта рака, прождиру донора, маскирајући се под Прогрес, осећајући се озакоњено. Знање одвојено од Бога почиње да убија човека. Говорећи речима Ничеа: "Где је дрво спознаје, тамо је и рај: тако предсказују старије и новије змије".

Препород паганства

Ако се раније паганство повезивало са дубоким поштовањем Природе, сада се повезује са жељом да се Природа покори. Пагански вид мисли, лишен својих богова, ојачава прогрес. Хришћанска ограничења се ломе, и појављује се потреба да се образложи тај слом и у теорији. Филозофи Новог времена у неколико повезаних корака решавају постављени задатак.

Први корак: хришћанство се замењује деизмом - учењем о одсуствујућем Богу-Творцу, који је направио свет и оставио га на вољу судбине.

Други корак: деизам замењују пантеизмом, одбацујући Бога као личност, свдећи га до безличне природе, Богу-природе.

Трећи корак: пантеизам се замењује атеизмом - одрицањем од Бога у принципу. "Рече безумник у срцу свом: 'Нема Бога'" (Псалам 13,1). Од тог момента човечанство преузима правац за последњи акт трагедије - прелаз од атеизма ка сатанизму. "Златно теле" се признаје као виша сила, која даје награду за служење у виду некаквог телесног задовољства. Наступа култ људског разума. Декарт пише да може да призна за постојеће само то у чије постојање не сумња. То јест, област метафизичке вере и Откровења одбацује као једини могући основ, будући да се у постојање Бога може посумњати. Не треба само посумњати у постојање нашег "Ја", јер сама сумња доказује постојање сумње, а значи, и онога који сумња. "Сумњам, значи постојим", данас познато као "мислим, значи постојим".

Развој теорије доводи до тога да се свет сужава до области прихваћеној са пет људских чула. Све што наша чула не могу да региструју, обележава се као дивљаштво, трагом прошлости и назадњаштвом. Просвећено човечанство изједначава се са дивљаштвом, одбацујући радијацију само по том основу што је не види и не чује. Земаљска логика изгурује хришћанство из живота народа. Када вишим оријентиром постаје материјална корист, крађа од слабијих постаје кориснија од њихове заштите. Тако ступа на снагу познати израз "човек је човеку - вук".

Обузетост радом, која игра улогу локомотиве, коначно премешта друштво из религиозне епохе у отмену (аристократску) (по суштини исто религиозну, али у "преврнутој" варијанти). Мења се платформа погледа на свет. Јуче је човек живео за Бога, данас је почео да живи за себе. У центру новог социјалног модела сада није распоређен Бог, него човек. Рађа се парола "Све у име човека, све за добро човека". Иза њене спољашње привлачности крије се друга мисао: "Све у име тела човека", која се при бољем ишчитавању испоставља као "Све за телесне жеље", где се "Ја" потцењује. Душа се, у новом друштву које настаје, не прихвата у разматрање. Култ атеистичког разума истискује из живота све духовно и почиње еволуција у супротном правцу.

Атеистичке маказе одрезују човека од Бога. Позната Вациона претвара се у огроман црни бездан, који ни један атеизам није у могућности да уклони или пригрли. Поставши туђ, он притиска јаче него раније. Бело светло бива смењено црним космосом. Те цифре, растојања, обими, које човек није у могућности да замисли, раздиру свест. Без религије космос постаје страشان, хладан и неразумљив. Човек се боји тих мисли. Жене не знају кога да воле, мушкарци не знају коме да служе. Људи крију унутрашњу сметеност иза рутине свакодневних поступака, личних и материјалних успеха, помешаним са овоминутним задовољствима. Мисли о вечном потрошачком друштву стављају се под забрану. Човек се постепено претвара у ствар која постоји у вештачки направљеном свету-механизму, и која испуњава функцију великог... или јако великог, или јако малог, али увек зупчаника, за којег питање о суштини живота не постоји.

Замена либералног хришћанства атеизмом није променила оно главно, човек подсвесно наставља да се осећа ништавилном од којег ништа не зависи. Атеиста може себе да сматра центром вационе, али то не мења суштину ствари. Од тада је космос за

њега бесконачно велики и неразумљив механизам, на који он никада не може да утиче, зато што коначно не може да утиче на бесконачно. Нема ни душе, ни духа, само слепа игра стихије усмерена ка апсолутном спокојству - смрти. Атеизам, који је човека назвао случајном гомилом молекула, убио је последњу шансу за хармонију са Космосом. Ћутање и бесконачност гигантских простора подвлаче ништавност и бесмисленост људских осећања. Гласне изјаве о покорености природе се стишавају. Акценат се преноси на усавршавање пегли и телефона.

Оптимистична вера атеиста у своје неограничене могућности разбила се о стварност. Веома скоро се испоставило, да ни човек, ни група људи не могу да се супротставе новом Божанству по имену Тржиште. Ако чланови новог друштва нарушавају закон Тржишта, пашће. Милиони истих таквих их чак неће ни прећи. По закону Тржишта, оне који су пали једноставно ће да згазе. И то је страшно, зато што није људски. Овде је предосећај пакла.

Човек, да не би био прегажен, принуђен је да испуњава закон Тржишта исто тако детаљно, као што је некада испуњавао заповести Бога. Величина Тржишта је постала толико велика да су људи остали лишени уверености у саме себе. Сви су признали да нико на планети није способан да управља понашањем Тржишта. Либерално хришћанство, замењено је атеизмом, који је поставио човека лицем у лице са Тржиштем. Божанство се променило, али је суштина остала иста - апсолутна зависност за неразумљиве свемогуће силе пред којима је човек принуђен да се клања. Разлика је само у томе, да је једна сила захтевала постојање човека, а друга - животиње. Тржиште је приморало човека да у економији тражи одговоре на сва питања исто као што је недавно човек тражио одговоре у Божијем Откровењу - Светом Писму.

Нова цивилизација, без обзира на континуираност погледа старих народа, била је принципијелно нова. Рим и Грчка, колико год да је било логично, градили су нерационално, с тачке гледишта логике, храмове целом пантеону богова, у том смислу и олтар тајанственом Богу. Светска цивилизација, ништа осим храма Тржишту, није подизала. Банке, тржни центри, супермаркети и берзе, од самог почетка нису били просто зграде. То су биле култне грађевине, храмови створени да својом величином потисну и ослепе човека.

Разрушење хришћанског морала ишло је таквим темпом који је хаосом претио друштву. И онда су се очеви - оснивачи замислили над изградњом новог фундамента. Узимали су нешто од либералног хришћанства, нешто од паганства, нешто од филозофије старих народа, тачније од Протагора (човек је мера свих ствари), мешају све то са атеизмом, и из тако огромне смесе стварају теорију хуманизма. Изглашавају различита права и слободе, првобитно не свима намењене, него за "првокласне" на рачун експлоатације "нижекласних", на које се богатство хуманизма не односи.

"Бела и мекана" теорија хуманизма са свим својим правима и једнакостима представља исту заблуду као заблуда о најчистијој води. Није толико ствар у расистичким амбицијама, колико у елементарном рачуну. Ниво живљења на који претендује западно-европљанин, чак ни теоретски се не може омогућити осталом становништву планете. Нема довољно ресурса да би се сваком од укупно шест милијарди обезбедио западни ниво живљења. Становништво САД, које чини око 5% становништва земље, троши 40% земаљских ресурса. Ако треба удовољити исти такав ниво потражње за још 5%, све укупно захтева 80% ресурса. А ако је потребно за још 2,5%, ресурси ће бити искоришћени целих 100%. Имајући у виду да је тржишна економија намерена да обезбеди високи ниво потражње, не треба заборавити да она може да опстане само при расту потражње, или умире. Гледајући са тог становишта слика постаје све више тужна. Чак и ако цифра 12,5% неће више расти, шта да ради осталих 87,5%? Да живи на марсовским ресурсима? Ако се цело становништво планете, које је обрађено пропагандом либералне демократије, устреми ка животу по западним стандардима, морају да експлоатишу планету и себе у складу са западним темпом. Али тако нешто чак ни теоретски није могуће, како је горе објашњено. Све то, у САД савршено разумеју. И крајње је време да и ми то схватимо, јер цела та либерална теорија је намењена само за стварање услова повољних за пљачкање других народа и држава.

Ево како изгледа цео хуманизам, то лукаво учење. Лепе речи о слободи и једнакости првобитно су претпостављале неравноправност, делећи људе на изабране и одбачене, зато што, чак ни у теорији није могуће све сврстати у изабране.

Данас, теорија хуманизма води свет у катастрофу. Ако се ништа не предузме, биће много крви. Ако се покуша ослобађање од

њеног притиска, проливање крви се такође не може заобићи. У сваком случају ће бити крвав исход. Данас је пет милијарди људи просто сувишно. Нису потребни чак ни као робови, зато што у веку техничког прогреса толико послуге није потребно. На који начин хумана цивилизација намерава да реши такав проблем је друга тема о којој ћемо говорити у будућим радовима. За сада ћемо подвући да ситуација носи чисто сатански карактер. Кнез овога света залази у сваки дом и људи га примају. Даље се дешава да брат креће на брата, отац на сина.

Данас је развијена активна кампања за завршно решавање проблема "сувишних људи". Поседује се научна технологија "хуманог" уништења људи. То се достиже кроз блокирање животно важних чињеница, нарочито морала и томе слично. Данас се у друштво уносе модели понашања, који активирају механизам самоуништења. Потрошачка култура, само са спољашне стране гледано, изгледа безбрижно и весело. Иза блиставе фасаде произилазе страшни процеси. Већина једноставно не види како се напреже гигантска опруга. Све има своје границе и ускоро ће процес кренути на супротну страну. Опруга ће се отпустити. На првом удару су они који су данас уверени да за све о чему се овде пише није њихова брига да брину. Они који мисле да живот могу да проживе као кактус, једноставно уживајући на сунцу и не размишљајући ни о чему, наћи ће се на првом удару.

Сада се многе очигледне чињенице "умивају", али хуманисти немају илузију о једнакости, као што је никада нису ни имали. Раније су, сваке године са мирном савешћу примали Рачун о правима човека и правима за трговину робовима (зато што робови нису били грађани). Сада они спроводе разне хуманитарне програме за умањење становништва дајући им милозвучне називе, као на пример "планирање породице", "заштита мајки и деце". Само за називе тог типа, желе да жртвују свој новац. Али када се схвати чиме се они у ствари баве, коса се на глави подиже од ужаса.

У загради ћемо приметити да је у свом логичком развоју, теорија хуманизма довела до фашизма. Европско друштво није осудило Хитлера за његова дела, већ за оно шта је говорио. Европљани су годинама експлоатисали индусе и црнце, али су то називали просветитељском мисијом и ослобађањем угрожених. Хитлер је желео да се истим тим бави, и да је обложио своје жеље лепим речима, њега би признали као великог освајача и просве-

титеља. Али он је означио своје намере отвореним речима и "просвећени" су га осудили.

* * *

У октобру 1943. године, у Позени, Химлер је изјавио групи високо-постављених есесоваца: "Наш морални дуг пред народом је - уништавање људи, који су жудели да униште нас. Већина од вас зна шта значи видети гомилу од сто тела, или петсто, или хиљаду. Проћи кроз све то и ипак - осим неких изузетака - остати нормалним човеком - је то што нас је ојачало. То је чувена страница наше историје, која никада није била и неће бити написана од стране других. Гледајући на мртва тела Јевреја, почињеш да прихваташ величину нашег благородног рада".

Такве програмске речи сведоче о феномену Запада који је средином XX века у центру цивилизоване Европе створио огромну количину звери у људском облику. У најкраћем року за историју, мирно градско становништво се претворило у љуте вукове. На правом месту такве ствари се не дешавају, код сваке такве историје постоје сопствене премисе. Премисом фашизма постали су четири века "просвећења", када су африканци, индијци и слични народи, другачији од европејаца, били сврстани као друга (трећа) врста. Стотине милиона "нискосврстаних" били су оптерећени робијашким радовима, кујући благодат Запада. Њихова једина кривица је то што су били другачији и слабији.

Некада давно, у IV веку, предак Француза, келтски вожд Брена опустошио је Италију и разрушио Рим. Непобедиве Римљане су натерали да плаћају данак. Док су мерили злато давано за уплату, Брена је на тас са теговима бацио свој мач. У одговору на протесте Римљана рекао је: "Жалост побеђеним!" Данас народи Европе, Африке, Азије итд. побеђују сами себе. Жалост побеђеним!

На мукама слабих се ствара теорија грађанског друштва и конкуренције. Њена суштина је то да се економски успешан део друштва уједињује у засебну класу грађана, у грађанско друштво које има за циљ да се штити од опљачканих. Државни механизам почиње да види своју функцију у уништавању слабих. Подела проистиче из економских обележја. Како хришћанска теорија као природно стање друштва објављује љубав, тако нова теорија као природно стање објављује рат свих против свих (конкуренција).

Чланови једног друштва треба да ратују један против другог исто онако како су ратовали са непријатељем. Јачи треба да ствара своје богатство на сиромаштву слабог. Или једеш ти, или једу тебе. Разлика је једино у томе што нова форма људождерства мора да буде цивилизована, у оквирима закона усвојеним од стране државе. Да се убија може, али по закону. Убиј конкурента, разори га, удави, али по закону и грађанство ће те узвисити. Грађанска влада је сматрала да је главни задатак закона заштити конкуренције. По дефиницији оснивача политичке економије, Адама Смита, таква држава "неизбежно постаје заштита богатих од сиромашних".

Од тада се положај још више продубљивао. Ако се раније благосиљала грамзивост на рачун "нискосврстаних", сада се благосиља свака грамзивост. Да би се остало у сталезу изабраних није више довољно бити само са својим, "првокласним" друговима. Ако се опустиш и тебе ће појести баш ти твоји "првокласни" другови. Да би се то избегло, не треба никоме веровати, немати никаквих принципа и служити једином богу - новцу. Управо служити, јер у одређеном моменту новац престаје да утиче на благостање. Ниво живота веома богатих људи не зависи од тога да ли ће наставити са својим радом. Они ипак раде, јер ако се зауставе, они неће једноставно бити избачени из елите, већ ће бити уништени од стране својих из класе.

Лавовски део људског општења почиње да се изграђује преко прихода. Ако од општења са вама нема прихода, онда се оно сматра бесмисленим. Морално је само то што доноси приход. Паметно је само то што доноси приход. Ако си паметан, покажи доказе, покажи новац. Те "истине" утискују се у крв и месо новог друштва. Ништа лично, ништа свето, само посао - лозинка финансијске елите.

Узгред речено, финансијска елита - се служи истим тим парамима. Дајући им своје време и снагу, она ништа не добија у замену. Реалног увећања богатства нема, мењају се само виртуелне цифре. Имајући у виду да је финансијски успех обратно пропорционалан поседовању морала, елита грађанског друштва се формира из најнеморалнијих људи (то је термин финансијерамилијардера Сороша, који је предложио да се бизнис изведе из граница морала, то јест, да се озакони његова неморалност). Сличне исказе имају и други милијардери. Доналд Трамп отворе-

но говори како се хришћански принципи не подударају са принципима бизниса. И настављају да се богате.

Као оправдање за социјално раслојавање појављује се теорија социјал-дарвинизма, где се друштво не појављује као јединствена породица у којој се јачи старају о слабима, него као џунгла у којој преживљава јачи и "жалосно побеђени". Принцип по коме су се градили односи међу државама (конкуренција, освајање) никада се нису преносили на односе међу личностима унутар државе. Први пут се такви односи почињу култивисати у новом типу друштва, које се прозвало, буквално као подсмех у здравом смислу те речи, хуманим. Човек се појављује као животиња која се налази на вишем стадијуму развитка у односу на друге животиње. Високоразвијене животиње се деле по истом принципу као и обичне - по раси. Ако се раније аристократизам схватао као својство духа, сада се аристократе почињу дефинисати као раса, као код коња. Врх "одсечен" од народа, који је изгубио веру спушта се на ниво малограђанских устремљења. Започиње процес труљења. И опет, као по Светом Писму, "свако царство подељено унутар себе - пропада" (Матеј 12,25).

* * *

У целом свету ради гигантска мозгоиспирајућа машина, која заглупљује народ до граница. Пропаганда активно убеђује широке масе да је све што се догађа природан след ствари, који треба трпети јер је природан. Маса која прихвата живот као јединствену могућност за добијање задовољства, жели да га придобије што брже. Рађа се масовни криминал. Никакве полицијске мере нису у стању да зауставе његов раст, јер нестаје главни полицајац - религија која буди савест у сваком човеку.

Западно друштво је потпало под власт закона изведеног не из Божијег Откровења, него из атеистичке логике помоћу које је могуће доказати да је црно бело. Док је код старих народа над законом стајала сила која је над човечанством остваривала људску власт, тако је са почетком горе описаних процеса, врховна власт губила своју људскост, свој ауторитет. Раздељивање теорије Монтескјеа на три дела, извршну, законодавну и судску, власт прелази из руку човека у руке закона. Светом управља нови руководилац - Закон. Звонка фраза "Власт закона" у пракси означава власт правника. На крају власт ће узурпирати онај који

плаћа правницима, то јест капитал. Последице власти капитала су ужасне, тако схватају сви велики мислиоци. Критика Запада се није родила у Кини, нити у Африци, него на Западу. Е. Хатингтон, филозоф и политичар, у делу "Судар цивилизација" отворено пише: "Запад је једина цивилизација која је узроковала... разрушујући ефекат на све остале цивилизације..."

Друштво новца

Нови облик државе

Религиозна страст према богатству, скромност и строга правила, плус робови у лику "одбачених" и "човеколиких", све то стимулише економију, и пре свега доводи до тога, да је атеистички модел економског развоја државе показао свету јачајући војну силу. Све монархије, које је Историја створила су пред избором: или ће вас освојити економски развијени суседи, или развијајте државну економију и издржавајте одговарајућу војску, што је могуће само одбацивањем религије - главне препреке на путу развоја економије без морала. У противном, окупација од стране јаких суседа је осигурана. Бирајте: или окупација или уништавање религије - темеља монархије (или теократије). Обе варијанте су једнако смртоносне.

Религија је једино оправдање власти монарха - позиционира његову власт као власт од Бога. Ако друштво губи веру, монарх се у очима народне масе претвара у диктатора, насилника и преваранта, а монархија - у тиранију, најнестабилнију социјалну конструкцију од свих могућих, која је осуђена да се сруши због природних противречности.

Свет се дели на два типа друштва. Један тип руши своје традиције и веру, добијајући у замену економску и војну моћ. Други тип чува веру и традицију, због чега се на први поглед лишава световне моћи. Овај свет се дели међу западним земљама. Образују се два система живота. Велика река човечанства дели се на два потока, који теку сваки у свом правцу.

Европски монарси први су схватили да је мање зло губитак религије. Принели су религију као жртву прогресу. У замену су добили војну моћ. Свет се нашао у власти Европе. Земље, које су сачувале своју веру, културу и традицију, постале су зависне. За-

пад постаје "кнез света" на дуже време. Овде долазимо до древног паганског закључка: продај душу и добиј мир (ми би рекли, лажни мир).

Нова реалност рађа питање: на основу чега су монарси владари, ако Бога нема? Дешавало се, узурпирали су власт. Схватате да живиш под влашћу насилника, рађа одговарајуће тенденције. Настаје нови поглед на свет, који започиње борбу за праведност, схватљиву у логици атеизма.

Ни једна монархија није могла да се супростави овој тенденцији. По целом свету прошао је талас револуција против самодржавља. При узвишеним речима о борби за слободу и права, једним краљевима одсецају главе, друге монархе лишавају власти, претварајући историјску знаменитост у својеврсну.

Када је Историја заоштрила питање - или моћ или религија - све традиционалне цивилизације или су измениле облик државности или су сишле са светске сцене. Била су три изузетка: Израел, који није имао у том тренутку своју територију уопште, Русија, која је имала највећу територију у свету, и Србија, којој је привремено одузет део територије, али са јаком духовном кохезионом силом.

* * *

У новом свету настаје ново питање: како треба доћи до власти? Сви врло добро знају да теорија анархизма, која је негирала власт, исто као и утопије Кампанела, Мора и њихових следбеника у пракси су немогуће, зато што воде ка слабљењу конструкције у целини. Друштву је потребна легитимна власт, која га повезује у јединствен организам. Али, како доћи до ње у новим условима? Чиме ће нови владари да оправдају своје право на власт? Питање је озбиљно. Док је раније власт настајала од Бога и оправдавала се Богом, тј. монарх се сматрао представником Бога на земљи, у атеистичком друштву такво објашњење било је неприхватљиво. Диктатура, тј. власт насилника над жртвом, такође није одговарала. У атеистичком друштву диктатура постаје посебно нестабилна. Док је раније новоиспечена диктатура, тражећи оправдање за стечену власт тежила да се претвори у монархију, у атеистичком друштву слично претварање било је немогуће. Зато што Бога нема и све је могуће.

У најбољем случају агонија конструкције почеће са смрћу диктатора, у најгорем - у време његове владавине. Није преостајало ништа друго, него да се позајми од древних народа институција демократије. Према тим догамама, извор власти мора да буде непосредно народ. Он представља њено оправдање и основу.

Очеви-утемељивачи либералне демократије тежили су да створе идеално друштво. Они су спознали, колико су могли, сва слаба места прошлих демократија. Посебно, реализовали су теорију поделе власти како би децентрализовали власт и избегли њену узурпацију. Даље, ограничили су мандат управљања изборне власти, зато што неограничено управљање аутоматски води ка диктатури. Да би предвидели и неутрализовали све опасности, цела плејада најпапетнијих људи поштено је радила на теорији либералне демократије.

И ипак творци нове државне конструкције нису могли да са владају главну препреку. Камен темељац сваке демократије су избори. Народ мора да бира власт. Свесно да бира, а не да предвиђа или извршава туђу вољу. Бирати - значи, од мноштва одредити најбоље. Демократија, од лепе теорије могла је да постане реалност само под условом, да народ чини свестан избор. И ето, на том, наизглед, јасном и једноставном месту демократе су заврнуле себи врат. Да би јасно схватили зашто се то догодило и због чега није могло да буде другачије, размотрићемо савремену теорију демократије.

* * *

У демократској теорији тврди се да се власт не осваја силом. И, не даје се од Бога. Власт бира сам народ. Народ, схваћен као извор и оправдање власти, бира најдостојније, којима поверава власт. Како демократија не би прерасла у диктатуру, власт се поверава на одређено време, након чијег истека се предаје следећем изабранику. Ако изабраник не обавља посао, народ бира другог. У томе је суштина демократије.

На први поглед све је логично. Али има једно велико "АЛИ". Наиме, да би се направио прави избор потребна су знања. Не она површна и делимична, већ дубока знања. Позив да се "бира срцем" сведочи о томе, да организатори избора признају да народ нема знања. Без знања избор је немогућ. Ви нећете изабрати лек, ако немате одговарајућих знања. На основу лепог пако-

вања, избор је немогућ, зато што ће то бити избор паковања, а не лека. Исто тако, не може се "срцем" одредити најбољи научни рад од два представљена, ако нема одговарајућих знања. Ако се, на неки начин, човек, који нема одговарајућа знања, подстакне да бира, он ће бирати не рад, већ омот; не лек, већ паковање. Војници не могу да бирају војне заповестнике, баш због недостатка знања. Ако би се организовали општевојнички избори, на власт би дошли фразери, који умеју да манипулишу војничким жељама. Општенародни избори свде се на отворену глупост, зато што народ, као дете, увек даје предност сертификату, а не садржају. Избор народа у духу "гласај срцем" увек се своди не на суштину, већ на форму. Са истим таквим успехом могу се организовати општенародни избори за Нобелове лауреате у номинацији "нуклеарна физика". Најстрашније је то, што ће народ поћи да бира најбољег физичара, ако се правилно организује изборна кампања. На тим изборима победиће сви, осим оних правих научника.

Историјско искуство потврђује да је у великим колективима демократија у принципу немогућа. Несклад између демократије у теорији и демократије у пракси примећен је одавно. Тим поводом написано је хиљаде књига, које су непознате беспосленој публици (бирачима). Ж. Ж. Русо у "Друштвеном уговору" пише да за велике државе једини облик владавине може да буде само монархија. Демократски принципи могући су у мањим колективима, попут старогрчких полиса или савременог села, где људи свесно бирају, зато што познају један другог, познају људе не по спотовима и лецима, већ из живота. Знају да је Клинтон - пијаница и лењивац, а Јовановић - домаћин и антиалкохоличар. Ова знања омогућавају да се свесно бира старешина свог села. Бирати руководиоца у војсци или економији народ не може, а тим пре, ни руководиоца државе.

* * *

Круг се затворио: народ нема знања; без знања нема избора; без избора нема демократије. У Србији, Русији или САД нема никакве демократије. Мит о демократским изборима у тим земљама је свесна лаж. Ви сте слободни да бирате, којом руком ћете пуцати, десном или левом, а куда ћете пуцати, не одређујете ни ви, ни председник чак. Све одређује систем. Кандидати свих пар-

тија ничим се не разликују један од другог. Све разлике су, прво, споредне, а друго, смешне. Једни изјављују да ће смањити порезе за 0,5%, а други обећавају да ће урадити то исто за 0,4%. Ако назовете то избором, може се позавидети снази ваше маште.

Злоупотреба критичке масе друштва трансформише демократске принципе у принципијелно други систем, који нема ништа заједничко са демократском теоријом. Власт, доступна за све, привлачи најразличитије снаге. И капитал пре свега, зато што је власт - најкраћи пут ка добити. Да би се она добила, потребно је саблазнити што више бирача. Пошто кампања саблажњавања захтева велика средства, борба за власт могућа је искључиво међу представницима капитала. Кога год бирачи изабрали, ходници власти попуњавају се представницима капитала. Демократија се претвара у параван, иза којег се крије олигархија* или подврста плутократије,* завијена у пароле "слободе и једнакости".

Покушај да се прекине зачарани круг преко система избора бирача (тј. у почетку народ бира најдостојније, а ови, са своје стране, бирају власт), такође, ни до чега није довео. У пракси, све се свело на настанак група и њихову борбу за јасле, портфеле и друге послastiце власти.

Мислиоци из доба Просветитељства тражили су излаз, али, нису га нашли. Очеви-утемељивачи надали су се да ће заобићи ову замку путем образовања, сматрајући да, ако се народу да знање, он ће моћи сам, без манипулисања, да изабере најбоље. Прошли су векови, али свет се ни мало није приближио остварењу овог сна. Пракса је показала: дати народу знања, довољна за изборе, немогуће је у принципу. Прво, нису сви једнако способни за обуку. Друго, немогуће је све ставити у ученичке клупе. Треће, многи просто не желе да уче. Четврто, осим теоријских знања потребна су и практична. Тешко је чак и замислити, како народ

* **Олигархија** – владавина мањине (грчки *oligos* – мало и *arkhê* – владање), је врста власти у којој већина политичке моћи је у рукама малог дела популације, али које је најмоћније било по свом богатству, војној сили, страховлади или политичком утицају.

Плутократија је облик олигархијске владавине у коме је власт централизована на узак број људи који се од остатка становништва разликују по високом материјалном богатству. Од аристократије и других облика се разликује по томе што материјално богатство није повезано с племенитим пореклом, заслугама у рату или неким сличним факторима.

може да стекне такву праксу. Тим пре што многа од тих знања представљају државну тајну. Људи могу да науче да читају-пишу, стекну знања из хемије и земљорадње, медицине и грађевине, музике и спорта. Али незнање у том смислу, у којем се оно овде схвата, та знања не отклањају. Образовани исто тако иду да "бирају", као и необразовани, чак и не помишљајући, да они не бирају, него систем у који су ушли. Према томе, образовање не уклања проблеме, и у том смислу ништа не даје. Али, ако се чак деси фантастика, рецимо, да се целом народу неким чудом да знање, то ништа неће изменити. Избор је свеједно немогућ. Свако ће тумачити ситуацију с личне позиције, на његов избор ће утицати хиљаде околности, које нису у никаквој вези са избором власти.

Демократија је испала замка, а демократе су се претвориле у демагоге, који спекулишу са емоцијама и неразумевањем обичних људи. Врло добро схватајући, да људи никакав избор не могу да направе, они их, ипак, подстичу да бирају. Мало је демократа који се могу назвати поштеним, у суштини "они су слепе вође слепцима; а слепац слепца ако води, оба ће у јаму пасти" (Матеј 15,14). Други - или просто нису паметни, или су паметни, али ни једном у животу се нису замислили над основама демократије, верујући слепо њеним основним постулатима. Хране се од "свете краве" демократије, по обичају, цинични лупежи - прости људи, који нису способни да верују ни у шта друго, осим у новац. Онај, који више од свих виче "за демократију" - или је потпуни идиот или је потпуни лупеж. Демократија, која већ неколико векова разједа наше друштво, у суштини је исто тако туђа појава за традиционалне земље, као што је канибализам. Она је наметнута свим земљама против њихове воље, преко серије обмана, манипулација свешћу и извртања чињеница. Под фирмом права и слобода демократија ствара повољне услове за све врсте порока. Њен начин рушења основа социјалног живота исто тако понавља дејство ћелија рака, које једу организам.

* * *

Проблем је ту, и нико га не негира. Али, уместо његовог решавања почиње прилагођавање проблему. Служећи се прихваћеним шаблонима, демократе упорно тврде да су све невоље због лоших "делова" државног механизма, тј. због лоших чиновника и

пљачкаша државне имовине. Ако лоше чиновнике заменимо добрим, ситуација ће се исправити. Народ са радошћу прихвата ове "драгоцене савете" и поново иде да бира "поштене". Али, са сваким изборима, ситуација не само да се не побољшава, већ, напротив, погоршава се. После сваких избора расте корупција, неморал. На државне институције могао би да се стави ценовник за мито. Али људи су тотално оглупели да не могу да повежу изборе са својим несрећама и изведу закључке.

Историја је више пута доказивала: кад га пошаљеш да избеже најбоље, народ неизоставно бира најгоре. На демократским изборима стално побеђују познати преваранти. Демократски избори у великим колективима - то су увек избори великих превараната. Око тих дешавања увек је интрига, са међусобним провокацијама. Код обичних људи ствара се утисак да лоши кандидати не дају да се изаберу добри. Лидери свих партија изјављују да народ, наводно, живи лоше, зато што су избори непоштени. Услед тога, интелектуална и емоционална енергија народа усмерава се лажним путем. Лов на вештице одвлачи пажњу од принципног недостатка демократске конструкције. Нико не жели да примети да су реални избори немогући у великим колективима. Платон је сматрао да се у друштву, у којем има више од пет хиљада људи, демократија неизбежно претвара у плутократију.

Највећа грешка је у томе, што људи виде главно зло не у систему, који производи преваранте и пљачкаше државне имовине, већ у самим преварантима и пљачкашима државне имовине, тј. у продуктима система. Мало ко је способен да помисли да је то творевина система. Ако се уклоне једни пљачкаши државне имовине, систем ће створити друге, исте такве. Ако је конструкција дефектна у суштини, бесмислено је мењати делове. Чак и ако се сви делови нестабилног система замене златним, механизам, свеједно, неће радити.

Људи као да су ослепели. Нико не види да у свим демократијама проблеми међусобно личе, као близанци. У свим "слободним" земљама пада наталитет и морал, расте смртност, наркоманија и други пороци. Очигледно да разлог треба тражити не у квалитету чиновника, већ у квалитету конструкције, али људи, као да су зачарани, ходају по кругу празних парола. Друштву су ставили под компас секиру, и сада оно плива у опасном правцу. Да се подигну на висину, са које се може оценити правилност смера, могу појединци. Основна маса не може себи да поставља

таква питања. Обични људи теже срећи у задатим оквирима. У основи њихових главних жеља увек ће се налазити тежња да се уграде у систем. Прост човек не може поставити себи питање, чему школа учи његово дете. Он сматра својим родитељским дугом принуђивање детета да добро учи, тј. потпуно верује систему, будући да ће школа научити дете добром, тј. донеће му срећу. Предавачи, обични људи, такође, не могу да оцене систем. Они просто следе његове прописе. Потпуна немоћ народа пред системом је очигледна. Ма како лоша била школа, маме и тате ће терати децу да добијају добре оцене за учење. Шта на крају прави од детета таква школа, они не схватају и не могу да схвате, зато што у погледу тога мерило су сама деца.

Сами себи људи никада не задају оквира. Њих задаје или религија, или тржиште. Да би се очували оквири брине се Отац или Тржиште. Када Оца нема, Тржиште ослобађа страсти, и оне, пошто ничим нису ограничене, започињу рушилачки рад. Најпаметније и најенергичније људе, Тржиште претвара у паразите (да-да, баш их претвара, тј. за то је крив систем, а не људи).

Суштина савременог система

Шта представља систем, замаскиран либералном реториком? На којим се реалним, а не декларативним принципима он заснива? Да би се одговорило на то питање, потребно је ослободити се лексичких слојева, којим је демократија облепљена, као што је позоришни стуб облепљен плакатима. Поцепајте са њега плакате упадљивих боја, и вама ће се приказати ружна истина. Видећете да "бирачи" играју улогу кинеских блесана, којима је потребно показати прстом да би они сложено климали главом у потребном правцу, извршавајући туђу вољу. Данас избори власти, у ствари, представљају изборе рекламних спотова. "Јер доћи ће време, кад здраво учење неће прихватати, већ ће, руководећи се својим прохтевима, бирати себи учитеље, који ће им причати оно што их уши сврбе" (2. Тимотију 4,3).

Традиционална власт управља народом преко принуда и убеђења. Власт, која себе назива демократском - преко манипулације свести и завођења. Да би схватили шта је то манипулација, рећи ћемо о њој неколико речи. Политичка манипулација - то је када под фирмом демократије (власти народа) народ пљачкају. Психички утицај остварује се тајно од жртве. Циљеви манипула-

тора скривени су, зато што резултат, који он добија, није користан за жртву, а претпостављена штета увек се прикрива. Чињеница о манипулацији не сме да буде примећена од стране објекта манипулације. Када се покушај манипулације открије, и раскринкавање постане могуће, акција се обично обуставља. Иначе, откривен покушај наноси манипулатору огромну штету. Раскринкавање саме чињенице о манипулацији не сме да доведе до откривања даљих намера. Због тога пажњу уважене публике пребацују на било који други упадљив догађај. Најпростији пример за успешну манипулацију је реклама. Мамећи вас на све начине, она вас наводи да се растанете са новцем.

Технологије, које обезбеђују манипулацију, ефикасно раде, када су народне масе доведене у аморфно и беспринципијелно стање. Демократска влада принуђена је да формира људима потрошачку и егоистичку свест која би подржала систем манипулације. Власт у таквом друштву добија не онај коме је Бог дао ум да схвати ситуацију, и срце, способно да воли цео народ, већ онај, ко је организовао најблиставији, најинтересантнији и најпримамљивији шоу. У демократији нико од кандидата за власт не тежи да преобрати свој мандат "у своју веру", зато што они немају никакву веру - зато што су они, исто такви инструменти у игри, чије се размере налазе ван оквира њиховог појимања. Сви ти кандидати, као деца понављају "чаробне речи" о слободоумљу, не схватају да то није ништа више него поза, фраза. У стварности, мисао ослобођена од принципа и јасних оријентира, увек је инструмент у туђим рукама, који ради против друштва. Циљеви свих људи, који се данас називају политичарима налазе се у оној истој равни, као код најпримитивнијег становника. Они стреме на власт искључиво зато што виде у њој средства за постизање својих циљева. Лепе речи, на којима су они тако дарежљиви у време изборних кампања - све у свему, само су параван. У пракси демократија се своди на борбу финансијских група за власт. Остало је реторика, која има задатак да обмањује становнике. Побеђује онај, чија обећања изгледају истинитије и природније. Да би победили у тој врсти такмичења, треба, прво, имати финансијске и административне ресурсе, а друго, полазити не од реалних могућности, већ од жеља народа. Ако народ жели све и одмах, значи, победиће онај, ко може да увери народ да ће он дати њему све и одмах. Разуме се, ни о каквом испуњавању предизборних обећања, априори не може да буде ни говора. Народ

овде наступа у својству бесплатног скупа, који има задатак да прида освајању власти изглед законитости.

Савремени кандидати задивљујуће личе на женскарроша, који заводи девојку и обећава јој да ће је оженити, од почетка и не помишљајући на свадбу. А већ други пут, као што је познато, простије је завести, нема шта да се изгуби. Демократски избори свели су се на обећања о брзом материјалном благостању и задовољавању различитих жеља ових или оних група становника, на чије гласове заводници рачунају. Они балансирају међу најразличитијим обећањима, рачунајући, које од њих ће донети више гласова.

Кандидати власти, прилагођавајући се маси, утонули су у окорели популизам (лажна обећања), пљачкајући народ у име народа. У пракси уместо демократије добијен је потпуно слаб систем, који живи искључиво на рачун гигантске војне надмоћи. Данас, када се војни паритет почиње обнављати на рачун прогреса и појефтињења технологија, Западу, да би издржао притисак традиционалних цивилизација, потребно је да обнови изгубљене границе строгости, какве су религија и традиција. Због тога атомизирану масу егоиста потребно је поново претворити у чланове друштва - јединствен народ. Потребно је зауставити пад морала, обновити појам поштења, савладати егоизам и равнодушност. Такав резултат могуће је добити само, ако се религија врати као главни оријентир. Како то урадити у "хуманом" друштву, где се тврди да је педерастичка - невини несташлук и саставно право просвећеног човека? У Божијем Откровењу је речено да "ако ко легне са мушкарцем, као са женом, онда су оба учинили гадост; да буду предани смрти, крв је на њима" (3. Мојсијева 20,13). Никакав компромис између хуманизма и Откровења није могућ. Вируси су изашли на слободу, и неће добровољно да уђу у кавез.

* * *

Ж. Ж. Русо у "Друштвеном уговору" пише да је демократија могућа у друштву које чине богови. Обратите пажњу, чак не свеци, већ баш богови. Али човечанство је још далеко од стања светости. Осим светости потребна је још способност да се избебре власт. Не предвиђати или извршавати туђу вољу, већ баш бирати.

У пракси, демократија се претворила у фарсу и утопију. Илузија се истопила у реалности, као Снешко Белић у пролеће. Суочивши се са немогућношћу да образују слободно друштво, о којем су маштали очеви-утемељивачи, демократе су почеле да стварају илузионистичко друштво. Због тога су жртвовали религију, традицију и културу. То је омогућило да се очува изглед демократије и контрола над масом. Владе свих демократија осуђене су да иду путем лажних обећања, прилагођавајући се нивоу малограђанских схватања. Да би се такав ниво управљања сматрао довољним, потребно је да и сам будеш малограђанин, који осећа стање среће не због тога што се брине о свом народу, већ због могућности да реши на његов рачун своје ништавне проблеме.

Чудовишта

У кључне тачке западног друштва буквално су забодени ексери. У једну руку забијено је Тржиште. У другу руку - привремена власт. Једна нога прибијена је Атеизмом. Друга нога је прикована Жељама. Слободно кретање је при таквим условима немогуће. Ако би власт била стална, постојала би теоретска могућност за повратак "међу своје". Али при систему, који пропагира сталну смену власти као обавезни услов, власт ће увек припадати Тржишту.

Ако се свака четири дана мења власник аута, фабрике или ресторана, ни од аутомобила, ни од фабрике, ни од ресторана ништа неће остати. Да би се васпитао човек, потребно је минимум 20 година. Васпитање с прекидима значиће одсуство васпитања.

Правећи паралеле и поштујући пропорције, видимо, да за било коју земљу четири године - исто је, што је за ресторан четири дана. Васпитање човека једнако је васпитању народа, то је скоро генерација. У свету нема ниједног примера успешног вођења домаћинства без домаћина, васпитања без васпитача. САД је опстао више од два века, само зато што никад није имао ту демократију, о којој говоре. Они су увек имали сталну власт. Мењао се само мајушни врх санте леда. Подводни део је остајао непроменљив. СССР је опстао 70 година захваљујући смешној демократији. Реално то је била стална власт, диктатура Комунистичке

партије Совјетског Савеза. Да су Совјети започели организовање избора, Русије не би било већ до 1930.

Наша планета постала је налик на брод, који је скренуо са курса са пукотином на дну, која се увећава. Ако тако крене даље, најглобалније катастрофе изгледаће човечанству као дечије тепање пред надолazeћим проблемом. Власт привремених диктатора врши функцију малигних тумора. Једном ће тумор убити донатора. Али најстрашније је то, што никоме до тога није стало, а пре свега, такозваним јавним политичарима који су се увукли у све канале власти, исто тако као што су се црви увукли у болестан организам.

Ситуација се објашњава привременим карактером власти. При демократији власт, пре свега, стреми да сачува не друштво, већ себе. За сагледавање димензија процеса, који се дешавају при демократији, увек нема времена и нема ко. Пошто чување власти у пракси означава манипулацију свести, демократије у целом свету не баве се ничим другим, осим манипулацијом. Све световне владе представљају изгубљене људе који ништа не схватају. Само тако се може објаснити зашто владари дозвољавају "слободним" средствима јавног информисања да међу свест њиховог народа у брашно. Они су купљени на лепе речи о "слободи и једнакости", услед чега су ослепели. Претворили су се из власти у администраторе процеса, чију суштину не схватају и не желе да схвате.

Као смена гвозденим ланцима дошли су окови свести. Нова врста тоталитаризма претвара савремене људе у хипнотисане робове. Раскинути такве окове самостално народ не може, чак ни теоретски. Али, он може да се изједначи са потенцијалном елитом, која поступа у складу са високим циљевима и баш тиме заслужује народно поверење.

У демократији су од самог почетка постављена два механизма за самоуништење. Први - на власт се долази не због стварања добробити за друштво, већ због могућности да се то друштво пљачка. Други - одређени рок управљања подиже људски егоизам на квадрат. Систем одгаја неумољивог грабљивца-егоисту, који систематски уништава виталне чворове друштва. Изгледа нелогично да се због тренутног задовољства уништавају кључни чворови бродског механизма. Прождирући систем који одржава живот, они не мисле о смислу својих радњи. Да би се погледало у будућност и видело ка чему све то води, потребно је мислити у

размерама планете. Али за то је способан врло мали број људи, које демократски систем не развија, већ уништава или присиљава да раде на јачању рушилачких процеса, што је могуће у условима тоталног несхватања ситуације. У принципу немогуће је побољшати демократију.

Култ глупости

Несхватање ситуације убрзава рушење. Лакше је потопити брод, када не знаш да су на њему деца. Знање о реалној ситуацији отрезнило би многе, али знања нема. Судећи по доброј усклађености и доследности радњи, може се закључити да има снага које врло добро схватају карактер онога, шта се дешава. Наведени процеси узимају маха, али у Србији, Шпанији, Русији и другим земљама нико им се не супроставља. Корени инертности влада свих земаља крију се у неразумевању. Корени антиљудских процеса - у метафизици. Не могу се схватити метафизички процеси помоћу тренутног материјалног мишљења. Формално светом владају људи успаваног разума. Реално над процесима стоје сасвим друге снаге. И оне су антиљудске.

Демократија се у пракси претвара у велико зло, чак и у поређењу са фашизмом. Њена посебна опасност је у томе што страшни грабљивац носи добру маску. Поштене борце за демократију оправдава њихово незнање, "јер не знају шта раде". Они упорно затварају очи пред стварношћу, живећи као у сну. Фашизам је бар отворено износио своје намере, и људи су имали могућност да се заштите. Демократија прикрива своју суштину иза слоја лепих и празних речи са нијансом научности. Демократија не говори отворено: "Или ћеш ти јести, или ће јести тебе", не говори: "Пљачкај слабог". Уместо тога, она говори о једнаким правима и о конкуренцији. Демократија не говори у лице, да је "човек човеку вук", она говори о основним правима личности. Отворено не прича о испланираној моралној дегенерацији омладине, као о средству смањења наталитета у оквиру борбе против пренасељености. Уместо тога заузима се за сексуалну едукацију и права деце. Демократија је прави правцати вук у овчијој кожи, који се храни незаштићеним бебама.

Догме демократије, које оправдавају и легализују социјални канибализам, отворено су осуђивали многи западни научници. Али, оглупела широка маса више воли да добије информацију из

спотова и са плаката, специјално направљених да би утиснули у свест не истините, већ лажне ставове, који провоцирају животињски тип понашања. Радове научника маса не чита, и неће да чита. Поштени људи, који вичу о опасности, у ствари преносе своје мисли само до оних који и тако све знају. Да би се пренеле ове мисли до широких маса, није потребно писати књиге, већ се окренути другом, приступнијем начину за пренос мисли. Маса су потребне серије, шоу, цртани филмови, али никако не књиге. Али, све док се фабрике за производњу ових производа налазе у рукама Тржишта, оне ће филовати свест антиљудским надевом.

Друштво ништа не види, зато што га држе у стању дубоке хипнозе. Никада још народ није био тако непросвећен, као сада. Човеку не дају шансу да стане и схвати оно што се дешава. Бескрајне серије, једна за другом све глупља, тривијална естрада, похотни и агресивни филмови, тачно делујући на подсвест, развијају дух егоизма и насиља. Нормалан човек се за кратак временски период претвара у беспринципијелну животињу која води апсолутно бесмислен живот.

У атмосфери царује ЗЛО. И за то нису криви људи. Човек је сличан флаши, он носи у себи оно што су у њега "сипали". Нико није у стању да се супростави професионално организованом притиску. Већина интуитивно осећа зло, али не схвата ситуацију. Демократија се крије од озбиљних питања иза социјалног наркотика - масовне културе. Превареној маси све изгледа јасно и пријатно. Ако утицај наркотика престане, откриће се страшна реалност, и демократија се онда руши. Да се то не би догодило, звучна струја ни на тренутак не оставља човека. Реклама, естрада и телевизија уносе у нашу подсвест бесконачне брендове и слогане, који носе одређени став. Они нас прате свуда, немогуће је сакрити се од њих. Ненаметљиво, али нон-стоп, масовна култура држи људе у стању апатије. Увек, као минимум, чује се једноставна мелодија, а пред очима светли реклама. Тамо нема информације, предвиђене да буде свесно прихваћена, све удара на подсвест, на активирање и одржавање животињског принципа.

Интересантно је приметити да је Хитлер наређивао да се створи баш таква ситуација на окупираним територијама. Он је писао: "Робови Рајха морају да буду лишени сваког образовања и високе уметности. За њих је довољно да знају азбуку, да би читали наше указе, довољна је једноставна мелодија и задовољавање физиолошких потреба". Данас видимо да су се сви снови најкрва-

вијег тиранина остварили у потпуности. Најопасније и најнепријатније је то, што ми сами плаћамо да будемо преварени, купујући музички диск или карту за филм. Изгледа нам да нас нико не тера да укључимо овај или онај програм. Али, то нам се само чини. Још како нас терају. Само ми не примећујемо, зато што се то ради неприметно. Идеолози демократије тврде да они никоме ништа не намећу. Не допада ти се ТВ - искључи. Нећеш да будеш педер - немој. Не желиш да умреш од предозираности - не дрогирај се. Не свиђа ти се "порнић" - не гледај. Али, не лишавај друге права да раде оно што хоће. Зато што су они слободни и имају право да направе свој слободни избор.

Изгледа логично. И најубитажније у њиховој логици је што постоји статистика, према којој народ стварно све то сам гледа, чита, купује и пије. Нико га не тера. Изгледа као право испољавање слободе. Али, зналци демократских слобода скромно заборављају да помену рекламни ефекат који се раније звао простије и јасније - завођење. Данас га активно користе у рекламним реченицама и слоганима. Било која реклама шарени се од речи "искушење", "грех", "страст". Онај кога не треба ни помињати (Сотона), материјализује се пред нашим очима.

* * *

Човек има природне жеље, дате од рођења, и има створене. На пример, и сада, као и пре сто година мушкарац ће потпуно на конкретан начин да одреагује на женску лепоту. А музика, стара сто година, изазваће другачије емоције од савремене. Човеку ће се учинити да зато, што се баш та музика њему свиђа, он сам прави избор. У ствари, то је формирано укус, наметнут споља. Као што се и раније помињало, ко формира укусе, тај одређује правце токова социјалне енергије. Судећи по данашњем правцу, снага која развија укусе има дубоко антиљудски принцип.

Савремени систем претвара људе у бића која у принципу не могу да имају високе циљеве. Од народа праве масу, гомилу, стадо. У таквој атмосфери, чак јака личност постаје амеба са две мисли: где узети новац и како га потрошити. Народ се потчињава пороку, тражећи једно - хлеба и игара. На том фону, множе се сексуалне и наркоманске револуције. Изгледа, ето, то је срећа, све може и сви су слободни...

Неко ће рећи, можда је и тако. Зашто људима бранити, зашто наметати ту тачку гледишта, ако се њима свиђа живот којим они живе. Такав приступ би имао право да опстане када би обухватао сав живот, а не тренутак, из њега отргнут. Избоденом наркоману неко време је такође лепо, али ако се узме ситуација у целини, а не тренутак "задовољства", видећемо преокрет и брзу смрт. Наркоманија у димензији дана је рај. У димензији године је пакао. Аналогно је и са демократијом - тренутни поглед је оцењује као најбољи модел друштва. У дугорочним димензијама демократски модел представља машину за млевање мяса човечанства.

* * *

Свет се изменио. Економска рачунања Смита и Рикарда, Маркса и Кејнса одавно су неприменљива за савремено стање економије. Филозофска рачунања, развијена без идеје Бога, одвели су човечанство далеко у страну. Нико не схвата оно што се дешава у одговарајућим димензијама (или су таква истраживања тајна). Све се свело на моментално прилагођавање новим идолима, - на Транснационалне корпорације (ТНК). Оне се развијају по својим непознатим законима. Судаћи по манирима, то су необично крвожедни, опасни и лукави монструми, чија је суштина - хладнокрвна тежња ка добити. Парафразирајући једног аутора, то је најхладнокрвније чудовиште од свих хладних чудовишта. Они се хране здрављем и животом људи, претварајући их преварама и завођењем у робове. Као Прокруст, они ће одсећи човеку духовност, претварајући га у суперпотрошача. Ради својих циљева, та бића су спремна на било које жртве, све до пропасти човечанства. Њихове коначне циљеве немогуће је предвидети, али јасно је да главни циљ овде није добит. Непознате циновске снаге стреме ка свом непознатом циљу, усмеравајући човечанство ка смрти.

Тржиште, као старозаветни змај, не тера, већ заводи, без бича и концентрационих логора. Он баца свест у окове, блокирајући унутрашњу слободу. Из мисаоних процеса отклања се проблем избора Добра и Зла. Све се своди на рационалне критеријуме ефикасности и рентабилности. Губи се способност да се смести ова или она чињеница у строги систем координата. Нема ни принципа, ни стандарда. Већина осећа - дешава се нешто што не би требало, али, не знајући да да јасну оцену ситуације, прину-

ђена је да пред свим затвара очи, проналазећи оправдање за своју равнодушност. Човек постаје бесмислена животиња, која нема представу о главном - куда иде, одакле и зашто. Губи се веза са временом. Непознавање прошлости, несхватање садашњости и нејасност будућности воде човечанство у пропаст. Ако се ништа не промени, пад ће наступити ускоро и биће ужасан.

Слика би била мање страшна, ако би грешили, називајући Тржиште живом самосталном супстанцом, али ужас је у томе, што је то реалност. ТНК, које формирају Тржиште, у ствари су, без било каквих алегорија, жива бића. Њима нико не управља. Оне имају гигантске аналитичке центре који врше функције мозга. Оне израчунавају хиљаде позиција, које одређују максималну добит. Затим израчунају, шта, где и како треба радити да би се добила та добит. Специјални систем строго прати извршавање постављених задатака. Одступања од норми не прелазе не само десети, већ ни стоти део процента. Ако на неком месту менаџери не дају планирани резултат, систем то брзо забележи и поставља нове руководиоце. При, на такав начин, постављеном систему, човек већ не управља, него само опслужује, није способан да скрене са задатог курса.

Правац кретања друштва данас одређује Тржиште. Човечанство се налази у власти Тржишта. Ни један човек, ни један тим и ни једна држава не може да засмета раду ТНК. Гигантске суме пробијају сваки закон, сламају сваку владу. Ради добити грабљиво се истребљују ресурси, прља се планета, развија се потрошачки поглед на свет. И то је само једна страна медаље. Са друге стране, расте бездуховност, егоизам и равнодушност. Демократија претвара становништво у руљу, која "као неразумне животиње, по природи створена да се хватају и убијају, хуле на оно што не знају, па ће у својој покварености и сами пропасти" (2. Петрова 2,12).

Ако процесу ништа не засмета, може се са математичком прецизношћу израчунати тренутак настајања епохе "златног телета". Данас су корпорације већ јаче од многих држава. Ниједан демократски председник и влада не могу дуго, у оквиру демократског система, да им се противе. У случају да се супроставе, настају услови за оставке владе. Бунтовници се поново бирају на најближим изборима, тврдоглави се замењају послушним, и све опет иде својим редом. При најповољнијим условима бунтовници оста-

ју до краја живота, али затим умиру, и мртвило поново прекрива власт. Велики пример је Југославија.

Влада у условима демократије може само да се прилагођава. Сваку снагу, која иде против Тржишта, систем проглашава екстремистичком и уклања. Данас капитал образује циновску финансијску империју за коју не постоје државне границе. Законито је само оно што је профитабилно. Остало је проформа или инструмент. Пошто је сконцентрисао у своје руке реалну власт, капитал каже влади нешто као, "не мешајте се у наше послове, иначе ћемо да пренесемо своја седишта и берзе у неутралне воде, а производњу у земље са попустљивијом влашћу". Влада је принуђена да угађа интернационалном капиталу. Председници се међусобно утркују у давању још већих повластица ТНК, и њихова власт се шири попут малигног тумора пробијајући себи пут наклапањем о правима и слободама.

Нарастање негативности иде тако брзо да је то приметно на људском нивоу. Видимо како се мења свет. Пред нашим очима одиграва се највећа трагедија, чији смисао већина не примећује. Јасно је само једно: снага, изражена у Тржишту, стреми да уништи свет. Да би се заштитио од ње, потребни су људи који схватају суштину актуелних процеса и спремни су да делују у складу са својим схватањем. "Децо моја! Да се волимо не речју или језиком, већ делом и истином" (1. Јованова 3,18).

За постизање апсолутне власти Тржиште дроби све људске и социјалне институције. Руши се породица, општина, братство, нација. Руше се кључни чворови државе. Према неким прорачунима ускоро уместо данашњих две стотине држава појавиће се више од осамсто. Дешифровати заинтересованост ТНК за процес делења није тешко. Што је већа расцепканост, то је мање способности за отпор (теорија метле и прућа). Људске ћелије (породица, пријатељство) руше се натурањем погрешног система вредности. Рушење држава, пре свега, постиже се уништавањем морала и карактера, а затим, слабљењем образовних, снажних и производних сфера. Такав комплекс мера омогућава да се друштво држи у расплнутом стању. У структурираном друштву демократија је немогућа. Њој је потребан хаос и одсуство јаких људи.

Како да се овде не присетимо, на шта је народ позивао Ничеов Заратустра: "Јао! Долази време у којем човек неће више бацати стрелу своје чежње преко човека и кад тетива његовог лука неће више знати затреперити. Јао! Долази време, у којем човек неће

више рађати звезде. Јао! Долази време најпрезренијег човека, који не може више сам себе презирати. 'Шта је љубав? Шта је стварање? Шта је чежња? Шта је звезда?' - тако пита последњи човек, и трепће очима. Земља ће затим постати мала, и по њој ће скакутати последњи човек, који све чини маленим. Његов род је неистребљив, као и род инсеката; последњи човек живи најдуже. 'Пронашли смо срећу' - кажу последњи људи и трепћу очима. Од времена до времена мало отрова: то ствара угодне сне. Још се ради, јер рад је забава. Али пазе да их забава не би истрошила. Не постаје се више сиромашан и богат: обоје је сувише заморно. Нема пастира, постоји једно стадо! Свако хоће исто, сви су једнаки. Ко осећа другачије, одлази добровољно у лудницу. Постоје још мала задовољства за дан, и мала задовољства за ноћ, али поштује се здравље".

Све покушаје "последњег човека" у правцу уједињења, гуши систем. Не, не физички, то је сувише архаично. Данас је измишљен огроман број варијанти гушења личности без грубог насиља. Од вас праве предмет за подсмеваше, лепе негативну етикету која нема везе са реалношћу, избацују најнезамисливију провокацију. Казниће вас информативно и то ће бити довољно да се сви окрену од вас и од ваших мисли. Зато што маси није својствено да мисли, саставља јој се сопствено мишљење. Маса увек подражава. Управља масом онај ко ствара објекте подражавања за њу. Да ли је потребно рећи да то није световна влада. Она се само састоји од људи који подржавају шаблоне, које нису стварали они.

Када прва етапа - политика цепкања - буде завршена, почеће друга етапа - политика уништавања државних граница и породице као институције. Ако све крене по плану, једном ће се свет претворити у јединствено Тржиште. Вредност човека одређиваће се искључиво његовом куповном способношћу. Настаје апсолутно потрошачко друштво. По својој суштини оно ће подсећати на преврнуту финансијску пирамиду способну да постоји само при сталном расту економије. То означава стални раст индустрије и одговарајући раст потрошње.

Недостатак модела је у томе што потреба за тај раст никако није повезана са потребама човека. Раст потрошње мора да се настави чак и када човек потпуно буде задовољен. У супротном случају производи, које производи индустрија, неће имати промет, што ће нарушити економију, а даље, срушиће се цела кон-

струкција. Баш зато настају целе науке које стварају нове потребе, потпуно непотребне човеку. Пред нашим очима предмет продаје постаје то, што никад није било. Најмањи пад потрошачке активности брине демократску владу јаче од свега на свету. Ако активност пада, њу почињу да вештачки стимулишу. Покрећу се све могуће технологије. "Слободну" масу у директном смислу нагоне да купује. Насталом систему није важно шта ћете ви радити са куповином. Идеално је, ако је баците у смеће, не распаковавши је, и одмах купите нову са којом ћете поступити на сличан начин. Разуме се да су те радње лишене смисла, али само при таквом приступу гарантује се равнотежа између продаје производа и пораста производње.

Растуће брзине и обими претварају човека у нешто попут цеви, кроз које све брже и брже пролеће бујица великог дела непотребне робе. Засад је несхватљиво која је гранична пропусна способност човека као цеви, али то, да је она коначна, не изазива сумњу. Када потрошачка активност не буде одговарала производној, економија ће пропасти. Даље ће се срушити државна конструкција.

Запад, према речима Хајдегера, је мишоловка, у којој се догодио потпуни губитак смисла постојања. И то мишоловка такве врсте, да је немогуће ишчупати се из ње, јер она се при таквом покушају изврће споља, и ти си поново у њој.

О Србији

Србија је посебна земља

Да би схватили ситуацију у којој смо се нашли, потребно је да размотримо историју Србије у аспекту светске Историје. Србија је посебна земља. Један аутор је недвосмислено рекао да Србија има другачију анатомију, њој се не сме прилазити са истом мером као према западним земљама. На њу се не сме механички пројектовати туђи јој социјални модел. Савремену Србију неопходно је схватити као потпуно нову појаву, различиту не само од целог света, већ и од јучерашње Србије. Код данашње Србије нема идеолошког оријентира, и према томе нема разумног правца. Због тога наша земља, богата ресурсима, талентима, културом и историјом, принуђена је да се прилагођава туђој игри, чији циљеви су нам нејасни, а резултати нам нису од користи. У таквом стању Србија реагује само на тренутне проблеме. И опет, она има предности, условљене њеном природом. Србија можда не зна шта хоће, али чак и кад је насамарена, тачно зна, шта неће. Она осећа да њен циљ не може да буде економски развој ради развоја. Због тога се отима од материјалног западног модела, као што се отима од владе, која себе позиционира, искључиво, као "економска" и кочопери се својом безидејношћу.

Током целе своје историје Србија је, на несхватљив начин, усклађивала економски развој и чување основа вере и културе. Тешко је судити да ли су српски владари схватили да слом вере и традиције поставља бомбу под трон. Слом се десио, али тачно такав, какав је био потребан за економски развој. Атеистичке енергије нису изазвале у Србији неповратна нарушавања у метафизичкој области, како се то десило у Западној Европи. Народ Србије наставио је да чува тај минимум, који је био довољан за

обнављање изгубљене вере. Промене су постале штаке своје врсте, а ослањајући се на њих, Србија је издржала у свету прогреса.

Александар Карађорђевић је реформисао Србију, ломећи све што је сметало њеном економском развоју, а Србија је страшно штитила своје духовне основе, трпећи гигантске губитке. Да, цена је страшна. До дана данашњег нашу земљу потресају последице тих догађаја. Практично све што имамо мрско и недостојно, добијамо кроз "прозор" који је краљ Александар "прорубио".

Данас нам историја поново баца изазов. Поново је сумотно време. Поново треба полагати испит. Велика је увереност да ћемо га положити. Све до сада, после свих разарања и хаоса, ми имамо огроман потенцијал. Демократске реформе нису сломили основе земље. Наш скелет (вера и традиција) је цео. Храмови стоје и вера је жива. То је главно. А месо, како се каже, увећава се. Биће несрећа када нам кости сломе. Данас се главни задатак састоји у томе да кости сачувамо, а баш по њима гађају наши непријатељи.

Данас бог мамон поново стоји на прагу. И опет видимо предуслове, који дозвољавају да се тврди да ће се у Србији ускоро појавити нова снага. Сјединивши у себи све најбоље од Југославије и монархије, та снага и овог пута ће моћи да пружи отпор свом крвном непријатељу - мамону.

Детаљније ћемо о томе говорити у наставку, а сада ћемо се вратити краљу Александру. Само је богопомазани цар, са огромним ауторитетом, снажном енергијом и могућностима могао да развија у Србији туђе јој идеје. И добро је, што то није учинио потпуно успешно. Да се све дешавало као у Европи, где је монарх имао право да мења веру својих поданика ("вестфалско правило": чија је власт, тога је и вера), тешко би било и замислити шта би било са Србијом. Краљ Александар са свом својом влашћу, ништа слично, чак, није могао ни да уобрази. И у ширењу европских обичаја није много успео. Краљ-реформатор раширио је свој успех само на највиши свет, и само зато, што је то била нова елита, формирана од нових људи, апсолутно зависних од Александра.

Социјални раскол

Реформисање високог друштва поделило је јединствено народно тело Србије на два дела. Горњи је постао налик на "нор-

малне земље", под којим су се сматрале европске. Доњи део, традиционална Србија, очајно се борила за право да остане самостална. На врхунцу раскола елита почиње да прихвата језик своје домовине као језик варвара. "Нормални" људи морали су да разговарају на туђем језику. Исто то се може рећи за одећу, спољашњи изглед, традиције и остало. По речима једног аутора, у Србији се појавио мали народ, који није био ни западни, ни српски. Београд је подсећао на колонијалну престоницу, окружену доморођачким становништвом. Делови друштва одвојили су се од тела, и сваки део почео је да живи свој живот. Народ је сматрао високи свет туђим, страним. Плећство је гледало на мушкарце у грубим панталонама и жене у затвореним хаљинама без деколтеа, који нису знали да причају стране језике, као на домороце.

Раније, будући да је био јединствена целина, народ је подсећао на пирамиду, у чије су се горње делове уздизали најхрабрији и најспособнији. Између врха и дна била је хармонија, која је настала захваљујући циркулацији идеја и енергије. Сливовито овај процес је изгледао овако: народне масе, које су чиниле основу пирамиде, као сваки живи објект давали су енергију. Она се подизала према врху пирамиде, успут оживљавајући слојеве преко којих је пролазила. Истовремено, оплећењујући се сама. На самом врху најталентованији људи давали су енергији коначне облике у виду проналазака и мисли. Обрађена енергија враћала се назад, у народне масе које су је без тешкоће усвајале, зато што је она била сопствена, рођена. Упијајући регулисану енергију, народ је постајао све бољи и давао је нову порцију енергије, најбољег квалитета, која је поново ишла према врху итд. Друштво се развијало живећи на такав начин.

Циркулација се нарушила када је све природно у исто време проглашено за дивље и просташтво. Реформе комунизма биле су сличне ножу, који се урезао у живо тело и који је прекинуо крвоток енергије. Услед прекинуте циркулације настао је застој. Није имао ко да прерађује енергију, и народ се, сликовито говорећи, конзервисао. "Глава" Србије покушавала је да живи од туђе енергије (западне), али није могла да је усвоји тако потпуно, као што је раније усвајала, енергију свог народа. Услед тога, дуго година све се свело на опонашање. Настао је застој интелектуалног и стваралачког рада.

Да не би проширивали доказе, упуштајући се у дуготрајне спорове, питаћемо: можете ли да замислите савремени немачки или јапански дизајн? Можете. А савремени афрички и египатски дизајн? Такође, можете. А да ли можете да замислите савремени српски дизајн? Не можете. Зато што се уместо њега увек добија кич, а-ла српски. Нико се није замислио зашто савременим може да буде јапански, европски, афрички, азијски и било који, али само не српски? Зашто ми опонашамо туђе таленте уместо да развијамо своје? Зашто речи "заостао" и "неразвијени" фактички су значили "не-западни"? Зато што је такву тенденцију поставио још краљ Александар, а касније комунисти, и ми се никако не можемо од ње избавити. Подсвесно схватамо, да нас покушај да се "нагнемо" према Западу чини другом врстом. Ако почнете да се "нагињете" према Чарли Чаплину, уместо да развијате своје таленте, од вас ништа неће настати до другоразредне пародије. Ако би се Французи и Американци "нагињали" према нама, за нас би они, такође, били "друга врста". Али засада је обрнуто. Туђа култура се може усвајати у условима очувања сопствених коре-на. Без темеља то није усвајање, већ опонашање.

Са народом се дешавала аналогна слика. Он, такође, није могао да усваја туђе производе. Ма колико би нам величали ликове мушкараца у чарапама и жена без сукњи, који плешу чудне плесове, настале при двору Медичи, познатом по претераном разврату, народ то није могао да прихвати. То је нарушавало моралне принципе, обичајне традиције, противречило је православном погледу на свет. Да сматрамо балет сопственом уметношћу, ми имамо толико шанси, колико да сматрамо печене бубашвабе нормалном храном.

Србија је разапетa, али другачије од Запада. Запад је био разапет између вере и прогреса, али у својим оквирима културе, а Србија - између своје природе и туђих оријентира. У почетку у таквом положају нашла се само елита, али постепено круг се ширио. Данас он захвата омладину. Са одласком старе гарде, која је учила шта је то поштење, у нашем друштву неће остати чак теоријских шанси за исправљање ситуације. На смену иде генерација која не памти своје претке и не зна за друге оријентире, осим потрошачких.

Адаптација у новим условима

Атеистичка логика није поколебала наше дубоке принципе у оној мери, како се то десило на Западу, само зато, што смо ми православни. Ми нисмо прошли дуг сколастички пут, који је опустео веру првих хришћана. На фундаменталне проблеме у почетку смо гледали под другим углом. Све западне идеје, које су дошле код нас, прерађивале су се и добијале оригинални облик, различит од праизворних. Код нас је и атеизам био православни. Чак након атеистичких промена, елита је наставила да буде носилац православног погледа на свет, иако се формално дистанцирала од ње. Наши најбољи људи бивали су заражени преко образовања, које је створено на западни начин, идејама хуманизма и просветитељства. Али чак и после тога ми смо негирали дељење људи на врсте.

Најбољи од најбољих осећали су неудобност због своје удобности на фону немаштине српског народа. Овде се наше православље појавило генетски, изливши се у борбу против извора зла, са којима се преко атеизма увиђало самодржавље, схваћено без религије, никако другачије, него као тиранија. Борба првих комуниста водила се не у циљу добијања личних користи, како је то радила западна буржоазија, већ само зато, што је давала склад са савешћу. Истини треба стремити у било ком случају, чак преко страдања и по цену живота. Чак знајући, да је резултат недостижан. Бог ће нам судити не по постигнутим резултатима, већ по томе колико смо савесно живели. Противничке стране у рату, које се боре до смрти једна против друге, уважавају једна другу, зато што они часно стоје иза својих убеђења. Нека су их политичари, који стоје иза њих, стотину пута преварили. Главно је да они стоје часно. У томе је суштина и смисао живота.

На високе поступке способан је само носилац духовних вредности, чак, ако их он сам за себе није уобличио у конкретни религиозни облик. Нерационално понашање потврђује постојање ових вредности. Због тога се многи комунисти, који се формално одричу Бога, могу сматрати верницима. Ићи у верну смрт ради идеје о праведности, чак, ако је идеја ограничена земаљским циљевима, могу само верници. Логика без вере оријентише се на овоземаљску корист. Комунизам искрених људи - то није рачуница ума и није вагање користи. То је заповест срца, и зато је вера.

Западни атеизам поклањао се Сотони (мамону), не називајући га по имену. Православни атеизам поклањао се Богу, такође, не називајући га по имену. Нова вера формално је одрицала религију, али фактички, по делима, признавала је Његове заповести. Ради хришћанских заповести, преименованих у комунистичке, људи нису само уништавали оне који су им изгледали као непријатељи, већ су и сами ишли у смрт. Ове чињенице сликовито потврђују много тога.

Српски атеизам дао је своје мученике, који су устали да се боре до последњег даха на путу мамона. У пресудном тренутку, када је Запад славио победу, када је изгледало - Србија је пала и осуђена је да иде западним путем, појавила се нова снага - комунисти. Прерадивши и преосмисливши социјалне идеје, које су западни умови створили, ова сила је пошла не путем капитализма, већ је почела да гради принципијелно ново, досад невиђено друштво. Фундаменталне идеје комуниста никада нису биле западне, чак, ако су и добијале почетак из западних извора. Они су створили у Србији модел, који је био дубоко туђ потрошачком погледу на свет. Није узалуд Запад, који је изнедрио комунистичко учење, касније прогласио то учење, спроведено у пракси, својим најљућим непријатељем.

У борби против Србије Запад није могао да реши питање војним путем. Када је започео хладни рат, он је био принуђен да уведе код себе социјалне програме, који су функционисали у Југославији. Многе социјалне повластице настале су баш у комунистичкој Југославији. Запад је био принуђен да их прихвати, да не би на њиховом фону изгледао бледо и да не би изгубио хладни рат. За њега је то био принуђени корак, а за комунистичку Југославију био је свесно стварање друштва реално једнаких права и могућности.

Интересантно је то да је идеја стварања стварно демократског друштва доживела у Србији крах. Та чињеница да су либералне партије добиле власт почетком XX века, али нису могле да реализују своје идеје веома дуго, потврђује то да либералне идеје Србија није прихватила већ тада. Није их одбацила логички, већ емпиријски. Као и тада, тако и сада ми својим искуством долазимо до чврстог осећања - то није наше, то је туђе, у грло не улази.

Данас се ситуација понавља са поражавајућом тачношћу. Народ поново не прихвата либералне вредности, осећајући иза њих огромну подвалу. Све је и даље лепо, али та "лепота" сваке годи-

не све мањи број људи очарава. Зато што је та лепота - туђа. Запад је наизглед формално, у свему, у праву, али то није наша истина. Ми смо уверени у то, и наше осећање нема потребе да буде оправдано логиком. Знам да то није моја вера, и то је довољно да би прихватили одлуку и учинили поступак. Баш тако је и поступио наш народ. Он је одбацио идеју индивидуализма, одбацио је да стави лично изнад општег, то јест потпуно је одбацио кључне идеје либералне демократије. Идеја вечног стања грађанског рата, који се апатично води, није успела у корену. Не треба нам таква срећа, јер наша срећа је унутрашње стање душе, а не спољашњи бљесак старудије, добијен уништавањем слабих.

Комунисти су победили пре пола века. И не зато што су били јаки, већ зато, што су њихове идеје биле блиске нашој природи. Србија је кошница или мравињак, и правила егоиста-паукова за њу нису прихватљива, ма каква блага она обећавала. Не може мрав бити егоиста, он је колективист. И ма како Запад покушавао да исмеје то осећање, називајући га ропском психологијом, ништа неће постићи. Многи људи у Србији још увек живе у заједници, по принципу "један за све, сви за једног".

* * *

Комунисти су створили јединствену конструкцију, али је она била осуђена да се сруши. Немогуће је створити хришћанско друштво без Бога, а они су створили баш такво друштво. Никакав "кодекс градитеља комунизма" не може заменити Библију, зато што испод њега, испод кодекса, нема основе, нема ауторитета, који одговара изнетим захтевима. Никаква људска логика не може да оправда захтеве сличних размера, зато што се ради, ни мање, ни више о ономе чему човек треба да посвети живот. Будући да су били људи, комунисти су покушавали да постану богови. Они су ставили акценат на атеистичку логику, али таква логика не може да буде темељ савести. За то одговара само религија. Позиви комуниста да поштују заповести Христа, изложени у њиховом кодексу, нису довели ни до чега, осим до двоструког морала.

Не треба заборављати да су фактички они створили нови тип религије, ради извршавања заповести Бога, али без Бога. Њихов подвиг појавиће се у необичном светлу. Они су полагали живот, често прихватајући мученичку смрт за идеале, изведене из хриш-

ћанства, не надајући се вечном животу. Испоставља се да су умиралли за чист принцип, без наде. Овде има о чему да се размисли.

Независно схватање комунистичке револуције и саме суштине комунизма открива ново схватање тог историјског тренутка. Постоје све основе да се тврди да је комунистичка партија делимично одложила нови упад бога мамона - Сотоне у Србију. Можете да замислите шта би било да је Србија скоро 50 година била под влашћу демократа - ако знамо да је само за кратак тренутак "слободе и права" (према историјским мерилима кратак) од Србије остала кост и кожа.

Бомбе-речи

"Опколише ме пси многи; чета зликоваца иде око мене, прободоше руке моје и ноге моје. Деле хаљине моје међу собом и за доламу моју бацају жреб" (Псалам 21,17.19).

САД и Западу није потребна јака Србија, што отворено изјављују са највиших трибина. Западни стратеги тврде да Србија представља случајни спој заосталих народа. Они, као Хитлер, опет пореде Србију са колосом на глиненим ногама. Али, опет заборавају да су се о наше "глинене" ноге разбиле челичне главе најбољих армија - турске, аустријске и немачке. Нема основа да се сматра да друге главе чека друга судбина. Због тога они не искушавају судбину, и више воле змијску тактику од директне агресије.

За Запад је Србија по многим показатељима загонетка. Уведен код нас негативни ток не иде планираним темпом. Како? Зашто? - не могу да схвате, и, наместивши лицемерне маске, иду да сазнају због чега наркоманија споро расте (не тако брзо као код њих) и како нам успева да се против ње боримо. То им је потребно, наводно, за усвајање искуства. У ствари, они желе да упознају наш механизам заштите, да би пронашли начин како да га униште. Али изгледа, и ми га сами баш не познајемо, и због тога тајну не можемо одати, чак ни за новац.

Српска држава је постала захваљујући идеолошкој, а не економској компоненти. Замена идеолошког курса економским, довешће српску државу до распада на ситне државе. Пре свега ти процеси тицаће се слабих, то јест оних, који су данас сигурни да је све то политика, која се њих не тиче. Државни принципи сваког народа уско су повезани са његовом националном самосвеш-

ћу, са његовим представама о циљевима његовог постојања. Из тога следи да друштво, потчињавајући се једним законима - страда, потчињавајући се другим - јача. У једном случају морал се схвата као сујеверје, мушичавост, одвојена од реалности. У другом случају је камен темељац друштва. Постојање Србије зависи од тога, које место код нас заузима морал. Шта ће он бити - архаизам, који је настао из сујеверја, или камен темељац целе социјалне конструкције.

Напад новог типа

У другој половини XX века Ален Далас, директор ЦИА, избрбљао се: "Запад располаже оружјем које омогућава да се освоје туђе земље, а да се физички не прелазе њихове границе". Више ту тему званични представници Запада нису продубљивали.

Настанак информационог доба пре свих је осетила Америка. Њени научници први су схватили значај новина, радија, естраде и телевизије, а политичари су схватили перспективе, које се отварају. На огромном практичном материјалу биле су разрађене технологије које откривају невиђене могућности управљања свешћу. Много су узели из анализе бесконачних избора, а део су позајмили од фашиста. Након завршетка Другог светског рата САД је изучио колосални материјал, што је дао нацизам, и развио тему "слободе, којом се управља" - једне од најпарадоксалнијих западних творевина.

Нацисти су у својим експериментима на ратним заробљеницима изабрали два пута за промену свести: психолошки и неурохируршки. Американци су дошли до закључка, да је ефикаснија прва варијанта. Не треба мењати мозак, доста је да се промени став. Треба људима дати нову скалу вредности, и нови оријентир подстаћи ће их да се стваралачки односе према раду, корисном али не њима (то јест, о чему је сањао Хитлер - створити стваралачког роба).

Експерименти су потврђивали: огромне масе људи могу се довести у стање хипнозе на дуже време, чувајући притом њихову способност према стваралаштву и радној способности. Хипнотисани људи никада не постављају себи висока питања. Они полазе од реалности коју су створила средства јавног информисања, и ако се у тој виртуалној реалности говори да је смисао живота у праћењу модерних трендова, човек ће поступити тачно

у складу са таквим ставовима. Пракса доказује истинитост те тврдње. Ми видимо, на пример, да малограђани мењају ранији модел мобилног телефона за нови, не зато што је ранији лош, већ зато што је добијен став: "Мењај!". С једне стране, масе су као слободне, али са друге стране, користе се својом слободом само у правцу наведеном у средствима јавног информисања. Притом, апсолутно су уверени, да су њихове радње резултат слободног избора, а не испуњавања туђе воље.

Од агресије су се увек штитили аналогним оружјем. Топовима су могли да се супроставе само топови. Какви су то топови, челични или информациони, није важно. Ко није могао да одговори на изазов САД аналогним оружјем, то јест на топове топовима, доспевао је на плантаже као роб. Данас непријатељ користи последња открића у области освајања земаља и народа - информационе топове. Земљама које до сада сматрају информационо бомбардовање као просветитељску мисију и пријем "у заједнички европски дом", обезбеђена је плантажа за робове.

Дуго времена Запад је једнострано користио информационо оружје. Он је некажњиво бомбардовао цео свет, укључујући и Србију. Методе одбране биле су тако неефикасне, да су се окретале у корист агресора. На пример, покушаји Србије да гуше "гласове" нису давали ништа осим повећања интересовања за њих. На жалост, остарели чланови Комунистичке партије мислили су у старим категоријама, и због тога нису схватили ситуацију. На крају, целом народу су наметнули туђи поглед на свет. Подсвесно, народ Србије стремио је да остане свој, али је свесно полазио од наметнутих оријентира. Власт је, такође, стремилa да буде у складу са тим оријентирима. Уместо Бога и традиције, ми смо се изједначили са атеистичком логиком. Расло је дубоко поштовање према Западу, његовој економији и култури.

С обзиром да је истовремено кретање у разне стране - на запад и на исток - немогуће, земља је обамрела, претворивши се у мету. Србија је почела да личи на медведа који је променио кожу за перје. Над таквим медведом се смеју. Он схвата, да је у ствари смешан, и покушава да исправи положај, али то је, у принципу, немогуће, док је он одевен у перје. Настаје чудна ситуација: не може се сачувати пристојан изглед у туђој одећи; остати без одеће - још је горе. У том тренутку медведу изричу да је шепав, и да је то - срамота. Шевавац је окамењен јер је про-

глашен дефектним. Завршни ударац му задају оштрим подсмевањима, филмовима и анегдотама.

* * *

Друштвом су увек манипулисали. Са почетком штампања књига, манипулација је добила техничку подршку и претеће димензије. Црква им се није могла супростављати, зато што је користила конзервативне методе, док су нападачи користили - прогресивне. Филозофи те епохе говорили су да је Ђаво почео да се сакрива у штампарску боју. Данас се Ђаво сакрива у демократији. Област пребивања тог лика се проширила, али се није променило главно: Ђаво као и раније заводи човека митом атеистичке рационалности. Из давнина он је заводио атеистичким рационализмом и атеистичком логиком у свакодневном животу. Сада заводи могућношћу рационалног избора у политици. Прва његова жртва постала је прародитељка човечанства, која је испробала дрво спознања (добра и зла). Бог је рекао: "Али с дрвета од знања добра и зла, с њега не једи; јер у који дан окусиш с њега, умрећеш" (1. Мојсијева 2,17). "И рече змија жени: 'Је ли истина да је Бог казао да не једете са сваког дрвета у врту?' И жена рече змији: 'Ми једемо рода са свакога дрвета у врту; само рода са онога дрвета усред врта, казао је Бог, не једите и не дирајте га, да не умрете.' А змија рече жени: 'Нећете ви умрети. Него зна Бог да ће вам се у овај дан, када окусите са њега отворити очи, па ћете постати као богови и знати што је добро, а шта зло.' Жена видећи да је род на дрвету добар за јело и да га је милина гледати и да је дрво врло драго ради знања, узабра рода с њега и окуси, па даде и мужу својему, те и он окуси." (1. Мојсијева 3,1-6). На крају људи нису постали "слични Богу" већ су протерани из раја.

Жртве другог чина ове трагедије биће милијарде, које су заведене демократским слободама. Нико од њих неће добити слободу, али ће сви бити на путу за пакао. Уместо апсолутне слободе, масе су добијале слободу којом се управљало, једну од најпарадоксалнијих творевина потрошачке цивилизације. Људима изгледа као да су слободни, а у ствари, у потпуности су под контролом. Данас масе немају ништа своје, чак ни мишљење. Човек је постао додатак свом стомаку и гениталијама.

Добити такав резултат могуће је само уз апсолутно управљање средствима јавног информисања, која увек зависе од власти. Пошто демократска власт зависи од Тржишта, на крају, произилази да средства јавног информисања такође зависе од Тржишта. Оно, што зависи не може да буде непристрасно. Уосталом, таква појава као непристрасна информација у принципу не постоји. Претензија информације ка непристрасном статусу означава претензију ка апсолутној Истини. Какав може да буде у световној држави апсолут, ако свако има своју истину, која зависи од угла из којег се посматра на догађаје? У световном друштву, према речима Ничеа, нема чињеница, постоје интерпретације.

Информација коју доносе средства јавног информисања носи у себи печат делимичности и измишљености. Штампом, телевизијама и радио-компанијама управљају две жеље - постизање високог рејтинга, да би се задобили корисници рекламних услуга, и лојалност према власти, да им не би одузели лиценцу. То изједначава новинарку са обичном продавачицом на тржишту. Она је без принципа, она ради оно од чега има корист. "Слободна" средства јавног информисања, тежећи ка профиту, односећи се избирљиво према чињеницама, интерпретирају сваку информацију у светлу корисном за наручиоца. Измишљени митови представљају се као оригиналне информације. Праве и оригиналне информације се искривљују непотпуним и једностраним представљањем, прећуткивањем једних чињеница и истицањем других.

Поред лажних саопштења објављују се истините информације, које су изгубиле актуелност. Претпоставке након уређивања постају истине. Нетачно цитирање или део фразе, која је издвојена из контекста добија други, понекад супротан смисао, и заједно са визуелним средствима и усменим начинима усмерава аудиторијум ка унапред одређеној маршрути. Шкакљиве теме, ради очувања мита о објективности, понекад се дају као фрагменти информација, који никако нису повезани у целину, и који за велику већину остају празан звук. Свака сувишна информација, која прети да наруши створени свет, сурово сече цензура "слободних" средстава јавног информисања. Како примећује амерички професор Г. Шилер: "Када се целовит карактер социјалног проблема намерно заобилази, а фрагментарни подаци о њему нуде као 'веродостојне информације', резултати таквог приступа су увек једнаки: несхватање, необавештеност, апатија и равнодушност." Услед скривања целовитог карактера проблема може-

мо констатовати неприхватање високих тема код становништва и дубоку равнодушност према мисаоним процесима. Средства јавног информисања спроводе над људима одсецање мозга, стављајући плочицу изнад које се масе не могу физички подићи.

Данас се појавио термин "социјални Могли" (Могли је дечак из цртаног филма "Књига о џунгли" којег су васпитавале животиње). Науци су познати случајеви, када су дете васпитавале дивље звери, и ако је то трајало више од четири године, дете је заувек остајало животиња у људском телу. Аналогни процеси дешавају се данас са народом. Ако човека отприлике до 25-30 година васпитавају "слободна средства јавног информисања", он се претвара у социјалну животињу коме су непознате високе теме и сви ти квалитети - који представљају суштину човека - то јест појам дуга, части и савести. Њему не изгледа чудно, што не познаје смисао живота. Штавише, њему изгледа чудно да чује питање: "А, у чему је, ето, смисао живота?" За новог човека, непостављање себи високих питања, претворило се у норму.

Да се ослободе из тог психолошког кавеза могу појединци који имају веома јаку вољу. Основна маса се састоји од слабих људи и зато ће проживети остатак живота тако, како су је испрограмирали. Притом статус човека потпуно нема значај. Примитиван малограђанин може да буде како сељак, тако и министар. Ниво њиховог маштања једнако ће се налазити у материјалној равни. И никада они неће иступити "за отаџбину".

Информациона агресија

Данас се води прави правцати рат. Мноштво информационих непријатељских трупа разара нашу земљу јаче него некада мноштво туђих војника. Информационо бомбардовање разара свест становништва. Никакав Хитлер није могао да претвори свест човека у брашно, како данас то чини Запад. Коначан циљ је отклонити саму могућност за појаву колектива, окупљених око било којег интереса, осим око користољубивих. У перспективи, Србија мора да буде земља атома-егоиста, одсечених од религиозних и културних корена, оријентисаних само на потрошњу. Код човека мора да нестане појам части, савести, домовине, дуга, патриотизма. Од народа праве цев, чији је смисао постојања један - пропуштати кроз себе све већу бујицу робе. Манипулишући свешћу кроз исмејавање историје, културе, вере и тради-

ције, човека откидају од корена, стимулишући потрошачки егоизам. Све се то ради у забавној форми, која скрива опасан садржај. Резултат је један - западни освајачи постају господари ситуације. У свим окупираним градовима на главним зградама и централним трговима лепршају победничке заставе - брендови корпорација и монопола. Хришћанске симболе потиснули су пагански.

Данас се нападу подвргавају све територије бивше Југославије. Традиционална власт, заснована на убеђивању и принуди, нема, за одбрану потребна - знања, тип мишљења и технологије. Они нису заштићени од идеолошких напада, и због тога личе на град под опсадом са отвореним вратима. Становништво, васпитано при комунистичкој власти, заснованој на убеђивању и принуди, нема заштитни механизам. Непријатељ има, за манипулацију потребна - знања, тип мишљења и технологије. Услед тога, становништво је постало незаштићена жртва агресора.

Манипулација свешћу је могућа, када је човек сигуран да он сам бира своју линију понашања, слободно и без притиска. Циљ манипулације је да се угради жеља, која ће подстицати да се делује не у свом реалном интересу, већ у интересу манипулатора. Слична манипулација је увек скривена и њен обавезни начин прикривања је мит о политичкој слободи. Историја демократских промена је историја манипулације. Када су почеле демократске промене, масе нису имале имунитет против манипулација. Сада се имунитет изражава у социјалној апатији. Становник Србије, који није навикао да јавно брани своје мишљење, лака је добит за свакојаке преваранте. На људе, који су навикли на дозирану информацију, обрушиле су се бујице сензација, раскринкавања, признања, покајања итд. Земља, прилепивши се за телевизор, као зачарана, пратила је спектакл који се одигравао.

Ситуација се заоштравала тиме што је народ памтио злочине комуниста. На том фону, у годинама хладног рата, о Западу је створен митски лик позитивног хероја. О Домовини је створен лик чудовишта. Такве позиције разориле су целовитост погледа на свет, и човек је постао налик на брод који је изгубио сваки оријентир. Као реакција, повећала се апатија према догађајима који имају политичку нијансу. Другим речима, станарима куће постала је свеједна судбина куће у којој живе. Масе су упале у дубоку социјалну кому. Са друге стране, тотална равнодушност може да се схвати као облик заштите против спољашњег утицаја.

Ако је свест заспала, непријатељу је тешко да покрене масу да заштити "слободу и једнакост".

Први правац удара - српски етар преплавили су продукцијом, која прави од човека зомбија и одваја га од родних корена. Одсуство идеологије је упрошћавало задатак. Становништву нису директно говорили: будите беспринципијелни. Становништву су показивали серије, где се главни јунак понашао беспринципијелно. Становништву су певали поп и шансоне, где се беспринципијелност представљала на привлачно одважан начин. Маса су несвесно подражавале себичност приказану у привлачном светлу. Паралелно се одвијао напад на језик. Посебно активно се радило на лабилној свести омладине. Под изговором моде и ексклузивности, у оквиру специјално израђене субкултуре, стварао се специјални сленг. Веома неприметна реч "савест" била је потиснута речју "комплексност". Из те приче се појавио појам "сексуалне еманципације" уместо "бестидна", "килер" уместо "убица", "курва" уместо "проститутка" и друго. Новина је испунила информациони простор.

То је био квалитетан напад, који су разрадили суперпрофесионалци. Ударали су по кључним тачкама, и да се заштити од тих удараца становништво није могло. Чак и најпапетнији су били немоћни против тих технологија. Српску интелигенцију су без труда окренули око прста лепим речима типа "слободоумље", "слобода савести" итд. Грешило се да ће се у пракси то претворити у беспринципијелно мишљење, које делује у оквирима корисно-некорисно. Неки појмови, који су у почетку значили разне ствари, почели су да се обједињују у једно, при чему је увек акценат био на најгорој страни. Љубав је постала синоним за секс, а "разврат" и "распуштеност" су потпуно нестали из речника младих, заменивши се речју "еманципација" и "напредност". Данас нико не памти шта је то љубав. Сви схватају под тим полни однос. Људи су заборавили да је сам полни однос без љубави смртни грех - блуд. Љубав је оно најузвишеније, што је у човеку.

"Ако језике човечије и анђеоске говорим, а љубави немам, онда сам као звоно које јечи или прапорац који звечи. И ако имам дар пророштва и знам све тајне и све знање, и ако имам сву веру да и горе премештам, а љубави немам, ништа сам. И, ако раздам све имање своје, и ако предам тело своје да се сажеже, а љубави немам, ништа ми не користи. Љубав дуго трпи, благотворна је; љубав не завиди, љубав се не горди, не надима се, не чини

што не пристоји, не тражи своје, не раздражује се, не мисли о злу, не радује се неправди, а радује се истини, све сноси, све верује, свему се нада, све трпи. Љубав никад не престаје, док ће пророштва нестати, језици ће замукнути, знање ће престати". (1 Коринћанима 13,3-8).

Други правац удара - довођење земље до економског банкрота. Стратегија је заснована на миту да је тржишна економија пут ка изобиљу за сва времена и све народе. Мит о добробити тржишне економије чврсто је засео у нашем мозгу, зато што су га дуго време циљано неговали. Никакви докази разума овде нису радили. Тржиште је добро, и све је ту. Запад добро живи, зато што је тамо тржиште. Ми, такође, тако желимо, значи, нама је, такође, потребно тржиште. У томе је сва логика. Приметићемо да људи нису познавали реалан живот Запада. Они су имали информацију из блиставих часописа и холивудских филмова. У већини случајева, то је био сан. Биоскоп је приказивао оно, како је западно друштво хтелo да живи, а не то, како живи реално. Али, људи из Србије прихватили су ту информацију као изворну.

Почеле су демократске промене. Први кораци ка тржишном правцу представљали су тоталну пљачку. Масае су муњевито сиромашиле, али нису роптале, зато што су се догађали раније припремљени митови. С једне стране, говорили су, да треба мало издржати, као што се издржи вакцина. Наводно, ако желимо да добро живимо, потребно је проћи фазу дивљег капитализма. С друге стране, уверавали су да је све боље од повратка на проклету прошлост (мит о проклетој прошлости и мит о "светлом" Западу настајали су паралелно). Социјал-дарвинизам научно је оправдавао пљачку слабих. Са екрана и страница новина, чике паметног изгледа, објашњавали су нам, као малој деци, да се људско друштво, у суштини, ни по чему не разликује од животињског, и зато, мора да живи исто тако. Учили су нас да јачи имају законско право да пљачкају слабе, и због тога не треба да осећају грижу савест. Бојажљиве сумње у праведност таквог права гушили су тврђењем да тако живе животиње, и значи, све је правилно. Данас то изгледа, благо говорећи, чудно, али тада је изгледало природно. Суштина закључака сводила се на то, да су људи дужни да имитирају животиње, јер је то једини пут ка срећи. Да би се изједначили са животињским светом, потребна је конкуренција, где ће опстати најјачи. Када се најјачи засите, почеће да подригују, а преживели слаби, добиће могућност да се

користе тим "благодом". После ће почети нормални капитализам, и сви ћемо почети да живимо, као на Западу.

Људи су поново поверовали и поново су почели да чекају. Обратите пажњу - да чекају подривање. Одрасли, нормални квалитетни људи чекали су, када ће их коначно опљачкати, да би затим нормално живели за туђе подривање. И то никога није збуњивало. Људе су толико збунили, да су они изгубили сваку способност да мисле. Нико није памтио добро, на пример, да су раније станове давали бесплатно, а човек се бунио, да није добро уређен и писао је жалбе. Када би сада неке дали бесплатно стан, на пример, не лоше окречен већ, без једног зида и са рупом на таваници, он би умро од среће. Али, нико није памтио ни бесплатне станове, ни путне налоге. Сви су се сећали само лошег. Запамтите ову епизоду као најјачи показатељ манипулације свешћу. У будућности ће вам то омогућити да се заштитите од сличних напада.

Пљачкање земље се појачавало. Композиције, натоварене металима, сировинама, ресурсима и другим стратешким добром протезале су се до хоризонта. Све се извозило у иностранство и продавало у бесцење. То нису радили специјално обучени диверзанти, већ наши обични људи, који су били одважнији и енергичнији од осталих. Енергија јаким била је преусмерена на пљачкање, тим пре, што се пљачкаши нису осећали као преступници. Напротив, они су се осећали као градитељи нормалног друштва и светле будућности, који су збацили окове "проклетих примитиваца".

Зашто се тако догодило? Зато што, ако ви бар мало познајете људску природу, сећате се, да нема проблема да се створе услови при којима ће се нормални људи сами претварати у крвожедне грабљивце. Довољно је да се промене оријентир и поглед на свет. Хитлер је претворио мирне људе у професионалне и немилосрдне убице, баш због тога што је познавао психологију човека. Диригенти демократије, такође, су знали психологију, и нису видели проблеме за преобраћање најспособнијих малограђана у безочне пљачкаше своје земље, који искрено сматрају да људско друштво може да постане нормално само путем имитирања животиња и заборављања основних људских принципа.

Након стихијског отицања ресурса, почело је организовано отицање. Продавало се све. Још не пожњевено. У бесцење. Све што се није могло продати - уништавало се. Са стране је изгле-

дало да је Србија - побеђена земља, која плаћа неку невероватну и чудну цену, у чије услове је улазило уништавање свега, што се због неких разлога није успевало да извезе. И на крају, више се уништавало, него што се продавало. Али, ми до сада не схватамо, куда ветар дува. Све чекамо инвестиције. Скоро је већ 20 година како чекамо, а њих нема, па нема. Границе смо отворили, не би ли инвестиције без задршке према нама ишле, и олакшице као мамце поставили, а процес је, због нечега обрнут - преко отворених граница капитал иде, не у Србију, већ из Србије. У Србију ништа, осим туђе робе, не стиже. Изгледа да је давно било време да се посумња - да нешто ту није добро, и дигне узбуну, али нама су и овде постављене замке. Опет нам објашњавају да инвестиција нема, зато што код нас није правна држава и има мало демократских слобода. Ето, када обезбедите права са слободама, тада ће и инвестиције кренути. И нико се не замисли, због чега у Азију, која, још више, није правна држава, и којој се фућка на западна права, инвестиције пристижу, као слоновима на појило, а у Србију се никако не могу привући. Изгледа да, очигледно овде се не ради о правима, али да би се дошло до те просте мисли, потребно је мислити.

Главна наша несрећа је у томе што су нас последњих година одучили да размишљамо. Данашња већина прихвата туђа тврђења, чак и, не удубљујући се у њих. Рекли су да је узрок савремених проблема у Србији у недостатку права и слобода - и сви су поверовали. Са таквим нивоом интелектуалне импотенције ништа није коштало да се озакони било који тип пљачкања. Услед тога, настала је ситуација, проста до неугледности и ужасна у својој неперспективности: ми продајемо храну и добијамо за то доларе. Затим те доларе дајемо за "патике". На крају, нема ни хране, ни долара, ни "патика". У пуном смислу речи ми прождиремо своју земљу. Али, не чуди то. Чуди равнодушност према сопственој судбини. Дозволите, већини није до Србије. Масе нису за то криве, тако су их програмирали. Али, инстинкт за самоочување нико није блокирао. Свако жели да живи као раније, и та тежња никако није повезана са патриотизмом. Зашто нико не мисли о томе, шта ће да ради, када наши енергични људи продају сву земљу. За шта ћемо куповати "патике"? Све што једемо и носимо направљено је у иностранству, или од иностраних сировина. Не дајте да вас преваре српски називи на производима. На неки начин ми лично на Папуанце, који мењају злато за стакле-

не огрлице. Никог не збуњује што се у земљи, где се ништа не производи, са огромном брзином множе супер-хипер маркети, у правом смислу речи храмови трговине. Све те храмове и растућу, око њих услужну сферу, на свим каналима средства јавног информисања позиционирају као раст економије, док су то само праве пумпе, које црпе богатства Србије - пијавице које исисавају крв земље. Свуда се тргује стакленим огрлицама, за које ми плаћамо нашим ресурсима. Чим из Србије све изнесу, иностране испоруке престају. Већина ће умрети од глади и хладноће. Умреће у правом смислу речи, без алергије.

Ако се у најближе време не предузму радње, које одговарају ситуацији, најмрачније прогнозе изгледаће пред стварношћу. На хоризонту је авет Београда под блокадом, величине целе Србије. Пољопривреде нема, индустрије нема, науке нема, нема образовања. Постоји само продаја ресурса, гомила паразита која се држи те хране и пропратна делатност комерцијалиста. Ужас није само у томе што нико не схвата коначан резултат свог рада. Ужас савремености је због одсуства великих људи, способних да предузму одговарајуће активности. Ствара се утисак да они, од којих зависи наш спас, не схватају озбиљност положаја. Иначе, како објаснити то, да они "освајају" буџет, издвојен за решавање ситуације, исто тако, како су некада освајали разне ровове? "Зар се неће опаметити који чине безакоње, једу народ мој, као што једу хлеб?" (Псалам 13,4).

Наравно, може се рећи да се ми не морамо навикавати да обнављамо разорену земљу. Много пута смо обнављали, обновићемо и сад. Да, слажемо се. Али за то треба, прво, зауставити процес рушења. Друго, створити језгро од поштених људи који не само да схватају ситуацију, већ широко размишљају и имају таленат за организацију - ратник, научник и организатор у једном лицу. Засад постоји само тим чиновника и комерцијалиста, који су се извезбали у плачкању државне имовине. Нико од њих реално не управља. Појединци, које демонстрирају макар и неко разумевање, истовремено, демонстрирају потпуну импотенцију. Да иду са плакатама око Скупштине и траже социјалне повластице представља врх њихове активности и разумевања.

Значај православља

Збигњев Бжежински, саветник америчког председника за Источну Европу, отворено изјављује, да је после комунизма главни непријатељ западне цивилизације православље. Не паганство, ислам или јудаизам, већ баш православље. Шта ви мислите зашто је он тако конкретан и категоричан? Зато што је православље - историјски темељ Србије, Русије и других православних земаља. Ослањајући се на тај темељ, може се потпуно обновити Србија или Русија као империја. Нема православља - нема Србије. Као што, ако не буде јудаизма, неће бити Израела, и ако не буде ислама, неће бити Ирана. Историјска религија је кичма, на којем се држи свако традиционално друштво.

Било да је држава вишенационална и вишеконфесионална, она има оријентир. Макар зато, што немати оријентира равно је смрти. Имати два оријентира у принципу је немогуће. За вишеконфесионални и вишенационални Израел, оријентир је јудаизам. Ирану као оријентир служи ислам. Оријентир вишеконфесионалног и вишенационалног САД је мамон (Сотона). Оријентир Србије је православље.

Смисао оријентира је да одреди главни правац. Та чињеница да се муслимани оријентишу на заповести ислама, а Европљани и Американци на заповести Тржишта, сведочи о томе - да се свако оријентише своје. Покушај да се преоријентише туђа земља на свој оријентир, треба схватити као покушај да се потчини та земља.

Данас Запад покушава да натера све да се окрену од својих историјских оријентира и преоријентишу на Тржиште. То је директан покушај потчињавања. Ако Израел, Србија или Иран почну да се оријентишу на мамона (религију САД), у перспективи, то значи потчињавање Сједињеним Државама. Да не би било све тако очигледно, потчињавање носи научну нијансу и маскира се речима о слободи савести. Приступ је ђаволски префињен. Извините, али други израз је тешко одабрати. Гледајте шта се ради. У почетку се уводи мисао о слободи савести. Као све је правилно, све је поштено. Из тога произилази да свако има право да исповеда било коју религију. А када је тако, значи, давање некој религији статус државне, означава повреду других религија.

Али, пошто су сви људи једнаки и све остало, излази, да ни једну религију не треба сматрати државном. А, ако је тако, значи, за државни оријентир се именује атеизам. У преводу на српски језик то значи култ поклањања Сотони на државном нивоу.

Када нам говоре да у Србији живи више хиљада муслимана или католика, и зато се православна вера не може узимати као оријентир. Али, на исти начин предлажу да се као државна религија узме култ мамоне. Таква безобзирност ни на једна врата не улази. Дакле, наша религија не може да буде за Србију државна, а америчка религија може. Како да се то схвати?

Пре него што се одговори на то питање, не треба да се заборава да је атеизам религија, зато што је негирање Бога - такође вера. Људи верују да су настали од мајмуна, а Сунчев систем је сам по себи настао. Не знају, али верују. Свака маса направљена је тако, да о фундаменталним питањима има усађено мишљење. Оно чему људе уче у школи, то они и усвајају за цео живот. Уче да Бог постоји, они верују да постоји. Уче, да њега нема - верују да га нема. Правац кретања сваког друштва увек зависи од оријентира, а оријентир од силе која развија веру.

Као чист остатак испоставља се да је атеизам религија Тржишта. Као и у свакој религији, тамо постоје сопствене строге догме чије нарушавање се одмах кажњава. У поређењу са било којом другом религијом, тржишна религија је најстрожија. Она не предвиђа покајање и опраштање. Нарушиоци тржишних догми кажњавају се одмах, брзо и сурово.

Сада је основна помисао: зашто је религији Сотоне било потребно да се представља као да није религија? Историја познаје древне култове, засноване на клањању Сотони. На пример, у Картагини постојало је такво клањање. Али зашто раније то клањање нису сакривали, а сада тако пажљиво маскирају? Сама по себи чињеница сакривања изазива опрезност. Цело наше искуство потврђује да се тако сакривају објективни циљеви? У чему хоће да нас обмане?

То је тактика "тројанског коња". Људи мисле да је то коњ, и отварају врата. Чим је "коњ" доспео у град, из њега искачу непријатељи и покоравају град. Ако се отворено региструју сви неизбежни и гарантовани минуси тржишне религије, ни једно друштво је неће прихватити као државни оријентир. Наглашавамо, ни једно. Али, сервирајте исто то у другом облику, и људи радо от-

варају врата "тројанском коњу". Даље, почиње духовно батинање незаштићеног становништва.

У светлу таквог схватања тешко је објаснити ретку (и због тога зачуђујућу) једнодушност власти, која изјављују да се ниједна религија не може признати као државна. Јасно је да ни ислам, ни будизам, јудаизам и чак српско паганство никада и није претендовало на улогу државне религије Србије. Једини кандидат за ту улогу било је православље. У складу са тим, под формулацијом "ниједна религија" мисли се на православну веру. Говорећи јасним језиком, израз "ниједна религија", у преводу на српски језик значи да православна вера не може да буде државна религија, а ето, атеистичка вера може. Зашто у савременој Србији атеизам може да буде државна религија, а православна не? Зато што су од српског народа направили Бранковиће, који не памте род. Безродни Бранковић напија се, пропада, постаје лењ и равнодушан. Али, вратите му православну Веру, одмах ће започети процес препорода. Атеистичка вера, подигнута на ниво државне идеологије је корен свих несрећа у Србији.

Овде је умесно сетити се изјаве Андреја Козирева, бившег министра иностраних послова Русије, који преноси своје успоме-не: "Свака идеологија кад настане - настане тоталитаризам. Треба одлучити шта треба да замени идеологију? Новац! Место националне идеологије мора да заузме новац". Из тих размишљања настала је позната парола из доба Јељцина: "Богатите се!"

Услед тога, оно што се раније трошило на независност, обрадовање и друге државне циљеве, данас прождире шачица богаташа. Најинтересантније је то, што нико од тога не постаје срећнији, укључујући и саме богаташе. Људи су мислили да је много новца плафон среће, али када га је постало много, све је било некако банално, и шта да се ради даље, нејасно је. Данас се многи богате, претварајући тај посао у нешто попут спорта, али срећу им то не доноси.

Речено је: "Нико не може два господара служити: јер или ће на једнога мрзети, а другог љубити; или једнога волети, а за другог мрзети. Не можете Богу служити и мамону" (Матеј 6,24). Људи ће у сваком случају да служе Богу или мамону (Сотони). Ако бирамо Тржиште, даљи развој догађаја је јасан, у шта смо се ми, очигледно убедили. Врло брзо све се своди на телесне жеље, потрошњу и егоизам. Када витални чворови буду погођени, почеће самоуништавање.

На том ефекту заснива се политика САД у окупираним земљама. Прво Американци испуњавају информациони простор освојене земље идејном продукцијом, која разара основе морала и карактера - агесија створена на јачању људских порока. Под фирмом слободе и јаких лепих речи, душе људи активно се испуњавају порнографијом и насиљем - тактика старозаветне змије, услед које се становништво претвара у потрошаче. Користећи нове технологије, земљу прождире чудовиште светског тржишта. За оне са стране, процес је апсолутно неприметан и чак пријатан. Када се друштво налази у делиријуму наркотичког сна, оно не може да мисли на предстојеће стање мамурлука.

Људи, ма колико били јаки у својој вери, при сталном искушењу ће поклекнути. Остаће појединци, али појединци не чине време. За то није крив човек, већ таква његова природа. Ако се у манастиру организују шетње нагих девојака, од манастира за кратко време ништа неће остати. У свету живе још слабији људи. Ја, који пишем ове редове, све схватам, али не могу да кажем да сам безгрешан. Човек се навикава на порочно задовољство без обзира на схватање његове опасности. Нико не може да се одупре завођењу, ако га системски, стално и професионално искушавају. Услед тога, под фирмом слободе и права, народ се претвара у безобличну масу, у блато, хаос. Да би се од тога заштитили, потребни су нови оријентир. Али како доћи до њих, ако друштво нема веру? Како показује пракса, из благих намера, оријентир не настају. А, ако и настају, онда се за кратко, према историјским мерилима времена, претварају у двоструки морал.

Опредељујући се, шта може да буде извор оријентира (потребан као ваздух) - атеистичка логика или Божије Откровење, ми долазимо до јединог закључка - Откровење. Одатле следи главно питање: која је религија оптимална за Србију? То није шала, то је веома озбиљно. Од извора зависе оријентир. Од тога, које ће оријентире да има наша држава, зависи судбина Србије.

Ми сматрамо да је ово питање толико важно да још једном понављамо: атеизам је религија. Не просто религија, већ подврста сатанизма. Људи верују да Бога нема и да је све могуће. Ова религија је одавно ушла у политику. Просто Сотона, што му је и својствено, навучао је на себе овчију кожу науке. Наводно, то сада није религија, култ или још неко мрачњаштво, већ цивилни научни поглед на свет, према којем, Бога нема и степен задовољавања људских похота је мерило добра.

Прости људи, природно, нису приметили да је религија Сотоне ушла у политику. За ову религију је веома повољна ситуација, када се она не прихвата као религија, већ као нека "логика" или "изам", то јест наука. Што је више проповед, у смислу да "религија не треба да улази у политику" налазила присталица, то је већу услугу она чинила сатанизму, који се, услед тога још више увлачио у политику. Ето, такав је "тројански коњ".

Подла ситуација

Процесе, раније поменуте, САД активира по целом свету. Док је имуни систем Србије блокиран, док је вера, култура и традиција озбиљно ослабљена, настаје идеална ситуација за напад. Затим, када се Србија тргне, биће касно. Да не би закаснили, све снаге Запада бачене су на преобликовање свести и стварање услова за економски банкрот.

Алберт Гор, кандидат за председника САД, изјавио је да потрошачко-тржишни поглед на свет води нацију у пропаст. Ако тај поглед на свет води у Њорсокак Америку, земљу која је израсла на демократији, шта говорити о Србији... Наш народ не уме да живи у атмосфери профитерства и поткупљивости. Он или се пропије и постаје бескућник, или постаје тврдог срца и одлази у разбојнике. Као што медвед пада у зимски сан, тако наш народ запада у социјалну кому, у духовну лењост, бивајући према свему равнодушан. Несрећне луталице, које су се размножиле на улицама и железничким станицама су неми прекор друштва. То су "деца демократије" која се нису могла прилагодити систему који их је створио.

* * *

Од свих могућих сценарија за уништавање Србије најперспективнији је војни. Ипак, из много разлога, приоритет остаје варијанта хладног рата, где ће објекат бомбардовања бити наша свест. Данас нова војна доктрина је рат, не за економију и територију, већ за свест. Ко освоји свест, тај ће добити све остало. Рат траје. У пуном смислу речи. У том рату пуцају из средстава јавног информисања по духовним основама. Као резултат, бомбардовање свести довешће не само Србију, већ и цео свет до моралне деградације и економског банкрота. Такав егзотични на-

чин вођења рата омогућава да се чине рушилачке акције са уверавањем у пријатељство. Под знамењем борбе за високе циљеве као што су слобода и братство, САД уништава целе народе. При отвореној војној агресији то би било немогуће.

* * *

У овој ситуацији позиви да народ дође к себи, да се заштити и остало су бесмислени. Са истим успехом може се обратити деци, која, по својој природи, нису способна да предвиде у шта ће се у блиској будућности преокренути ова или она радња. Ма колико објашњавали деци да електрична струја и грејање су веома важне ствари, али ако код њих дође "добар чика", започне са причом, типа, ви сте слободни људи, а слободни имају право да бирају - деца ће са радошћу почети да играју ту игру. Затим ће тај паметњаковић и предложити да бирају између струје и бомбона, унапред знајући, да ће деца увек изабрати последње. Ако се чика још и потруди да направи леп шоу, који ће децу приближити бомбонама, резултат је 100%.

Да ли су крива деца? Ни у којем случају. Зато што се предложена тема налази ван граница њиховог схватања. Они не схватају да ће доћи зима. Док им је топло, бомбоне су им привлачније од неразумљивих речи о предстојећем захлађењу. Када се деца са бомбоном у руци смрзну, чика, који је организовао изборе и који, добро схвата њихове последице, има припремљене фразе у смислу: "Сваки народ достојан је своје владе", "раније је требало мислити", "вас нико неће натерати", "сами сте изабрали" и остало.

Такви "слободни избори" могу се назвати једном речју - подлост. Гледати како подлаци манипулишу децом, чак ако су деца старости од 20 до 70 година, и ништа не радити - такође је подлост. Али док деца једном одрасту, народ, на жалост, никада неће бити човек са размишљањем државних размера. Он је вечно дете, које мења играчке и игре, али не и размере размишљања. Ма колико му објашњавали, он ће схватити тачно толико, колико може. Ма колико сипали воде у чашу, у сваком случају, у њу стаје само онолико колика је чаша. Све што је преко тога, просипа се.

И за петогодишње, и за педесетогодишње дете, теме ван граница "пешчаног сата" увек ће бити недоступне. Када људи, због овог или оног, одбијају решавање или чак схватање задатака у

размерама државе или планете, они алегорично говоре: "То није ствар нашег ума", зато што смо ми деца, којима је, чак смешно, и у мислима се прихватати таквих задатака. Ми ћемо увек бити апсолутно немоћни против цивилизованог "пљачкања" посредством, на пример, колебања девизног курса, геополитичких или макроекономских појава, политичких злоупотреба. Нас мора неко да заштити. Као што децу од хладноће и глади штите одрасли, тако народ од грабљиваца мора да штити часна елита. Али, за сада нема ко да га заштити. Свет ће срљати у пропаст све док се елита не прихвати онога за шта има талента, димензију и духа. При том, под елитом се подразумевају не они што носе модерне ципеле и возе се у скупим колима већ они који имају високе циљеве.

Уједињавање праве елите, које у Србији има сувише, али која се налази у успаваном стању, може се догодити у неким изузетним околностима.

Финални стадијум

Криза Запада

Када су схватили ситуацију на планети, међу образованим демократама настала је депресија. Није било јасно шта да се ради. Они који су мислили да су представници прогресивног човечанства били су најобичнији малограђани који су мерили свет свакодневним јединицама и који су, због тога, стизали до нетачних резултата. Услед тога они су постали таоци процеса. Користећи те борце за демократију насумице, неко је испустио веома опасну енергију.

Некада складна социјална пирамида, заснована на принципу слободе у религиозном смислу, након демонтирања кључних чворова и замене њихове за слободу у хуманистичком схватању, претворила се у гомилу старудије. Енергично претварање друштва у безобличну масу није имало за последицу једноставан несатанак оријентира, већ њихову промену места. Бело је постало црно, црно бело.

У новој ситуацији нико није хтео да схвати власт као бреме и служење, упркос томе што у количинском смислу брига о народу даје више него пљачка. Али, привремени диктатор није способан да се брине. То противречи његовој природи и ситуацији у којој се налази. Само домаћин може да води бригу дугорочно - при чему је то домаћин одговарајућих димензија, који види тему у целини.

Демократија не даје шансу да се буде домаћин. На власт, која се раније схватала као бреме оца, што је само за изабране, устремили су се грабљивци. Енергија елите, која је потенцијално намењена за стварање, наставши се у противприродним условима, усмерава се на рушење. Аристократа се од племенитог ратника претвара у беспринципијелног бандита, чији се потомци претва-

рају у "глисте". Слобода се претвара у хаос, зато што су демократе предложиле да се она тумачи не као стање духа, већ као могућност да се повлађује инстинктима и страстима. На смену идеји служења друштву долази идеја пљачкања друштва. Најснажнији и најталентованији људи претварају се, сликовито говорећи, од имуних ћелија у ћелије рака. Уместо да се створе услови, где се честољубиве замисли реализују кроз јачање друштва, систем предлаже промењена правила игре. Реализација честољубивих замисли постаје могућа никако другачије него посредством "гутања" друштва.

Човечанство има посао са прекидом система, који је уследио због превида у конструкцији темеља. Са стране изгледа као да су најјачи људи (имуне ћелије), због нечега одједном полудели, и уместо да штите народ (организам), нападају га и уништавају. Народ није у стању да се заштити од јаких, као што дете није у стању да се заштити од одраслих. Што више могућности имају полудели, то више шире своју делатност. То је затворени круг који може да прекине вансистемска снага.

Ниче је говорио демократама-малограђанима: "Бог је умро! Ви сте његове убице, али ствар је у томе, што ви чак и нисте свесни тога." Веровао је да ће Запад наћи излаз, створивши натчовека. Ту су мисао преузели фашисти. Хајдегер, који је у почетку желео да постане Фиреров филозоф, дошао је до још страшнијег закључка, схвативши да је фашизам огледало потрошачке цивилизације, изнутра. Показало се да је фашистички "натчовек" обичан малограђанин, који, ако и стреми ка нечему, онда је то према стању надмалограђанина, који гласа за то, за кога "треба да гласа". Он је савладао сваку потребу за смислом и одлично се уклопио у потпуни бесмисао и апсолутни апсурд.

Повратак међу своје

Пре неколико векова технички прогрес поделио је човечанство на две струје, од којих се један оријентисао на Сотону, а други - на Бога. Данас они теже ка сливању у један ток. Разлог који их дели - нестаје. Модерне земље доминирале су над земљама које чувају традицију, само због војне надмоћи. Пред нашим очима нестаје строга зависност војне моћи од економије. Прогрес је дао технологије које омогућавају да се има оружје велике моћи за релативно мали новац. Земље са слабом економијом могу да

направе један примерак бесконачно моћног оружја. Земље са јаком економијом могу да направе хиљаду таквих примерака. Ако је раније петострука надмоћ у традиционалној врсти наоружања гарантовала победу, онда данас, у веку нових технологија, надмоћ од чак хиљаду пута не даје предност. Зато што је хиљаде бесконачности једнака једној бесконачности. Ако сутра арапска земља добије нуклеарно оружје, САД ће нагло да промени однос према њој. Чак и ако та земља буде имала хиљаду пута мање наоружања.

У догледној будућности војни паритет биће потпуно обновљен. Ефекат војне надмоћи, који је омогућио САД да створи своју срећу на туђој несрећи, срушиће се. Пре свега, то се односи на офанзивне врсте оружја. Није далек тај дан када ће "појас терориста" бити нуклеаран. То је кошмарни сан Запада. Када ће он постати јавна - питање је времена. Главно је, да је то неизбежно. Никакви напори САД не могу да зауставе ширење те врсте оружја по свету. То је први корак на путу ка обнављању вредности храбрости, који ће једном довести до обнове природне социјалне хијерархије. Поново "неће живети човек о самом хлебу". Фантастика, која приказује космичке битке између императора, умногоме је предвидела будућност. А Запад може да оде. "Видех безбожника страшна који се рашириваше као гранато дрво. Али прође, и ево нема га; тражим га и не налазим" (Псалам 36,35-36).

Фактички, Запад је умро. Пошто је створио принципијелно нови тип човека, који је схватио свој себични живот као највишу вредност, тим самим он је повукао линију фронта. С једне стране - људи, који схватају свој овоземаљски живот као привремено стање, и да треба да га проживе у складу са Божјим заповестима. На другој страни су људи који схватају свој живот као одлазећу вредност, чијим се добрима треба користити максимално у телесном смислу. Представници потрошачке цивилизације, чији се највиши интереси свode на хамбургере и секс, називају своје метафизичке опоненте, чији су приоритети изведени из религије, фанатичима. Према мишљењу обичног западног малограђанина, норма је када се човек оријентише не на заповести Бога, већ на каријеру и новац. Онај ко стави религију изнад каријере и хамбургера, тај је фанатик. Онај, ко стави изнад каријеру и хамбургере, тај је нормалан. Различито схватање животних циљева неизбежно провоцира конфликт на цивилизацијском нивоу. Плане-

та је постала сувише мала да би се те противречности географски рашириле.

У наслућеном конфликту Запад је принуђен да активно усавршава прогрес у војној области. Циљ је ратовати са "фанатичима", не подвргавајући себе опасности. Сви ти беспилотни авиони, тенкови и ракете представљају видљиви наставак логике потрошача-атеисте. Прогрес, до тада, подстицан човековом тежњом да добро живи, добија вештачки стимуланс. Сада га већ треба развијати не због тога да би се добро живело, већ зато да би западни човек могао да преживи. Ако се мало замисли свет, који се у односу војних снага вратио на пре пар хиљада година, мислим да нема илузија о судбини Запада. Нови Џингис-кани и Саладини ће га уништити. И то се приближава, али у нешто другачијој варијанти.

За сада је Запад исцрпио могућности потрошачког развоја и нашао се у ћорсокаку. Али он неће имати времена да схвати ту чињеницу. Догађаји, од којих зависи његов живот, мењају се филмском брзином. Он једва успева да се окрене у бујици проблема, чије корене нема ни снаге ни времена да схвати, а камоли да узме да реши. Рецимо да је Запад схватио сав ужас свог положаја. У том случају он постаје налик на чамац који тоне, крећући се према провалији водопада. Путници грозничаво избацују воду. Ако они преусмере своје снаге на промену правца кретања, чамац ће за то време потонути. Ако наставе да избацују воду, чамац ће отићи у провалију.

Главна несрећа Запада је у томе што је он претворио своју елиту у беспринципијелна чудовишта-космополите, која не праве разлику на рачун кога ће се обогатити - на рачун својих или туђих. Главно је да се обогате, чак не схватајући да након одређене цифре тај посао се претвара у нешто попут бесмислене игре, у новац ради новца. Не ради спасења душе и чак не ради задовољства. Једноставно новац ради новца, и крај.

Друштво које чине похотни становници, којим ни до чега није стало, осим до своје личне користи, није способно да преживи у условима који се стварају. Његова конструкција је крајње сложена, а ниво захтева је необично висок. Ситуација се компликује тиме што се током дугих векова апсолутне надмоћи код западног малограђанина формирао мит о сопственој изузетности. Становник Запада убеђен је не на рационалном, већ на генетском нивоу, да у поређењу са било којим другим становником планете, он има

више права на живот уопште, а посебно на најбољи живот. Он се чак и не запита, зашто тако сматра. Он у то верује, то је његова религија. И док најгласније кличе на свим ћошковима о једнакости и братству, Запад, у ствари, не жели ни да чује о било каквој једнакости. Али, он из године у годину има све мање снаге да потврди те претензије.

Све док Запад чува потрошачки и атеистички курс, он ће сачувати и неспособност да адекватно реагује на ситуацију. За то је потребно много времена, а њега баш и нема. Ако се узме немогућа варијанта, да ће се за једну-две деценије на Западу појавити снага, способна да нагло заокрене кормило, то ништа неће дати. Цивилизација, која се формирала 500 година, не може се за 20 година вратити у природно стање. То је у принципу немогуће. Брза промена изазваће преоптерећење, које западно друштво неће издржати. Пошто процес не може да траје више од 20 година, катастрофа је неизбежна. Запад је осуђен, независно од тога, да ли то схвата или не...

* * *

Сав претходни контекст позиционира Запад као извор опасности. Али, у исто време нема убедљивих доказа који омогућавају да се тврди да сам Запад није инструмент у рукама озбиљнијих играча. Под озбиљношћу треба схватати не фактичко стање у датом тренутку, већ способност да се делује у великим размерама. Када су циљеви ограничени материјалним нивоом, високе мисли се искључују. Структура, чији је циљ у оквирима материје, не може да буде озбиљан играч, зато што су њене димензије ограничене материјалним кораком. Материјални свет, који се муњевито мења, демонстрира тренутне димензије, што га чини слепим оруђем у рукама већих снага. У великој мери изгледа да је Запад инструмент у рукама глобалнијих снага, чији се циљеви простиру ван оквира видљивог света. Друга варијанта - унутар Запада постоје снаге, које манипулишу Западом.

Запад отворено позиционира своје циљеве само у оквирима материје. Из тога следи да је он инструмент у рукама глобалнијих снага, чији се циљеви простиру ван граница видљивог света. Изгубивши Циљ, Запад је постао налик на ветроказ, којег врте тренутне материјалне околности. Кућа без темеља је брод без оријентира, он давно већ не ствара ситуацију.

Атеистичка религија и светска филозофија разрушиле су Запад, показавши његову неперспективност. Када се на ту слику ставе природни проблеми, видећемо друго "страдање Помпеје".

Веома бих хтео да мислим да сам погрешно. Можда делимично грешимо, зато што се у вези таквих сложених система не могу правити тачне прогнозе. Не може бити да је Запад апсолутно потрошио конструктивне снаге. Оне безусловно постоје, па ипак, да би се оне структурирале у радно способну енергију, потребан је центар привлачности који ће их сакупити и организовати. Али, како да дођемо до њега, када западни људи живе под страшним притиском потрошачке пропаганде? Она улази у њихову душу, формира ставове. И, ма како се човек супростављао, немогуће је избећи тај утицај. Као што дрво по својој природи није у стању да се супростави ватри, тако ни људска свест није у стању да се супростави потрошачкој пропаганди. Тотално растући примитивизам западних људи постао је прича, коју већ врапци на крову цвркућу.

Запад може да постане веома значајна снага за предстојећу битку, ако обнови витешки дух. Нова елита може да спаси Европу. Припадност елити традиционално се одређивала пре свега не стањем рачуна у банци, већ стањем духа. Ни за један милион, ни за милијарду не може се променити стање духа. Узвишено стање духа - то су високи циљеви. Ко тежи и постиже веома високе циљеве, тај добија приступ земаљским благима. Материјални положај европске елите, као и сваке друге, није настао услед комерцијалних тежњи, већ услед узвишених духовних циљева. Спремност за покајнички подвиг даје власт, и као последицу, материјалне вредности, или смрт и спас душе.

Нада у такав развој догађаја, отворено говорећи, мала је. Главна несрећа Европе, данас је нестанак појма покајничког подвига. Он је променио основну представу о елити. Вештачком елити еталон витештва је туђ и смешан. Она је оријентисана на живот богатог нерадника, који тоне у раскош и задовољства. Таква елита није способна у садашњој ситуацији. Последице материјалистичке и атеистичке филозофије сувише су се дубоко урезале у крв и месо многих земаља, погубивши елиту. Данашња Европа подсећа на човека чије су се кости (елита) раствориле у месу (маси). Некада хармонични организам постаје кожна врећа пуна меса, која нема ни циљ, ни смисао. Потомци славних аристократа одавно нису елита. Претензије ка ексклузивности, они

потврђују обимом потрошње, док су потребни квалитет и димензије циљева. Елита, која води живот као богати људи из простог народа, чије се тежње налазе у оквирима "златне клозетске шоље", престаје да буде елита у традиционалном смислу. Бивше аристократе налазе се на краткој узици "златног телета".

Нада Запада је у појави нове елите. Она може настати од људи, претежно младих, који нису везани свакодневним и комерцијалним ланцима, које замара потрошачка атмосфера. Од њих ће се можда родити неко, попут генерала де Гола и Жана Д'Арка, то јест настаће од људи способних да доносе одлуке према ситуацији, а не у складу са дозволом са врха.

Тенденција дељења

Свет се дели на два дела и налази се на прагу револуционарних промена. Један део се поклања Богу, а други Сотони. Сваки од њих води рат за свест људи, за њихове душе. Човечанство ће или страдати у неконтролисаној сведозвољености, или ће се обновити у религиозној духовности. У овом тренутку тешко је чак одредити у чијим су рукама информативне дубине.

На први поглед оне су у рукама Запада. Са друге стране, оне разбијају свест пре свега, западног дела човечанства. Испоставља се да Запад сам себе удара по глави. То је невероватно. Значи, у игри учествују друге снаге, које користе Запад као дубину против човечанства и света. Какве су то снаге? Погледаћемо у наставку. Засад ћемо да фиксирамо: Сунце излази на Истоку, залази на Западу. Савремена атеистичка учења родила су се на Западу, све религије - на Истоку.

Ако у Европи ствари не стоје тако једноставно, још је више нејасно којим мерама се може вратити та иста Енглеска, не говорећи о САД, у нормално стање. Како искочити из мреже демократије, која даје илузију о срећи, отклањајући потребу за смислом. Она говори човеку: ради шта хоћеш и ни о чему не мисли, зато што си ти слободан, једнак и имаш право. Поново старозаветна змија.

Супростављање ће или уништити свет, или ће га тако изменити, да неће бити шансе ни чак да се претпостави какав ће он да буде. Како ће се храброст ускладити са нуклеарним оружјем? Запад се претвара у духовног инвалида, у колоса на глиненим ногама. Азија и ислам, који су пре неколико векова потиснути на

ивицу света, враћају изгубљени статус. Захваљујући очуваним традицијама и религији, они се адаптирају на нове услове успешније него творци тих услова.

Већ је сада јасно да је обнова Истока неизбежна. Успон се може зауставити преко рушења традиције и религије Истока. Али, историја је показала да је то нереално. Пре неколико векова, када је питање живота и смрти зависило од избора између прогреса и религије, Исток је више волео да сачува веру и традицију. Сада, када је економија не само престала да противречи традицијама, већ, напротив, даје им снагу, невероватно је нападати се да ће Западу некако успети да поколеба Исток. САД то осећа, и с тугом гледа у будућност. У свету метафизике они ће брзо да испадну из игре. Незавидна је судбина западног малограђанина са беживотним нежним телом, које зависи од гомиле свакодневних удобности. Пре свега, њега ће издати сопствена елита. Данас је она наднационална, и њој је свеједно за сопствени народ и сопствену Домовину, зато што у њеној свести нема ни једног, ни другог. Они немају других вредности осим новца и личне користи. То су у правом смислу глисте, које прождиру човечанство. Пошто се нађу међу војницима који су спремни да жртвују овоземаљски живот за узвишене ствари, ти црви сматраће корисним да служе у поворци нових Зулуса, само ако не ризикују живот.

Западни људи претворили су се у предмете за прављење предмета и не могу да полажу наду у себе саме. Њихова једина нада је сопствена техника. Али, таква нада, мало шта вреди. У свету, где је технологија постала доступна, а границе лабаве, она уопште ништа не вреди.

Потрошачка цивилизација је малигни тумор на планети. Малигни тумор не може да има будућност. Чак, ако се Запад неким чудом, уз помоћ фантастичних технологија "прикључи" у источне земље, активирајући у њима здраве процесе, чак и тада, он је осуђен на пропаст. Шта да уради са Израелом? Тај јединствени систем показао је чуда у преживљавању. Две хиљаде година чувати државу и религију, не имајући сопствену територију - то није шала. Грађани Израела, расејани по целом свету, били су мудри да не изгубе националност и традиције, сачувају језик и религију. Испоставља се да је Западу Израел недоступан. Ако Запад, чак цео свет претвори у прашину, то му неће помоћи. Испољиће се хиљадугодишња нада Израела, структуре крајње

отпорне на живот. Около је људска прашина, без рода, отргнута од свих корена, са животним интересима, а сам Израел је једина жива структура.

Горе поменуто наводи на целу серију најинтересантнијих закључака. Парадоксалност могућих закључака толико је велика, да се вероватноћа за дискусију о њима у широком кругу искључује. Може се само констатовати стварање ситуације када се помиње Израел у односу према Србији. Ако је контекст негативан, то дозвољава да се говори о антисемитизму и "топи" мисао у емоцијама. Ако је контекст позитиван, настају најневероватније сумње у погледу извора, који изговара такву мисао. Шта да се ради?

Да би се одговорило на то питање, одредићемо ситуацију. Почећемо од тога да је савремена свест, до краја испуњена одређеном врстом веровања, митова и ставова, претворила човека у уређај који изговара туђе мисли. Људи, који ни пет минута не размишљају о питању, увек имају на њега шаблонски одговор. Услед тога, они имају илузију о разумевању. Псеудоразумевање образује око свести оклоп такве дебљине, да ни једна логика не може да га пробије.

Да би се мислећи људи издвојили из опште масе, потребно је поставити питање, без нијанси и оцена. Ко има способност да слободно мисли, тај ће сам закључити. Ко није способан, тај ће остати заробљен у шаблонима. Покушај да се издвоје "означени" из њиховог шаблона осуђена је на пропаст. Због тога, нећемо чак ни покушавати. Ко не схвата о чему се ради, тај и не треба да схвати.

Осим свега што је речено, приметимо да сама по себи способност да се мисли не значи да ће се човек, који мисли, руководити резултатима својих мисли у свакодневном животу. Осим повољних услова и талената још је потребно искуство, навика да се мисли у тој размери. Али, ако нема таквог окружења, како човек може да пређе од уобичајеног живота и мисаоне делатности на другу, која јасно излази ван оквира свих мисаоних норми? Ради тога је потребно пробити дебели слој погледа на живот, који је формиран изнад главе свакога, али да ли је за то способан обичан човек? Сам по себи, по својој природи, човек је склон да се угледа на неког, да личи на некога. Велико мислећи људи појављују се у друштву које има школу велике мисли, зато што они имају на кога да се угледају. Најстабилније и најјаче су земље где

постоје групе људи, за које размишљање у општепланетарним размерама представља исту такву баналност, као што је домаћици отићи по хлеб. То је увек елита, и ако човек поседује одговарајуће таленте, честољубље ће га натерати да стреми да личи на елиту. Стопивши се са тим окружењем, он ће схватати актуелну делатност као норму. Када за човека схватање ситуације у максимално глобалној димензији буде уобичајена пракса, он ће правилније да схвата ситуацију и да поступа него човек који је образованији, али за кога ће таква димензија да буде егзотика. Ту се виде предности институције наслеђивања власти, када се наследник од детињства учи да мисли у метафизичким и државним димензијама. За њега ће то да буде свакодневна пракса, док ће за друге да буде фантазија.

Тамо, где нема велике школе, нема ни примера за угледање на велике људе. Ко сам покушава да високо мисли и делује, тај ће се наћи у категорији одбачених, чудака и лудих. Ако у друштву које се разлаже настаје велики мислилац, њему ће бити потребно много снаге за савладавање насталих проблема. По правилу, човек не издржи и постаје као сви. Узор као углед другима се не појављује, и таленти људи, који би могли да саставе елиту, усмеравају се ка ходнику политичких и економских ситних послова. Високо стратешко мишљење постаје немогуће. На пример, СССР због доминантног материјализма, имајући огроман потенцијал, али немајући школу за стратешко мишљење, кораком у нови миленијум није видео очигледне проблеме, и пропао је. Да је постојала елита то се не би десило.

Хтели - не хтели настаје питање, да ли на планети постоји друштво са високим мислима, које схвата догађаје не с тачке гледишта тренутних задатака, већ много више, са становишта хиљадугодишњих процеса. Добити тачан одговор на такво питање је немогуће. Област, о којој причамо, налази се далеко иза граница видљивих проблема. Апсолутно тотална већина човечанства личи на малограђанина, чије се знање о струји ограничава на утичницу у соби. Он се кроз маглу сећа да је иза утичнице скривен огроман осигуравајући систем, али се на томе његово интересовање завршава. Аналогно и људи - у најбољем случају сећају се да процеси имају правац, али даље од свакодневног хоризонта и насušних проблема у мислима не одлазе.

Може се претпоставити да су најјача друштва достигла своје стање баш зато, што је њихова елита имала школу високих

мисли. Англосаксонци су пропагирали теорију Адама Смита, придржавајући се сами супротне теорије, то јест нема никакве слободне трговине, већ сурови протекционизам. Услед тога, имали су стратешке оријентире који су омогућили да се сконцентришу тактички напори на питања која су довела до успеха. Висока политичка и економска мисао омогућавала је да се прорачуна ситуација за векове. Услед тога, они су створили најмоћнију економску империју. Али, изгледа да они нису схватили значај религије, иако је то чиста претпоставка, и могуће је, да се овај фактор, такође, узимао у обзир. Вероватно да се у процесу схватања и покушаја да се уклопи са економским оријентирима, он трансформисао из хришћанског схватања у нешто друго, и ако је то тако, ситуација на планети много је опаснија него што претпостављамо.

Једнозначно може се рећи да постоји максимално висока мисао код Јевреја. Многи народи интуитивно су осећали да економија само по себи није главни детаљ за обезбеђивање живота у друштву. Разлика је у томе, што су многи осећали, а Јевреји, тачније, њихова елита, схватили су на нивоу логике. Они су знали то, и због тога, сва њихова енергија била је претворена пре свега у метафизику. То им је дозвољавало да мисле не само за векове, већ за периоде од хиљаду година. Одатле се сагледавају глобалне размере, које омогућавају да се уздигне над ситуацијом и улове кључни моменти. Тајна њиховог опстанка као народа у условима непостојања сопствене територије је у очувању елите, која чува религију и језик. Када је Навуходоносор покорио Јудеју, он је отерао у вавилонско заробљеништво елиту. "Подрезиваче лозе" и "трговце старим гвожђем" није дирао. За њега је то била база за опорезивање. Чим су из народа "извукли" елиту, он је почео муњевито да се претвара у биомасу, која се асимиловала са суседним народима. Али чим се јеврејска елита вратила, биомаса је поново почела да се претвара у народ.

Значај елите је тешко преценити. Она се не види, као што се не види кичма, али, ако се извуче кичма, човек се претвара у кожную врећу са месом, осуђену да умре и иструне.

Свака земља је нерањива, док има елиту, која мисли и делује у метафизичким димензијама. Могућност појаве и даљег постојања елите апсолутно зависи од религије. Са нестанком религије нестаје елита, а даље нестаје друштво. Да би се традиционална земља обновила, пре свега, потребно је да се обнови елита. Об-

нова без религије је немогућа, али да схвати то и приступи одговарајућим радњама може само елита. Обичан човек не може чак ни да оцени значај те потребе.

Имамо затворени круг, који може да прекине само чудо. Данас су свакој традиционалној земљи потребне личности које су способне да поступају одлучно. Те личности, чак и немајући објекат који би им служио као пример, саме су способне да делују према ситуацији, својим понашањем стварајући објекат који им служи за пример. Чим почну да следе тај пример, сматрајте да је процес кренуо. Главно је да се процес помери у том правцу. Даље ће он сам да стигне до стратешких размера.

Филозофско одступање

Историјска спирала стигла је у тачку из које је у своје време потекла. Дошла је на виши ниво. У своје време Француска, као и цео свет, одрекла се монархије, да би у следећем кругу развоја одустала од свог одрицања (закон негација негације). Светски догађаји развијају се у строгом складу са основним законима развоја света (дијалектика). Тежња ка слободи и потреба њеног ограничавања је закон јединства и борбе супротности. Њихов судар ствара енергију која стреми да реши противречност, што активира стално усавршавање система. Слобода, која је победила поредак, одмах се претвара у хаос опште дозвољености, који руши друштво. Ако се ситуација не избалансира опозицијом слобода - поредак, друштво ће се из структуре претворити у хаотичну масу. Аналогно и обрнуто, кад друштво изгуби дах у загрљајима челичног поретка, одсуство слободе води ка застоју. У првом случају друштво уништавају унутрашње енергије, које ништа не задржава, у другом случају - спољашње, од којих ништа не штити.

Хармонија настаје у систему, који има унутрашњи склад слободе и поретка. Либерална демократија претвара друштво у стање хаоса, зато што једнако уништава идеале како слободе, тако и поретка. Тежећи да дâ слободу свему, она лишава слободе све. Тотална слобода ствара диктатуру порока. Ахилова пета демократије је теорија једнакости. Изједначајући у правима минус и плус, она ствара смрт. Настаје систем који није способан да генерише енергију кретања. Конструкција почиње да слаби и нестаје.

Моменти, сложени за разумевање

Традиционални Запад, судећи по спољашњим знацима, још је жив. Али он "стоји једном ногом у гробу". Претња, која се надвила над човечанством, требало би да активира процес уједињавања. Почеће велико раскринкавање, најкрупније, још од времена када је змија завела Еву, преваре - демократије.

Да би се то завршило, све традиционалне снаге морају да напусте међусобне несугласице и посматрају на ситуацију шире. Када се истина открије елити, народ ће дати борце. Пре свега, борце за информације, зато што је наступило информационо доба. Људи, за које се чинило да не могу да учествују у активном животу, биће одлучујућа снага. Од њих реално зависиће не само судбина Србије, већ и судбина света.

Како ће то изгледати у пракси, видећемо. А овде ћемо да изнесемо карактеристичне особине будуће битке. Рабини, који многим патриотама личе на непријатеље само зато што су Јевреји, сами су у шоку од онога што се дешава. Синагоге су празне, зато што се парохијани моле "златном телету". Савремена ситуација понавља библијску. "А Господ рече Мојсију: иди, сиђи, јер се поквари твој народ, који си извео из земље Мисирске; брзо зађоше са пута, који сам им заповедио; начинише себи теле ливено, и поклонише му се, и принесоше му жртву, и рекоше: 'Ово су богови твоји, Израилу, који те изведоше из земље Мисирске!' Још рече Господ Мојсију: 'Погледах народ овај, и ето је народ тврда врата. И сада пусти ме, да се распали гњев мој на њих и да их истребим; а од тебе ћу учинити народ велик.' А Мојсије се помоли Господу Богу својему, и рече: 'Зашто се, Господе, распаљује гњев твој на народ твој, који си извео из земље Мисирске силом великом и руком крепком?' " (2. Мојсијева 32,7-11)

Само што се Мојсије одвојио од свог народа, а људи су већ постали заведени, направили су себи "златно теле", поклонили су му се, и почели да му служе. То су били они који су лично видели чуда - како се море раздвојило, а са неба храна падала. Али и они нису издржали пред привлачном снагом телета. Шта онда очекивати од савремених људи, који нису ништа видели, осим средстава јавног информисања?

Сада, директним навођењем гађају свест свих народа на Земљи. Услед тога, ум људи тупи, срце постаје грубо. Наш народ постао је развратан. И окренуо се од Бога. И поклања се "теле-ту".

* * *

Израел и Србија су јединствене структуре. Њихови историјски приоритети никада нису остајали у материјалној сфери. Они се држе по страни. Они никада нису губили темељ и никада нису силазили са светске сцене. Те две земље увек су виделе Главни циљ и никада га нису губиле из вида, за разлику од Запада, који је рушењем због тога и платио.

Улога Србије

Ни једна империја, ни прошла, ни садашња, не може да се упореди у стрпљивости са Србијом. Наша религиозна нестрпљивост спојена је са стрпљивошћу исто тако, као што појам "господин" садржи у себи појам "слуга". У Јеванђељу се каже: "Ко први буде међу вама, нека буде слуга" (Марко 9,35), то јест очево господство испољава се у служењу својој породици, а не у њеном искоришћавању ради задовољавања личних потреба. У британској империји није се могао замислити Енглец, који живи лошије од Индуса. У француској империји није се могао замислити Француз, који живи лошије од Арапа. Због тога тих империја више нема. У Србији, и раније и сада може се видети да основни народ, Срби, живе бедније од осталих. Европски рационализам подстиче да се обнови "праведност" кроз пљачку српског сељака под било којим повољним изговором. Наши примитивни фашисти, ако се погледају изблиза, обични су хулигани, који немају идеологију. Једноставно неко користи свакодневни национализам, али не успева. Ти покрети нису популарни. Зује те "убице Јевреја", као инсекти, али нико их не слуша. Зато што њихово зујање противречи српском дубоком погледу на свет. У томе је особеност наше културе. Ми не гледамо на себе као на више од осталих. Ми смо прихватили и примамо у Србију друге народе као чланове породице, и тога се Запад боји, као Ђаво Исуса.

Ми смо једина, јединствена и непоновљива империја, империја породичног типа. И, ако неко у нашој великој породици жи-

ви боље, нека и живи. Српски бајонети нису пљачкали, већ шти-тили. И таква наша особина далеко од тога да је минус, како то покушавају да представе, већ је плус. Категорисање у Србији присутно је само на моралном нивоу. Нижим људима се сматрају лопов, развратник или преварант, али чак и такво категорисање је благо. Народ се не односи према лоповима с висине, не као бели власник плантаже према црнцу - ни говора - већ, као према болесницима, које треба жалити. Све су се империје распале баш због дељења људи на врсте. А Србија стоји.

Код Срба се лош човек не одређује по облику носа, већ по постојању или одсуству принципа. Ако имаш непоколебљиве принципе, значи, са тобом се може имати нешто. Ако тежиш да "узмеш од живота све", то те карактерише као човека друге врсте, са којим не треба имати ништа, зато што си ти - превртљивац, који се оријентише према користи. Ко ме је потребан такав друг?

Опасност Србије је, пре свега, у способности да обједини у себи најразличитије народе и културе, не губећи при том генерални курс. Увек се добија не противречна гомила, већ хармонична структура, која се споро, али, неуморно пробија према циљу. Србија је стожер, на који се може "намотати" снага светских размера, довољна за решење настале ситуације. Ето, та стрпљивост и чини Србију потенцијално најопаснијом земљом. Србија може око себе да окупи свет, као што је то био случај у Првом светском рату, док Кина, Индија или било која земља у Европи и Америци нису способне за то. Због тога је, између осталог, акценат стављен на што активније рушење наше земље.

* * *

Молимо Вас да не изводите пренагљене закључке у вези са неким мојим мишљењима. Све горе наведено тиче се цивилизација, а не индивидуа. Муслиман или будиста као личност нису ништа, ни виши, ни нижи од православца или Јеврејина. Националност је неважна у нашој теми. Грађани САД, Француске или Израела ништа нису ни лошији, ни бољи од грађана Русије, Ирана или Кине. Ми не посматрамо индивидуе, ми разматрамо могући сценарио за развој догађаја, полазећи од најкрупнијих карактеристика цивилизацијских система.

Шта је на крају, у резултату

Ситуација, која је настала данас у свету, компликованија је него што смо покушали да прикажемо. Многе појединости требало је жртвовати да се не би улазило у детаље. Нисмо поменули Индију, Африку и Латинску Америку, не зато што оне нису значајне, већ зато што њихово укључење у модел не доноси ништа ново, већ компликује схватање.

Отприлике пре пет векова њено величанство Историја предложила је човечанству или да сиђе са светске сцене, али зато да сачува своју веру и културу, или да остане на њој, жртвовавши веру и традицију - то јест да прода душу. Све државе на планети поделиле су се на два лагера. Река Историје подељена је на два тока. Данас ова два циновска тока поново се спајају у један.

Свет се налази на прагу нових глобалних промена.

* * *

Сада правимо следећи корак. Разуме се, то је максимално општа димензија, која се може само замислити, али нама је потребно да видимо целог слона, а не само његов реп. Због тога смо сматрали да је могуће и чак неопходно да занемаримо многе појединости и изузетке.

Анализирајући данас насталу ситуацију, видимо да су се рушилачке тенденције зачеле оног тренутка када је безбедност почела да зависи, пре свега не од храбрости, већ од економије. У почетку, најхрабрије друштво имало је максималну безбедност. Затим је најбогатије друштво постало најбезбедније. Чим се то десило, укључио се саморушилачки механизам. Атеизам је само убрзао ток догађаја. Сама чињеница постојања античке филозофије у "телу" западне цивилизације, закономерно је водио Европу ка нечему сличном. Са нестанком религије нестала је противтежа материјалном. Равнотежа се нарушила, и тело, материја у свом развоју, почела је да уништава морал и карактер. Изгубивши религиозну основу, морал је постао судбина слабих. Потенцијални кнезови нису видели себе у друштву сиромашних и ишли су да служе Тржишту. Култ тела створио је невиђен поглед на свет у целој историји човечанства. Световно друштво је једино друштво које је званично изјављивало да је настало од животиња и да

су његови грађани - високоразвијене животиње. Раније су људска друштва водила порекло од богова или од Бога.

Отворена игра

Ми одлично схватамо да ће ове редове читати и непријатељи и пријатељи, али немамо куда. Нема времена за тајне. Ако се покаже, по могућности, што већем кругу потенцијалних стратешких партнера наш објективни поглед на оно што се дешава, можемо се надати кристализацији, данас аморфне масе. Од дугачких трактата људи су уморни, и на празне речи, без конкретног описа, шта да се ради, како и зашто тако, а не другачије, нико већ неће да реагује. Непријатељи освајају тако што износе своје лукаве планове пред масе, и по теорији вероватноће, неко ће обавезно да се ухвати. Зашто да не откријемо своје истините планове? Непријатељ се не стиди да шири басне и има успех. Сходно томе, да би разобличили те басне, потребно је деловати у аналогним оквирима, то јест на широку публику. У таквом случају, имамо више шанси за успех него непријатељ. Зато ћемо да радимо оно што морамо, па како Бог да.

Пре него што пређемо на разматрање питања, куда да идемо, нагласићемо да у Србији има не само много проблема. У Србији има и снаге за њихово решавање. И то није преувеличавање. Има ко да обнови и армију, и науку, и индустрију и образовање итд. Људи свих старосних доби, и стара гарда, и сасвим млади, чекају једно - када ће их позвати. Али њих или нико не зове, или их позивају ниткови и глупаци. Дешава се да их и поштени људи зову, али, како не владају темом, зову их, ни сами, не знајући куда даље. Бесмислени позиви и празне речи не могу да помере никог никуда. Они, који желе да ходају са плакатом о повећању пензије могу се наћи међу потпуно очајним људима. Али и они схватају бесмисао тих радњи. О ангажовању мислећег човека за ту врсту делатности не може бити ни говора. Пре свега тај, што мисли, тражиће да се покаже конкретна идеологија и конкретан план радњи. Ако схвати принцип и сложи се са њим, он ће стати у строј. Али, како може да стане у строј при празним речима? Услед тога, људи окрећу леђа проблемима своје Домовине. Да окрене људе лицем ка Србији може само снага која има конструктивну идеју и праксу. Тада ће процеси препорода почети веома брзо.

Шта имамо? Имамо снаге за решавање проблема. Имамо људе на утицајним местима који схватају ситуацију. Изгледа, да је до оних малих. Потребно је да људи на утицајним местима наредe људима на конкретним местима да исправе ситуацију. Нема ништа једноставније? Дајте војним лицима, индустријалцима, научницима, лекарима, телевизијским лицима и представницима осталих професија задатак да оздраве ситуацију у својој области. Људи само то и чекају. Зашто? Још једна у низу, "наранџаста револуција", је пред вратима. Чак и слепац види да се спремају да раскомадају Србију. То би, наводно, требало да подстакне да се предузму мере заштите, али систем не реагује.

Да би схватили разлог, треба одговорити на питање, у којој ситуацији је такво наређење могуће? Безусловно, ако постоји политичка воља. Ако буде политичке воље, многи негативни процеси биће исправљени или заустављени. Из средстава јавног информисања нестаће (или ће ослабити) ефекат који разара свест. Домаћу индустрију штитиће царинама. Природне ресурсе вратиће држави и остало. У теорији је све једноставно. Али, за демонстрацију политичке воље потребан је тим. Могу се давати наређења која ће изазвати крупне последице само под условом да иза леђа оног који наређује стоји монолитни тим истомишљеника који је спреман и способан да се супростави непријатељским реакцијама. Ипак, формирати такав тим "брзо" и по комерцијалном принципу је немогуће. Тим, који ствара данашња власт, заснован је на личним односима, што ограничава његову бројност. За промену ситуације потребан је тим од више хиљада, док тим, на основу личних односа никада неће прелазити број од неколико људи. При повећању максимално дозвољеног броја чланова, он ће почети да се цепа унутар себе на ситне групе. Покушаји да се реши проблем материјалним стимулансима доводи до раста колектива, али то већ није тим. То личи на манастир, где су дошли људи и прогласили се за монахе, али не зато што су се окупили да служе Богу, већ због неких других разлога. Неко нема где да преноћи, неко је гладан, некеме су обећали плату за "монаштво". Неко види да се може красти. И тако даље. На крају, добија се све, само не манастир. Јасно је да тим, створен по таквом принципу, није то, на основу чега се може демонстрирати политичка воља. Плаћени партијски радници увек ће говорити о једним циљевима, а стремиће ка другим.

Да се не би гајиле илузије по питању владе, хајде да размотримо ситуацију која влада у ходницима власти. Под којим условима је могуће наређење и дугорочни правац? Прво, само за схватање ситуације је потребно време. Друго, потребно је да се одреди главни правац, који проистиче из ситуације. Треће, издавање главног наређења сврсисходно је само онда када си уверен да за његово извршење можеш да даш онолико времена колико је потребно за решење задатка. Овде су, чак, ресурси споредни. Каква је корист од тога, да се постави задатак, за чије је решење потребно десет година, ако је немогуће да се гарантује постојање тих десет година. Враћајући се на нашу ситуацију, рећи ћемо да је за темељно решење неких проблема у Србији потребно више од једне деценије. Где их наћи, ако је власт ограничена на четири године? Прве године владар посматра. Друге године постаје свестан ситуације, и, ако је обухвати у целини, схвата шта је потребно да се ради и колико је времена потребно за то. Затим се сети да је остало још две године власти, и јасно види да реално, за то време, није могуће ништа озбиљно да се уради. Треће године, привремени домаћин покушава некако да управља државом, што се, генерално, испољава у реакцији на актуелне проблеме, то јест бави се политичким и економским текућим стварима, а које ништа не решавају. Владар почиње лепо то да схвата, и четврте године сву пажњу преусмерава на припрему за изборе. Ако победи, пете године он покушава да активира процесе чија се реализација уклапа у време које је одвојено за то. Бавити се фундаменталнијим проблемима нема смисла, они излазе ван привремених оквира. Због тога шеста и седма година одлазе на прилагођавање ситуацији. Фундаментални процеси, на које је немогуће утицати, множе се, крећући се својим порочним путем.

Привремени владар коначно схвата да се ништа не може променити. Ако, на несрећу, тај владар сматра да је демократија оптимални модел, одједном ће помислити да је хаос у земљи нормално стање ствари, условљено објективним законом. Тако живе све земље, значи, и ми ћемо, такође, да се прилагођавамо. Даље следи закључак да се може опустити, јер је бескорисно ићи против закона. Наоружавши се таквим самооправдањем, владар се склања од објективне стварности, постаје циничан и спрема се за достојанствени одлазак са власти. Како се спрема - посебан је разговор. Има много варијаната, али сви они немају ништа зајед-

ничко са бригом о земљи. Затим долази следећи владар на четири године. Врло брзо он схвата да ограничење роком владавине ствара ограничење у границама деловања. И даље гарантовано пролази исти круг, као и његов претходник.

Ето зашто Србија срља у пропаст, а влада ништа не предузима, осим тренутног прилагођавања. Такав карактер деловања објашњава се, не тиме што влада не жели да делује другачије, већ тиме што то у принципу искључује сам систем. Велики задаци захтевају више времена. Загарантоване четири године владавине на фону ових задатака изгледају као подсмевање над здравим смислом. Комунисти су могли да покажу фантастичан пораст зато што су у решавању задатака полазили не од рока владавине, већ од главне сврсисходности. Сиромашна Југославија, која је била уништена грађанским ратом и растројством сустигла је и прстигао је сити и срећни Запад након Другог светског рата, захваљујући томе што се налазила под сталном влашћу тима уједињеног заједничком идејом. Зато што су комунисти планирали као домаћини, а не као привремени господари. То је направила земља, која је изашла као победник из најстрашније кланице. Измождена и без крви, она је постала способна за таква чуда само зато што се план деловања одређивао сврсисходношћу, а није се прилагођавао мандату власти. Данас, када нема никакве постојаности, када је власт као пролазно двориште, земља се неизбежно распродаје у бесцење. Док је постојао домаћин - постојала је и земља. Када домаћина није више било, наврла је гомила самозваних "рођака", који свим истинама и неистинама покушавају да отму, што је могуће више од датог наследства. И не може да се заустави тај процес ни на који начин, док се поново не појави јак домаћин. Из ничега домаћин се не може појавити. Потребни су услови.

Решимо све фундаменталне задатке, почев од обнављања индустрије и закључно са обновом вере у Бога, када у Србији власт не буде ограничена никаквим мандатима. Све док у земљи не буде домаћина, никаквих озбиљних почетака даље од бележења благих намера на папиру и пљачкања (присвајања), издвојених за то средстава, неће бити.

Данас је Тржиште створило такве услове да тимове образују не људи, већ фотеље. Људи испадају из низа, ако испадају из фотеља. На ослобођену фотељу седа нови човек, којег у било које време могу заменити. На крају ситуацију усмерава не тим

људи, већ тим "фотеља", на које се људи само прислоне. Човек, који доспе у "фотељу" схвата као свој задатак да се задржи у том предмету сопственог "намештаја". Потребно му је то, не због тога да би се бринуо о друштву, већ због тога да би решио своје проблеме. И не због тога, што је он некакав лош бирократа, већ због тога што је људска природа таква. Великих људи у принципу је мало, а мали имају мале циљеве. Величина циља одређује логику деловања. Ако човек мисли у категоријама "пешчаног сата", он и свој ресурс усмерава према својим циљевима: кола, викендица, љубавница итд. Како смо напред и говорили, не може мали дечак да се брине о кући у којој живи. Њему је играчка дража од куће. Томе се може, колико хоћете, смејати, али то је реалност. Људи нестану са радних места, чим се заврши радни дан. Не могу се људи бринути о ономе што се налази ван оквира њихове свести. Они теже тамо, где их чека јасан живот - на викендицу, на фудбал, породици и друго. То треба разумети, као што разумемо малишане, који занесено праве свој празнични колач. Да иду у школу или да раде нешто по кући, они могу само, ако их родитељи терају. Ако их не терате, свако, ко има децу, зна, шта ће се десити.

Полазећи од изреченог, треба признати очигледно. Земљи је потребна политичка воља. За то је потребан моћан тим. Такав тим може се образовати само на основу идеје. Не на основу новца и личних односа - то су све додаци - већ само на основу идеје. Док нема идеје, у принципу, не може се створити снага довољна за спас Србије.

* * *

Када људи предлажу да се нешто уништи, легално је упитати, а шта они предлажу у замену? Позив да се прво уништи, "а затим ћемо смислити нешто", не изазива поверење. Без општег схватања, шта ће да буде уместо демократије, немогуће је конструктивно поступати. И ту је замка. Сва енергија се може истрошити. Спорови о томе шта ће да буде уместо демократије могу трајати вековима, док се са претњама демократије мора борити већ сада.

Теорија се не прати са праксом. Док још није формирано опште мишљење о томе, шта ће да буде уместо демократије, предлажемо да се оријентишемо на наше виђење проблема. Наглашавамо: то није приручник за поступање, то је наше виђење.

Предлажемо га, не зато што нам се оно баш допада, већ зато, што ништа друго не налазимо. Тражимо и не налазимо. Ако ко види најбољу варијанту, ми смо спремни да пребацимо своје ресурсе на реализацију најбољег модела.

Говорићемо и о нашем схватању нивоа одговорности. Замислићемо да смо на месту родитеља, чије се дете разболело. Хоћемо да му помогнемо, и зато, нећемо сматрати најбољим пројектом онај свој, већ онај што ће помоћи нашој тузи.

Суштина и облици државе

Свака држава је жив организам. У складу са дефиницијом геополитике, држава је организам, укорењен у земљу. У складу са тим, то је у ствари жив организам, неболошка врста живота. Као и код сваког организма, он има нешто налик на инстинкт самоочувања. Разлика међу државним организмима се налази у принципу формирања власти. Остало су последице. Подсетићемо, идеја државе је политичка идеја, а постоји принцип формирања власти.

Демократске теорије проглашавају народ за извор власти. Власт се бира директним гласањем, тајним, преко представника или још на неки други начин. Учешће народа на изборима за власт је главни знак демократије. Свако ко говори да је изборни принцип главни, представља демократу. Комунисти, фашисти, либерали, републиканци и остали по својој дубокој унутрашњој суштини чине једну породицу - демократску.

Пошто смо демократију већ изучили и видели да је неприхватљива, остаје да се размотре друге, недемократске варијанте. У оквиру сваке има много подврста, али основни правац је непромењив - власт се не може бирати.

Све недемократске политичке идеје обично се сматрају ауторитарним. Постоје две врсте владавине једног човека - она која се базира на сили и она која се заснива на ауторитету. У једном случају становништво признаје власт под притиском насилничког апарата. У другом случају за власт се признаје ауторитет, довољан да се власт не би оспорила. Ми треба да схватимо који је од тих ауторитативних модела бољи. При разматрању тих варијаната пробаћемо да се избавимо од негативних слика које настају под речима "ауторитаризам" и "диктатура". Имаћемо у виду да је

то вештачки формиран ефекат. Његов циљ је да на нивоу емоција створи негирање политичког индивидуалног управљања.

Знак оптималног државног модела

Да би схватили како да се изборимо са локвом на поду, потребно је да погледамо на таваницу. Тек након тога, биће јасна веза рупе на таваници и локве на поду. Али ако "глава" друштва све време гледа доле, нема шансе да се схвати разлог пропадања међу члановима демократског друштва. Док си унутар система, не може се исправити систем. За то је потребан одвојени систем, али то је тема за будуће разговоре. Засад ћемо се усредсредити на разматрање недемократских варијаната.

Пре него што се анализирају варијанте ауторитаризма, поставићемо питање: која је конструкција уопште оптимална за људско друштво? То рађа још једно питање: шта се сматра оптималном конструкцијом? Критеријум се одређује на основу природне тежње државног организма. Не на основу благих жеља и емоција владара, већ на основу тежње, која проистиче из природе овог или оног државног система. Природа владара у овом случају је споредна. Они могу да се мењају, а систем ће остати непромењен. То значи, по теорији вероватноће, лоши и добри владари биће средња величина. Коначни резултат зависиће од усмерености самог система коју одређује његова природа.

Поставићемо себи задатак да нађемо такав систем, који по својој природи тежи да учини друштво здравим. То јест, систем треба да буде заинтересован да формира људске квалитете код људи. Дobar систем је онај који је животно заинтересован за то. Само постојање државе мора да зависи од успеха у сличној ствари. Ако систем излази на крај са својим задатком, то јест формира људске особине код људи, значи да он живи и просперира. Ако не излази на крај - значи, умире. То је као инстинкт самоочувања. Ми треба да нађемо такав систем који ће због свог постојања стремити ка формирању човека, здравог на моралном и физичком плану. Економија, наука, уметност, религија и други ресурси биће стављени у службу да би се реализовали основни услови за формирање доброг и здравог човека. У противном, ако власт не може да организује свој ресурс за постизање главног циља - формирање доброг човека - ресурс ће радити на рушењу друштва. Први задатак је формирање доброг човека. Остало,

развој неке науке или економије, биће последица. Неиспуњавање првог услова у таквом друштву изазива обрнуту последицу, при којој се развој науке и економије окреће против друштва и руши га.

Појаснићемо на примеру демократије. Њено нечовештво је у томе што живот и развој тог система зависи од уништавања људских квалитета у човеку. Сугеришући човеку да буде егоиста, животиња и вук према другим људима, демократија мучи људску природу. Што је мање принципа код људи, више порока и склоности ка богатству, то се више развија демократија. Ако савест и част заузму највише место у хијерархији вредности (више од новца), демократија ће се срушити као кула од карата. Ви питате: зашто? Зато што, ако људи буду сматрали савест главним оријентиром, то ће се одразити на њихову потрошачку активност и на крају на економију. Пошто је демократски модел по опредељењу секуларан и чак атеистички, у његову основу уграђена је чиста економија, од које пре свега зависи стабилност система. При чему не просто од економије, схваћене као средство за обезбеђење животне делатности друштва, већ економије као начина сталног извлачења добити - другим речима, непрекидно растуће економије. Темељ демократије је посебна врста економије, способна да постоји само под условом стално растућег темпа потрошње.

Тежња система настаје из природе система. Важно је схватити да систем занемарује људску природу не зато што је тако хтео неки владар, већ зато што преко тога јача самог себе. Што је мање код људи принципа, више порока и склоности ка богатству, то је јача демократија. Што је више принципа, мање порока и склоности ка богатству, то је слабија демократија.

Није случајно то, да је најтачнији, али из јасних разлога, тајни главни показатељ развоја демократије ширење педерастичке, о чему се горе говорило. Што је више педера, то је више демократије. То је оправдано, зато што када било која појава, укључујући и педерастичку, добија право да себе пропагира, број присталица расте.

Настаје ефекат рекламе, који делује увек и свуда. Разлика је само у томе што не дозвољавају свуда и свима да га користе. Традиционална власт лишава порок права да се рекламира. Дозвола или забрана ових или оних варијаната увек је последица природе државе.

Демократија може да постоји под условом непрекидног раста економије, при чему тај раст мора стално да се убрзава. Ако би се раст успорио, демократски систем би се распао. У том плану она личи на финансијску пирамиду. Да се то не би десило, систем мора да обезбеђује стални растући темпо потрошње.

Главна препрека у том правцу су основна људска својства. Обезбедити стални раст економије може само идеални потрошач, који купује све што му се нуди. Али, да би био такав идеални потрошач, човек не треба да има људске оријентире. Његови оријентире не смеју да буду такви појмови као што су част, дуг, савест. Само ће то да омогући да се сва његова стремљења сведу на неограничено повећавање потрошње. На крају, демократија у својој тежњи да се очува, принуђена је да уништи човека.

Постоје две врсте економије. У једном случају она је начин за обезбеђење материјалних потреба друштва, у другом - начин за стицање добити на рачун друштва. Другачије говорећи, у последњем случају, економија се претвара у циљ, прилагођавајући друштво себи. У првом - у средство за опслуживање друштва.

Када се економија схвата као придев, пропаганда очигледно штетних врста производа (на пример, дувана или алкохола) је немогућа. Држава недемократског типа или успоставља монопол над тим, контролишући порок, или га сасвим забрањује, без обзира на добит који је доносио, зато што влада схвата да ти пороци уништавају становништво и духовну основу земље. У демократским државама свака пропаганда која носи добит је могућа, чак и када није легализована, укључујући и пропаганду наркотика и разврата. Последња варијанта комерцијале рекламира се, између осталог, и под видом борбе против наркоманије и сиде.

Демократији је дозвољено да уништава своје грађане зато што то у целини развија економију, јачајући систем, и истовремено акумулирајући напетост која ће једном да га разори.

Демократија је попут малигног тумора. Да би елементарно постојала, она је принуђена да уништава традиционалне вредности које обезбеђују живот самог друштва. Горе смо се дотакли питања, зашто демократија не може да се одрекне претварања људи у примитивне празне малограђане са интересима "не вишим од пода". Атомизовање друштва у свим демократским земљама није последица нечије зле воље, већ резултат природе демократског система. Његова једина шанса да опстане је да квари друштво. У

здравом друштву либерална демократија је, у принципу, немогућа. Негативни процеси потичу од фундаменталних карактеристика демократског система. Борба против тих порока не може да има резултате. Она је бесмислена, као и свака борба са последицом. Демократска друштва осуђена су на пропадање само зато што су демократска.

* * *

Максимално крупним потезима "обухватили смо целог слона". Сада, са висине понуђеног схватања, може се тврдити да свет срља у пропаст. Локомотива која га одвлачи тамо је систем који се зове либерална демократија. Реално није било, нема и не може да буде, никакве демократије у природи.

Избор пута

Постоје две варијанте: а) седети и чекати кризу; б) деловати. Један арапски богаташ-филозоф је рекао: "Заштићен сам, мене ће потоп заобићи, али како да живим када народ мој тоне". Данас су хитно потребни људи који деле такво мишљење.

Ако хоћете да делујете, треба да одредите правац кретања и карактер радњи. Прво питање: шта радити? Друго питање: како радити? Потребно је јасно схватити, шта желимо и зашто. Шта не желимо, и опет зашто. Ако погрешимо у правцу, сви наредни кораци, ма како били промишљени, такође ће да буду погрешни, зато што погрешан правац чини погрешним све радње у том правцу. Даље ћемо дефинисати карактер радњи. Ако погрешимо, сви напори, такође, биће узалудни.

Пре него што пређемо на разматрање класичне теме "шта чинити", изнећемо своје мишљење по низу веома важних проблема.

Прво. Данас код становништва постоје претерано повећани неадекватни захтеви. Људи се са увереношћу прихватају дискусија о темама о којима ни пет минута нису размишљали. Расуђивање о глобалном састоји се од микроскопског схватања, појачаног утицајем средстава јавног информисања. Та расуђивања очито нису паметна. Не схватајући предмет, људи личе на бабе које дискутују на клупици о разлозима пада курса долара. И са тим ништа не можеш да урадиш. Ни за шта на свету савремени човек

неће признати своју некомпетентност. Њега је немогуће разуверити логиком, зато што он ту логику не разуме. Њега је немогуће разуверити путем искуства, зато што је немогуће организовати такво искуство. Али, ако би чак то, и било могуће, савременом човеку то не би додало знања, зато што свако има своје оквире. Огребани ауто за већину људи, увек ће бити већа несрећа, него рањена земља. То је чињеница са којом се не треба борити, већ суочавати. Као са временом. Данас у Србији живи више од милион малих Наполеона. За ниједан здрав предлог, који противречи њиховим амбицијама, они неће да чују, зато што не желе.

Друго. Свеопшта дезоријентисаност, више пута изневерене наде и лажне психолошке позиције створили су у Србији атмосферу тоталног неповерења. Људи не верују један другом. Ако се неко огласи на тему која прелази свакодневне или комерцијалне оквире, на њега ће се обрушити са мноштвом сумњи и оптужби. Задивљујућа је ствар: ако човек каже да је потрошио свој новац, купивши на аукцији половне гаће поп-звезде, њему ће поверовати. Помислиће, наравно, да је перверзан, али повероваће. А, ето, ако он каже да троши свој новац на спас Србије, нико му неће поверовати. Зато што се то, ето, данас сматра главном изопаченошћу у низу, у коју се чак и не верује. Аутоматски се рађа сумња да је реч Домовина прикриће за "истинске" циљеве, које се налазе у оквиру маштања малограђана. А даље, почињу претпоставке: сигурно је решио да се кандидује негде или "изиграва представника за медије". Или је још нешто смислио. А нас сматра будалама, прича о Домовини.

На крају, савремене патриоте представљају масу која се заглибила у ситним наклапањима, која не верује ни у кога, ни у шта, али расправља о колосалним проблемима, користећи се логиком "бабе пред улазом". Радна способност ове масе је једнака нули. То су чињенице које се не смеју игнорисати. Наша реалност је таква - ми живимо у друштву болесно амбициозних и скептично расположених Наполеона. Да ли је добра та реалност или лоша - није важно. То је објективна стварност коју треба узети у обзир.

Непријатељима и многим политичарима, који схватају своју делатност као добар бизнис, одговара да одржавају у Србији хаотично стање масе. Тим пре што у технологијама нема недостатка. Непријатељи виде у томе гаранцију за одређени правац. Политичари виде у омамљеном народу бесплатну масу која иде на

изборе, обезбеђујући легитимност власти. Непријатељи виде у томе бесплатне војнике. На крају, сва та деца руше земљу, иако и не схватају шта раде.

На први поглед изгледа да је ситуација безизлазна. Како могу неорганизовани људи да се супроставе циљаним дејствима? На страни непријатеља су огромне финансије, административни и интелектуални ресурси, а у редовима патриота влада неслога и колебање. Може ли се преломити ситуација када је друштво погођено Наполеоновим амбицијама и тоталним неповерењем?

Ми одговарамо чврсто - може. Може и треба. Прво је потребно да се означи непријатељ. Фиксирање само по себи увећава проблем до нивоа свој-туђ. Тиме се упрошћава ситуација, што омогућава огромном броју људи да је схвати. На крају ми се удаљавамо од ситних непријатности и расправа о њима, у које нас данас тако активно гурају демократски преваранти. Када је јасно ко је непријатељ, нестаје пола тоне. Проблеми, који су се раније чинили нерешивим, решавају се сами по себи. Од тренутка фиксирања непријатеља све постаје максимално једноставно - непријатељ је напао нашу земљу, и треба је заштитити. Ево црно, ево бело, без варијаната.

У име борбе против непријатеља окупљају се најразличитији људи који у обичном животу нису имали прилику да нађу додирну тачку. Представници најразличитијих конфесија, националности и погледа подижу се да ослободе Домовину, како је то било више пута. Није потребна никаква логика, никакви докази. Људи просто почињу да верују својим очима. Сељаци, радници, лекари, научници, индустријалци посматрају разарање земље и преживљавају то. Појављује се истина за коју нису потребни докази. Образује се јединствен фронт. Све ситно и свакидашње пред Великом опасношћу нестаје. Како је певао један песник: "Ако је Домовина у опасности, значи, сви треба да иду на фронт".

Ове речи не односе се само на Србију. Свако ко сматра Француску, Шпанију, Бразил или Ирак својом Домовином, подићи ће се против лукавог непријатеља који је представљен у милионима ликова. Док непријатељ не буде очигледан већини, јединства неће бити. "Предводници", који спекулишу о свакодневном национализму и социјалним проблемима, поткрадаће друштво. Неки од њих, једноставно, нису паметни. Други су непоштени и добро зарађују од патриотизма.

Никаквог резултата ни код једних, ни код других, по дефиницији, не може да буде. Али, они већ, наводе воду ка воденици непријатеља тиме што дискредитују сам појам патриотизма.

* * *

На једном крају једнина, на другом - множина. Бог је један. Непријатељ је у множини. Име непријатеља, духа нечистог је легион: "Легион ми је име, јер нас је много" (Марко 5,9). Множина је супротност Једнини.

Ако се пројектује такво схватање на супростављеност двеју цивилизација, потрошачку (савремену) и традиционалну, борбено поље изгледаће као супростављеност одреда витезова, коњаника и пешадинаца милијардама и милијардама ројева. Храбри војници замахују мачевима, али ројеви комараца пробијају се кроз оклоп и боду тело. Ратници губе оријентире и замахују мачевима у празно, ударајући не по комарцима, већ један по другом. Почињу узајамне препирке и увреде које појачавају ефекат напада комараца. Ратници бацају са себе гвоздене оклопе под које су се увукли комарци, али већ је касно.

Након неког времена, изнемогли ратници падају. Крвопије почињу да пирују. Њима се придружују црви и глодари. Након неког времена све се претвара у врвећу масу, која уништава пале ратнике. Када ратници буду поједени, црви почињу да једу један другог, и тако све док у животу не остане један црв који све поједе. Даље је метафизика, у коју је тешко завирити, али је могуће претпоставити да је то предсказано царство Сотоне.

Изгледа да легија комараца нема слабу тачку. Али, то није тако. Чим се она тачно одреди, постаје јасно да је махање мачом у тој ситуацији бескорисно. Сконцентрисавши на проблеме све врсте ресурса - интелектуалне, материјалне и административне, - ратници схватају да им није потребан мач, већ средство за тамањење стеница. Скупо кошта да се то схвати.

* * *

Свет је ушао у нову, постдемократску епоху. Необичност савремености је у томе што није имала претходницу. Није било демократије, постојала је илузија о демократији. Након илузије наступила је постдемократија, и стварност је продрела у нашу

свест. Није ушла, већ је баш продрела. Појавивши се крајње јасно и одлучно, нова реалност је све изненадила. Огроман број људи није спреман да је прихвати. Они одбијају да верују својим очима, дајући предност сањарењу на јави.

Епоха илузија оставила је у наследство промењене позиције. Људи више воле утопију и окрећу се од стварности. Никакви логички закључци неће их натерати да се одрекну од сањарења. Људи сањаре о демократији према Фету: "Осећајући радост, не желим ваше битке..." Ухвативши се за бајку, која омогућава да се "сакрије у песак", друштво не жели да се растане са њом. Али, илузија не може да буде вечна. Умире или илузија, или њени носиоци. Наркоман не може вечно да се налази у стању наркотичке опијености. Што дуже времена он проводи у њему, то је јачи мамурлук. Аналогно је и са човечанством. Не може друштво да живи од утопијских снова, ма како они леви били, у реалном свету. Милозвучне сирене - средства јавног информисања, стварају код залуталог путника стање фатаморгана, водећи га у смрт. Тежња да се створи атеистички рај на земљи неизбежно се претвара у реални пакао. Демократија, спекулишући са човековом тежњом ка срећи, на крају ништа не даје, али лишава га свега, укључујући и душе.

Прве људе завела је змија. Сирене су завеле древне народе. Данас су у улози заводника демократе. Они никога ни на шта не присиљавају. Манипулишући емоцијама и жонглирајући са осећањима, они стварају код људи фиктиван осећај слободе и независности. Дошао је Сотона у новом облику који заводи народе на земљи, о чему је речено у Апокалипси: "Пустиће се Сотона из тамнице своје, и изићи ће да вара народе" (Откривење 20,7). Обратите пажњу, неће да присиљава, већ да вара.

* * *

Ко има снаге да обухвати ситуацију у целој њеној величини и одоли завођењу? Или макар да има смелости да посумња у предлог да закорачи у срећу? Нико. Тачније, појединци способни да прихвате реалност у димензијама држава. Али, да ли има много таквих људи на планети? Мало је. Зато што огромне димензије противрече људској природи. Да би било јасно, замислите: ви тачно знате, да ако се данас уради одређена количина посла,

кроз три века, то ће се претворити у огромну и сигурну корист за цело човечанство.

Али у овом тренутку, ваши напори донеће вам само страдања и подсмевања. И, ево сада, искрено реците, можете ли ви да замислите обичног човека који ће почети да даје свој живот, чинећи дело, које неће оценити ни његови рођаци, ни његови најближи потомци? Њега ће оценити далеки потомци, али он лично неће видети резултате свог рада.

Тешко да је на то способан обичан човек. Људи увек раде само оно чији резултат се надају да виде и искористе у најближе време. А, пошто су велика дела развучена у времену, које прелази људски живот, људи су неспособни да се прихвате њих. Историјом човечанства не може да управља човек зато што су димензије људског циклуса и човечанства сувише различити.

Данас је кнез света видљив. Пред нашим очима, видљиво се, формира царство "златног телета". Обратите пажњу како су се речи "грех", "завођење", "искушење" укорениле у рекламни лексикон. Попричајте са људима који раде или су радили у "слободним" средствима јавног информисања, и они ће вам испричати шта се дешава иза кулиса. На пример, на неким телевизијским каналима већ је отворено забрањено да се помињу достигнућа Србије. Забрањује се свака информација која ствара о Србији позитивну слику. Све је усмерено ка томе да се ослаби величина Србије и нагласи привлачност потрошачке културе. Бандите називају терористима или устаницима, у зависности од тога, против кога они ратују. Ако су против Србије - значи, ради се о устаницима. Ако су против Запада - значи, терористе су. Учитељи могу да испричају шта деца уче у школи о Другом светском рату. Испоставља се да се Србија придружила Западу који је храбро победио Хитлера. Обратите пажњу, код демократа постоји тајна забрана за синтагму "Снажна Србија". Нека су они и три пута патриоте, али снажну Србију да виде, изгледа, није им дато. "Снажна Америка" - може, већ "снажна Србија" - никако.

Незнањем се то не може објаснити. Овде се осећа циљани рад на формирању свести. Непријатно је што таква издања почињу често портретима српских руководилаца и њиховим предговори-ма. На пример, прочитавши уџбеник из историје, који је штампан у више десетина хиљада примерака, стећи ћете осећај да Србија није учествовала у светским догађајима. А оне књиге, које чак и не уздижу Србију, већ просто говоре истину, излазе у облику

сивих свезака у тиражу од 100 примерака, које ни у руке неће да узму.

Паметном човеку је довољно да схвати - у току је прави правцати рат. За једну генерацију, добићемо не само "кока-кола генерацију", која се налазила под утицајем тата и мама, који су у школи учили шта је то савест и Домовина и који памте реалне догађаје. Добитћемо поколење са "изгубљеном" памећу. То ће да буду Ивани, који не памте род, који никада неће наћи пут кући, зато што га нису знали, зато што су они космополите, људи који су атомизовани Тржиштем. И кривица за то пада на нас, на оне које су учили шта је то савест и Домовина. На нас и вас.

Док не схватимо ужас информационог рата који је започео против Србије, народ је беспомоћан. Милијарде заведених настављају да иду у провалију за змијом која свира на фрули хуманизма. "Спасиоци" Србије свих боја коже тврдиће као навијени: "Демократија је добра, остало је лоше". Маса, која ништа не схвата, понављаће речи "предводника". Зашто је недемократија лоша, нема вајде да их питате. Одговор је један: "Зато што..." Даље су салве празних речи у стилу: "Хоћемо да бирамо... Ми нисмо марва..." То подсећа на митинг оваца из романа Џ. Орвела "Животињска фарма", које тврде, као навијене: "Четири ноге - то је добро, две ноге - то је лоше". Призор је јадан и комичан и због тога га већина одбацује на интуитивном нивоу.

* * *

Друштво је сада условно подељено на три категорије.

Малограђани. У свакој ситуацији ће се повиновати. Осуђени су да се прилагођавају. Плаше се мисли да дају живот за велико дело. Више воле да се посвете таштини, живећи без славе и срамоте, као поврће. Иду за заставом на којој ништа није написано. Дугачки сиви ред.

Пужеви. Не желе да се прилагођавају законима продајног друштва. Али, не знајући шта да раде, повлаче се у себе. Групишу се у различите субкултуре, од панкера и наркомана до научних асоцијација. Живе у вештачко створеном свету према својим законима. Ако чак и схватају ситуацију, пошто су неспособни да пређу на активна дејства, траже оправдање за своју неактивност. Филозофија тих субкултура духовно кастрира људе који покуша-

вају да мисле, усмеравајући њихову енергију ка слепим путевима.

Кнезови. Не прилагођавају се. Не повлаче се. Знају шта желе. Сматрају да је судбина земље ствар њиховог ума. Воле Домовину не у кухињи, већ на делу.

Ова књига није за малограђане и није за богате обичне људе који су умислили да су елита. За њих је све што је овде написано - глупост. "Мали" човек је увек на страни угњетача. Главна ствар у његовом животу увек ће да буде оно за шта се више плаћа.

Ова књига није, такође, ни за представнике аутономних субкултура. У нејасној ситуацији они "скривају главу у песак". Њихов живот састоји се од уступака.

Ова књига је за оне који се гуше у атмосфери продаје и ништаности, као рибе у прљавој реци. За борце са духом, који имају дрскости да изађу ван оквира свакодневних циљева. За оне који су спремни да помогну земљи, који осећају невољу. За оне којим је малограђанска учмалост живота мучна, а свака затворена субкултура замка за дух.

Нама је припала судбина да живимо у јединственој епохи. Нема аналогне ситуације. Не може се копирати готово решење. Технологија прошлих епоха не одговара. Немогуће је ући у једну реку два пута. То што је било добро за решење питања индустријске епохе, не одговара за постиндустријску, која све очигледније прелази у информациону и виртуалну.

* * *

Зачарали су нашу Србију. Све су зачарали - Србе, Мађаре, Хрвате, Словаке, Румуне, православце, католике, муслимане, будисте, Јевреје, атеисте, пагане - све скупа. Глупо је љутити се на зачаране. Њих је потребно ослободити чини. Док су људи зачарани, они ће трошити своју енергију против себе. Свађаће се између себе, митинговаће, говориће празне речи. И тако све док не постану свесни ситуације. Када се масе освесте, сви, укључујући и оне који данас са пеном у устима штите "демократију", преиспитаће своју позицију. Многе бивше демократе ће се покајати и, могуће, донеће више користи Домовини него многи овдашњи, који схватају.

Настаје парадоксална ситуација. Са једне стране расте енергија незадовољства. Са друге - одбацавање сваке политике. Више пута обмануто становништво налази се у апатији. Једино ће бити продуктивно при таквој подели, позивање свих који деле генерални правац и схватају антиљудску природу демократије, да се уједине. Ново уједињење не сме да има ништа заједничко са старим облицима. Политичке партије из прошлости пале су у потпуни заборав заједно са индустријском епохом. Данас ове партије личе на продавнице. Оне чак нису ни смешне, оне су ништавне у својој убогости. Нико нема илузија у погледу њихових истинских циљева. Будућност је у новом облику организације која схвата сву највећу тајну информационе епохе.

Ми имамо посла са најстрашнијим непријатељем у целој историји човечанства. Ако сте ви против демократије - то је довољно да би се сматрали нашим истомишљеником. Нећемо копати даље да не би заглибели у бесконачне битке речима.

Нека сада једни сматрају оптималним државним моделом - комунизам. Нек други виде будућност иза ове или оне врсте хијерархијског модела. Нека трећи предлажу нешто егзотично. Пре него што се са тим изађе на крај, потребно је одбити агресију. Сада је важно да се не изгуби време. Сутра ће да буде касно. Прво је потребно да се ујединимо против непријатеља, а тек онда одлучимо шта ће да буде уместо демократије - обнова Југославије, успостављање монархије, увођење диктатуре или израда новог државног модела.

Алтернатива

Власт, заснована на сили

Ни на тренутак не заборављајући да је циљ нашег истраживања да се нађе систем који по природи тежи да развије у људима људско, почећемо разматрање од варијаната где се принцип формирања власти налази у домену силе, то јест диктатура, заснована на сили. Ко је јачи, тај је и власт. Да би истраживање било чисто, одвојићемо се, колико је то могуће, од емоција. Замислићемо да смо ванземаљци који су добили задатак да оцене перспективу тог модела.

Власт, наметнута силом, назива се диктатура, тиранија и остало. Те речи носе у себи негативне нијансе у значењу и због тога неизбежно утичу на свест. Ако схватамо то, значи, морамо узети у обзир и исправљати. Тим пре, што речи које одређују такав облик власти са позитивном нијансом, нема у савременом лексикону (демократија, која схвата корист у информационом рату, потрудила се).

Дакле, диктатура. Размотрићемо тежње које су својствене њеној природи. Ка чему она тежи? Ма како то чудно било, диктатор је обавезан да код народа уведе појам патриотизма, части и дуга. Ако он не формира хијерархију вредности, где су људске особине изнад добити, стимуланс ће да буде материјална корист. Схватање добити као највише вредности, направиће од људи потрошаче. Економија ће постати једина основа државе, која ће покретати људе да троше све више и више, оправдавајући ту жељу различитим правима и слободама. Даље се појављују пароле у духу "сва власт народу". Неизбежан је пораст протесних енергија, како природних, тако и оних које вештачки стварају непријатељи. У одређеном тренутку оне ће превазићи снагу државе, и у часу "Х" буквално ће раскомадати земљу на делове. Диктатура

ће се срушити, на њеним рушевинама оживеће демагошка реторика демократије, и власт ће прећи на капитал. Генерално, понављамо то, о чему смо говорили раније.

Парадокс је у томе да што успешније тиранија развија код народа идеју савести и дуга, то је народ мање способан да трпи неправду коју спозна. Власт, заснована на сили означава власт насилника над жртвом, власт терористе над таоцима, и неправда је на делу. Поштени грађани, покренути појмом части и подстакнути спољним непријатељима, ступају у борбу против тираније. Непријатељи на разне начине потхрањују ту атмосферу, и првом приликом таква власт се свргава. Када се монархија почела доживљавати као тиранија, она није имала шансе да преживи. Никакви бајонети нису могли да је заштите од распада.

Испоставља се да што више тоталитарни систем створи људи од части, ближи је пропасти. Природа Југославије створила је дисиденте. Они су је и уништили, при чему сами нису били свесни шта раде. Њих су просто користили. Дисиденти су били инструменти којим су манипулисали западни стручњаци. Али, ти инструменти су постали ефикасни, захваљујући томе што се у југословенским школама објашњавало, шта је то свест. Када је човек, васпитан у таквим традицијама видео у реалном животу појаве које противрече његовим принципијелним позицијама, али није схватао ситуацију у потребним димензијама, он није могао да изведе тачне закључке и постајао је идеалан материјал за непријатељске манипулације.

Да би схватили своју земљу као "Империју Зла", потребно је имати основне појмове о Добру и Злу. Савремена криза демократије, је, напротив, у томе што становници немају таквих појмова. Њих све мање и мање могу подстаћи на духовне подвиге и поступке, зато што су људски појмови замењени математичким. Профит и Губитак данас координирају животом демократског друштва. Посебно јако опасне последице таквог доживљаја света су видне на примеру демократских армија, где војници и официри више не служе Домовини, него раде, то јест добијају плату. Спремност да се умре за профит супротна је људској природи. Запад је осуђен да слаби у људском смислу, само јачајући економски. Услед тога, Тржиште гуши такво друштво у смртоносном загрљају. И шта се добија? То, да је диктатура - најслабија конструкција. Телејран, Наполеонов министар, једном је рекао да је бајонет свима добар, али седети на њему се не сме. Историја

света потврђује тачност те реченице. Због тога, диктатори и тирани у свим временима свим силама су тражили другу основу за своју власт, која се не би заснивала на сили. Једни су се проглашавали за поданике (или намеснике) Бога. Други су изјављивали, да их је изабрао народ. Ко није могао да се одвоји од своје власти, засноване на сили, тај је био свргнут услед природних закона постојања друштва.

Да би се коначно уверили у штетност диктатуре, размотрићемо њену најбољу варијанту. Замислићемо да је на власти паметан и частан диктатор, који поседује низ карактерних и организаторских особина. Претпостављамо да ће он употребити своје таленте у корист народа. Под његовом влашћу нема никаквих избора, систем је ослобођен од привремених диктатора и наизглед, држава би требало да буде стабилна, а народ да живи у изобиљу. Али, то је илузија. Све ће да буде добро до тада, док тиранин има добро стање у држави. Чим се појаве проблеми - почеће процеси рушења. Ако настане ситуација, која ће захтевати да се затегну каиши, народ ће се побунити, пошто није способан да схвати узроке проблема. Тиранин, да би сачувао земљу од распада, биће принуђен да примењује непопуларне мере - грубу силу бајонета, на којима се, као што се сећате, не сме седети. Од благородног оца отаџбине, он се у очима народа претвара у деспота. Губитак ауторитета компензоваће полицијом и армијом. Услед тога добиће се вештачка конструкција коју придржавају бајонети. Друштво ће постати нешто попут зечева, које су на силу натерали да седе на дрвету. Чим сила ослаби, и зечеви ће се разбежати.

Али, то је само пола јада. Шта смета да се стално конструкција придржава силом? Пракса показује да је немогуће стално увећавати полицијску силу, док су унутрашње противречности при диктатури неизбежне и повећавају се стално, до бесконачности.

Допустићемо потпуно нереалну ситуацију - тиранин увек има напредак, њему све успева, нема компликованих ситуација. Али, и такав систем је осуђен на пропаст. Постоји једна неизбежна околност - тиранин ће некада да умре. Попуњавање празног места одвијаће се преко борбе за власт, у којој ће учествовати дворске и опозиционе групе. Пресудне и потребне особине у тој борби биће беспринципијелност и немилосрдност. Победиће група најнесавеснијих и најбеспринципијелнијих. Поштени и савесни увек

губе у борби те врсте. Од тог тренутка власт од диктатора-човека прећи ће ка диктатору-партији. Кључна места у партијској хијерархији гарантовано ће заузети ситни људи, победници у борби за власт. Власт им је потребна искључиво ради власти. Ничег чудног у томе нема.

На крају, то се увек изроди у лик касне Комунистичке партије, попуњене људима који себе називају комунистима, и који причају вулгарне анегдоте о комунизму. Да би се јаче приказала сва ништавност тих владара, замислите човека који говори да је верник, а притом прича вулгарне анегдоте о својој религији и Богу. Традиционално, ти типови не изазивају никакво осећање, осим гађења.

О партији

Шта је политичка партија? Прво, то је лек за државни организам. Након оздрављења, лек није потребан. То значи, политичка партија, пошто оствари своје циљеве, мора да се уништи. Друго, партија је грабљивица, која се прво бори против својих непријатеља, ширећи се постепено по целој земљи. Када поједе своје непријатеље, и када не буде више никога, она ће почети сама себе да једе.

Свака партија, ако се не уништи, након извршења своје функције претвара се у чир на телу државе. Због тога је свако друштво под влашћу партије осуђено на пропаст. Идејни садржај партије нема значај. Нека су то фашисти, демократе, комунисти или неко други, све ће се одиграти у две етапе.

Прва - борба за власт, време сурових искушења. Под партијским заставама окупљају се храбри ратници, који су спремни на страдања и смрт ради идеје. О таквима је један аутор писао: "Њему је судбина спремала пут славни, звучно име заштитника народа, туберкулозу и Сибир." Ова искушења имају улогу ватре, која чисти, палећи људе од "сламе", а "челичне" топећи у монолит. Страдања одвајају из партијског организма "шљаку" - која тражи корист или просто случајне људе. Никаква сила, осим организације, састављене од таквих "челичних" људи, не може се одупрети правој партији. Држава са свим својим казним апаратом у поређењу са тим људима је ништа. Она може да убије неке чланове такве организације, али никада не може да их победи. Непобедивост је њихова унутрашња, и због тога

неотклонива особина. Као што слама никада не може да се супростави притиску челика, тако и чиновници никада неће бити способни да се супроставе притиску ратника. Друштво у држави настрадаће под притиском друштва партије.

Друга етапа - партија добија власт. Настају принципијелно нови услови. Ако је партија, која се борила доносила својим члановима страдања, онда је победничка доносила привилегије. Разни услови окупљају и уједињују различите људе. Ради користи се окупљају малограђани, који траже личну корист. То је објективни закон. У победничкој партији, као муве на мед, почињу да се скупљају каријеристи и опортунисти. Идеја, због које су јуче умирали, при активном учешћу нових "партијских чланова" губи смицао, постаје овештали израз и ишчежава.

Партија, док су живи стари борци, чува првобитно "лице", али због нарастајуће бујице каријериста, који организују унутарпартијску тучу за места, брзо пропада. Све почиње да решава не некористољубива оданост партијској ствари, већ познавање начина бирократске борбе. Побеђује онај који уме да подметне колеги, као и боље да се савије пред начелником. Људи од части у таквој борби увек су побеђени. Врх се попуњава нитковима. Јачајући себе, они привлаче исто такве ниткове. Ако су у партији, која се борила, удруживања (груписања) настајала само око идејних момената, онда у победничкој партији груписања настају из себично израчунатих разлога. Док су раније групе потискивале појединце, који су продрли у партијске редове због ситничавих циљева, сада се одвија исти процес, али са обрнутим предзнаком - потискују се идејни појединци. Међу обичним члановима партије и партијским босовима уздиже се зид неразумевања. Обични партијски чланови, видећи да је идеја издана, или сами крећу лошим путем, или траже правду без резултата, или иду на компромисе, прилагођавајући се новим условима, или напуштају партијске редове. Никаква идејна борба у новим условима више није могућа. Револуционарно-идеолошку елиту замењује административно-економски актив. У најбољем случају места вођа заузимају поштени економи. У најгорем - лопови. Али, на крају политичке комесаре увек замењују политички трговци. На "телу" партије настаје злоћудни тумор који расте око сујете (сујетне славе) и тежње ка користи. Нови "партијски чланови" никада не верују у оно што говоре. За њих, то је просто користан посао. Двоструки морал кида кључне и фундаменталне чворове државе.

У књизи "Сломљени мач империје" М. Калашњиков пише: "Не, ми нисмо изгубили од Американаца. Нама су зариле бодеж у леђа сопствене партијске бирократе. За победу у полувековном хладном рату недостајала је само једна 'ситница' - сурова прекаљена елита. Нас су убили 'номенклатурно-комсомолски црви'." На жалост, аутор не схвата да је појава "црва" последица система. Партија која је победила их генерише, а апаратско-чиновничка борба врши њихову селекцију. На крају, на власт долазе "најотровнији" црви, који су прошли све кругове пакла.

Нестабилност диктатуре

Јасно је да под таквом влашћу никакво друштво неће моћи да живи. И ништа се ту не може урадити. Због тога диктатура, независно од тога ко је спроводи, - партија или човек представља најнестабилнију конструкцију. Партијска бирократија је увек власт беспринципијелних. Власт сваке партије је најобичнија диктатура, јер ако се власт сваке партије заснива на сили, значи, свака владајућа партија је диктатор. Да би се сакрilo такво стање, власт тврди да је ту само зато што ју је народ изабрао, то јест скрива се иза паравана демократије. Али шило у врећи се не може сакрити. Народ зна да он такву деструкцију није бирао. На крају, настаје двоструки морал са свим последицама које проистичу из тога.

Најјаснији пример је са комунистима Југославије. У складу са комунистичком теоријом, власт се не сме сама проглашавати, већ треба да је бира народ. Првих година комунистичке власти то је довело до тога, да су локални богаташи, који су имали средства за рекламну кампању почели да се кандидују на изборима за власт. Десило се тачно као у пословици: За шта су се борили, на то су се и наболи. Хтели сте народне изборе власти? Ево, добили сте! Шта радити? Како оправдати власт? Комунисти су нашли излаз у препорукама. То јест, партија није именovala руководиоце, већ је препоручивала. Али то лукавство није одговарало на фундаментално питање: на којој основи, другови, управљате? Одакле је ваша власт, кад Бога нема и нема избора?

Да не би изгледали као диктатори, морали су да се врате на изборе, истина, овог пута фиктивне, то јест да се крију иза натписа демократија. Почели су комични избори, где је 99,9% гласало за Комунистичку партију. Свима, а пре свега комунистима, очиг-

ледно је било, да је то профанација, али како наћи излаз? Признати диктатуру, равно је самоубиству. Рећи да је њихова власт од Бога - бесмислено је. Услед тога, говорили су једно, радили су другачије. У Јеванђељу је речено да "свако царство, које се дели само по себи, опустеће" (Матеј 12,25). Запад је само помогао да се "продуби и рашири". Систем се срушио због свог неуклоњивог унутрашњег недостатка - одсуства темеља. Рад комунистичких теоретичара није могла да служи као темељ зато што је полазила од утопијских позиција демократије, а не од реалне природе човека. Власт Комунистичке партије одржала би се дуже да је партија рекла истину: да избори нису избори у правом смислу, већ ритуал, који демонстрира јединство партије и народа (отприлике тим путем иде влада Кине). Вероватно да би такво признање и уклонило повод за настанак двоструког морала, али не би решило главно. Питање, на чему се, другови, заснива ваша власт, као и раније лебдело би у ваздуху. Комунистичка партија је имала два излаза: или да прогласи себе за диктатора и сачека стварање довољне протесне снаге унутар друштва, или да настави да организује комичне изборе, који, бар, некако оправдавају право на власт. И један и други пут били су самоубилачки, и услед тога комунистичке државе су се распале. И нису могле да се не распадну.

* * *

Хтели би да скренемо пажњу још на једну чињеницу - ниједна идеологија која предлаже да се створи свет без Бога не може да буде реализована у принципу. И ево зашто. Реализација учења с циљем је могућа под условом да постоји човек, а идеално би било, група људи, која схвата то учење не у одломцима и деловима, не површно и у општим цртама, већ у потпуности. То је попут војсковође, који у мислима обухвата цело борбено поље. Или као архитекта, режисер итд. Ако човек не обухвата ситуацију у целини, он не може да буде ни војсковођа, ни архитекта.

Према творцу државног модела још су строжији захтеви. Политичар који не схвата да он хоће да гради уз помоћ власти (инструмента), личи на грађевинског радника који моли новац за кућу, али цртеже и прорачун те куће одбија да покаже. Уместо тога обећава, наводно, кућа ће да буде добра, и сви становници ће бити срећни. Природно, нико при здравој памети и са добрим

памћењем таквом "градитељу" новац неће дати. То што изборним политичарима успева да добију власт, сведочи само о стању народа, о степену његове зомбираности. Као замену за празне речи политичари добијају реалну власт, немајући појма како да је сада искористе, осим за пуњење џепова.

Осим високих мисли државнику је потребна челична воља и велики таленат за организацију. Скуп ових ретких особина мора да се нађе у једној личности (или одмах у неколико). Рецимо, макар да се један такав човек појави. Рецимо, његова теорија је идеална. Рецимо, он је поштен, потпуно одан делу, има високе мисли, разликује главно од споредног. Никаква тренутна корист неће га завести и скренути са курса. Челичном руком он спроводи потребну политику, игноришући текуће неприлике и тренутна завођења. Чак, ни евентуална страдања народа неће га зауставити, јер он зна да су она привремена. Зато што онај који стреми ка великом, мора и да мало претрпи. Он и сам трпи, тим трпи, народ трпи. Симулаторе, паничаре и дефетисте он склања са пута. Он је способан за много тога, зато што схвата главно, види сврху у радњама које су нејасне другима.

Време за реализацију задатка пропорционално је његовој величини. Да би се променио свет, потребно је доста времена. Један људски живот за то некада није довољан. Отац-оснивач у почетку схвата да коначне резултате можда он неће видети. Потребно је одгојити наследника који ће наставити започето дело. За наставак такве мисије наследник мора да има исто такве особине, као и оснивач. Као и таленат. (Скрећем пажњу да се не могу створити таленти.)

Ако буде среће у атеистичком друштву, такав човек ће се наћи. Али, не може стално да буде среће. Чим срећа престане (атеистима је потребна срећа), за руководиоца ће доћи човек нижег ранга. Чак, ако је то апсолутно поштен човек, који искрено жели народу срећу, он ће направити план рада, полазећи од свог схватања ситуације. Узимајући у обзир да он не мисли у светским оквирима, али за народ хоће да уради добро, поштен владар ће да ради добро онако како он то схвата. Челичном вољом он ће радити у оквирима свог схватања "добра". Доприносиће доношењу правилних одлука, са његовог становишта. Одсуство високих мисли значи да ће, радећи поштено, у складу са својим схватањем ситуације, он неминовно чинити глобална разарања, не схватајући то. Тамо где би велики човек наредио да

се затегне каиш, мали, не схватајући далеке опасности, организовао би "пир у време куге". Његова доброта биће темпирана бомба, али он никада то неће схватити. Он ће направити тако, како је у датом тренутку најбоље, опасно кривећи целу конструкцију. Како ће "одјекнути" ово кривљење у будућности, он није способан да израчуна. Зато што има ситуационо, а не стратешко мишљење.

Испоставља се да свака власт која почива на сили и филозофском атеистичком учењу, која нема почетак у Божијем Откровењу, већ у атеистичкој логици, чак ако се дозволи, да је то учење апсолутно тачно, може постојати само ако постоји стални руководилац, који има таленат невиђених размера. Он мора да мисли не у категоријама вођења домаћинства у периоду од пет година, иако је и таквих мало, већ у категоријама векова и континената. Чак у најсмелијој фантазији не може се допустити стална појава таквих мега-личности. Диктатура, у основи које лежи тачно учење, могла би да опстане, ако би се на власти налазио човек типа Лењина или Стаљина, који живи вечно. Али овде ми залазимо у област митова. Људи живе сувише мало да би реализовали такав задатак.

Настаје право питање: где је излаз? Видимо га само у систему чији услови захтевају не само разумевање, већ и веру. Руководилац мора да верује у неопходност испуњавања одређених захтева. Баш да верује, а не само да разуме. Само то даје наду да ће виталне чворове друштва владар сачувати при било којем редоследу догађаја.

Власт, заснована на принципу вере, далеко је чвршћа од система изграђеног само на атеистичком знању. Она шири круг људи који чува и контролише виталне чворове. Народ, који верује у неопходност да се испуне кључни захтеви, образује систем за самозаштиту и самоконтролу. Он држи темеље друштва искључиво зато што верује, а не само што зна. Постојање вере гарантује да ће народ чувати виталне чворове свог друштва, чак и када због тога трпи личну штету. Само знање подупрто вером дозвољава да се без размишљања, највиши стратешки интереси ставе изнад личних тренутних, не удубљујући се у детаље. Ако се допусти тумачење питања, који очигледно излазе ван оквира обичног људског схватања, могу се са сигурношћу прогнозировать лажни закључци, за којим ће уследити штетне радње. Ако у систему започне опширна дискусија о крупним питањима, она ће неиз-

бежно склизнути на поступање према тренутној користи. Због тога друштво, које поступа по стратешким питањима у складу са свакодневном атеистичком логиком, неизоставно ће почети да прождире само себе. Избегавање тога, омогућава извор који се налази ван граница атеистичке логики. Само ће то заштитити виталне чворове друштва од напада атеистичке логики.

Власт, заснована на ауторитету

Стабилност државе зависи од нивоа ауторитета власти. Што је већи ауторитет, то је стабилнија конструкција. То се објашњава тиме што велики ауторитет омогућава да се ради у складу са ситуацијом, а не у складу са нивоом народног схватања. Ауторитативној власти није потребан популизам. Њу народ прихвата тако како деца прихватају оца.

Власт без ауторитета принуђена је да прибегава популизму, доноси споља лепе, али у суштини погубне одлуке. Нека она само доноси одлуке, нејасне народу, на најближим изборима, то ће искористити опозиција, и доћи ће до нових избора власти. Демократска власт слична је генералима осуђеним да делују у оквирима војничког схватања. Тако је било у време грађанских ратова када је одбор војника расправљао да ли да се извршавају наређења команданта или не. Одлуке, које су прелазиле схватања војника, биле су искључене, и армија се моментално спустила до нивоа партизанског одреда. Такви процеси се данас одвијају у свим великим државама.

Проналажење максимално чврстог модела претвара се у проналажење максимално великог ауторитета. Колико највећи ауторитет може власт да има? Толико велики, да се више не може замислити? Након кратког размишљања, принуђени смо да констатијемо: нема већег ауторитета од власти Бога. Независно од тога, да ли верујемо у Бога или не, тај закључак је апсолутан. Највећи ауторитет има власт коју људи сматрају датом од Бога. Никаква људска достојанства не могу дати такав ниво ауторитета. Максимални ауторитет даје само вера у то, да је Бог дао власт. Таленти владара могу повољно да допуњују такву власт, али не могу да замене њену божанску основу. Највиши ауторитет власти је верски. У складу са тим, најстабилнија државна конструкција је она где народ схвата власт као датост од Бога. Такво схватање могуће је под условом да је народ религиозан. Такав народ никада не-

ће подржати самозванца који јури на власт, па макар он три пута био талентованији од осталих. У очима друштва, он ће да буде преступник, зато што његове претензије немају божанску основу. Много је достојних, а носилац власти од Бога је један. Од свих могућих варијаната једновлашћа, само диктатура максималног ауторитета ограђује земљу од бесконачних пребирања у утврђивању ко је способнији и достојанственији. На том принципу засновани су витални чворови људског живота. Нико неће мењати оца само зато што се појавио други, талентованији. На томе се заснива власт патријарха у Цркви. Нико неће пасти на памет да мења мање талентованог патријарха за више талентованог. Таленат не може да дâ право на власт, овде одговара само ауторитет. Највиши ауторитет је божански. То потврђује хиљадугодишње искуство Цркве која се може окарактерисати као најстабилнија конструкција.

Један песник је записао: "Искуство говори да царства пропадају не због тога, што је тешка свакодневница или су страшна искушења, већ пропадају због тога што људи своје царство више не поштују."

Из наших размишљања произилази да је максимално стабилна конструкција монархија. Њена главна предност је у легитимности власти.

Монархија се разликује од диктатуре тиме што има за основу ауторитет, а не силу. Ако чак оснивач династије и добије власт путем силе, он за основу своје власти увек узима религију.

Признајући монарха за Божијег слугу, народ види у њему посвећену фигуру. Породица служи Богу на свој начин, свештеник - на свој. На посебан начин Богу служи и цар. Ступати у конфликт са монархом - значи, ступати у конфликт са Оним који је дао монарху власт. Сама мисао о бунту против такве власти је највећи грех. У атмосфери религиозности народ прихвата неуспехе монарха као казну Божију. У атмосфери демократије народ увек убраја неуспехе власти у глупости владе.

Ефикасна власт је независна власт. Истинска брига о друштвеном добру могућа је само у условима када је највиша власт недостижна, у принципу, и због тога независна. Узети у обзир стање свих делова и донети одлуку, оријентисану ка добробити целине, могуће је само под условом пуне независности и недоступности. Тако ради мозак. На пример, ако свест човека који плива, добија од уморних руку сигнал да оне желе да одморе, он

им не дозвољава да одмарају, да човек не би потонуо. Он даје команду да се ради, не обазирuћи се ни на шта. На крају, такво решење ће спасити цео организам, укључујући и руке. Али, ако би се мозак изједначио у правима са осталим деловима тела и доносио одлуку по питању уморних руку путем демократске процедуре, човек би потонуо. Делови, не умејући да схвате целину, почели би да се боре за своја "права". Таква "равноправност" би лишила све живота. Успут, баш то проучавамо у данашњој стварности.

Монархија одводи највишу власт ван граница борбе. Све док буде могућности да се добије власт као резултат борбе, ка врху ће се пробијати најопаснији грабљивци за које власт представља само инструмент за решавање личних проблема. Власт, коју можеш добити као награду, неизбежно привлачи најталентованије грабљивце, који виде у њој лиценцу за сведозвољеност.

Монарх представља максимално независну власт. Он нема потребе да се прља у блату бирократских игара и преузима на себе обавезе пред онима који су му помогли да дође на власт. Било која друга власт, услед тога што се стално мора бирати или освајати, рађа се и умире у зависности. То је њена саставна мана, која се чак и теоретски не може отклонити. Таква власт зависи од рођења, због чињенице о свом настанку која је обавезује пред одређеном силом. Ко је та сила, сељаци или банкарџи, није важно. Важно је да пред том силом владар има обавезе. Како ће он регулисати те обавезе (или неће, обмануће) - друго је питање. Главно је да је власт по рођењу отежана обавезама које немају са државним интересима никакав однос. Посебно јасно се то види на примеру демократског уређења, када претенденти на власт чак и не скривају да су представници одређених политичких снага, а не целог друштва. Они не представљају интересе Србије, већ интересе дела Србије. То поприма гротескне форме. Појављују се партије телевизијских гледалаца, баштована, возача аутомобила-аматера, војника, предузимача итд. То чак није смешно.

Разуме се да није све тако једнозначно. Ако се код народа појављивала сумња у истинитост монарха, био је могућ бунт, са атеистичке тачке гледишта "бесмислен и немилосрдан". Народ, повређен у најужвишенијим осећањима, рушио је све на свом путу, углавном, остајући веран Божијим заповестима. Он није пљачкао оне против којих се бунио. Он је палио и уништавао благо, неправедно створено путем обмана. У томе су инострани

историчари видели парадокс. Служећи се атеистичком логиком, они би признали смисао у бунту, да бунтовници нису палили благо, већ га узимали за себе. Али, у томе и јесте наша логика, што је она оријентисана на заповести, а не на корист. Не сме се узимати туђе, чак и ако је то материјалистички тренутно веома корисно. А бунити се против власти, која "није од Бога", могуће је и потребно је, зато што власт, која није од Бога, представља вређање вере.

Случајеви када се народ подизао против "лажног цара" могу се наћи и у људској историји колико хоћете. На пример, син Годунова, Фјодор, проглашен је за цара по свим правилима. Даље - Лажни Дмитриј I. Затим пољски краљевић Владисав. Свима њима народ се заклео на верност. Али све ове цареve народ је свргнуо, чим је посумњао у њихову легитимност. Ако власт није од Бога, онда то и није власт. То је диктатура коју треба свргнути.

* * *

Лепоту цвета најбоље представља један цвет. Највише људске особине најбоље представља један човек. Маса демонстрира супротно. Ниједна скупштина верно неће приказати морални идеал боље од једног човека. Лицемерни спектакл, који се одвија у свим представничким скупштинама - најбоља је потврда за то.

Таквој земљи као што је Србија, није потребан фаворит, већ домаћин, не диктатор, већ отац. Потребан је човек, који нема потребе да краде и обмањује да би се обрачунао са онима који су му помогли да дође на власт, и нема потребе да се прилагођава нивоу народног схватања. Србији је потребан отац. Власт оца неће бити бремене, тек онда када укућани не претендују на њу. Ако чланови породице оспоравају власт оца, ничег, осим глупости и самовоље у таквој породици неће бити. Када је највиша власт изван области борбе, то јој даје могућност да се издигне над сукобом, поступајући и по писаном закону, и по неписаном. Ако се наруши то правило, и награде се сви чланови друштва правом да се руководе према личној користи, умреће целина. Уморне руке човека, који тоне, престаће да веслају последњом снагом.

Да се то не би десило, потребно је руководити се законом целине организма, а не његовог дела (сетите се примера о коор-

динацији рада мозга и других делова људског организма). Одвојени члан друштва се не може служити таквим категоријама. Да се оријентише према ситуацији, игноришући формални закон, ако то захтевају околности, има право само глава. Ако такво право добијају сви, настаје хаос. Ако такво право нема нико, закон гуши друштво.

На свету нема владе која увек ради по закону. Сви нарушавају закон, зато што ниједан закон нема снаге да стигне ситуацију. Као резултат, закон говори једно, а ситуација диктира друго. Када је на речима једно, а на делу друго, настаје двоструки морал. И само при монархији такво нарушавање је немогуће, зато што воља оца има статус закона.

Став да се могу смислити идеални закони, који узимају у обзир све нијансе, представља утопију са аспекта атеизма. Атеисти ће рећи да идеалних закона није било у целој историји човечанства, а и када би постојали они могу да делују у одређеном временском интервалу. Проћи ће време, друштво ће се променити, идеални закони престаће да буду идеални. Они ће поново морати да се крше, и поново двоструки морал, кажу атеисти.

Како видимо, идеални закон је утопија са аспекта атеизма. Услед тога, слави Тржиште, које скупља најбоље снаге, али не ради друштвеног добра, већ ради његовог прождирања. Људе зачарају и отимају од њих све. Укључујући и душу. По закону.

* * *

Монархија се ослања на религију за фундаменталне ствари, а на материјалистичку логику - за тренутно. Монарх је капетан који прати правац државног брода. За то се он, у идеалним условима, припрема од малена, у условима максималне моралне чистоте. Цар прати правац државног брода, оријентишући се на добробит земље, а не на личну добробит. При демократији власт добија човек који је прошао све кругове демократског и чиновничког пакла. За то време он се претвара у паука, који је нашавши се у тегли са другим пауцима победио све. Какав је он постао за време "борбе", погађајте три пута... Моралне особине демократског владара не пореде се - и не могу се поредити са моралним квалитетима православног цара.

Принцип монархије, који је адаптиран на савремене услове, образује нови модел, пребачен у XXI век и трећи миленијум. Он

стреми ка будућности, а не ка прошлости. Један писац је говорио: "Демократија је у паклу, а на небу је Царство".

У свим временима обични људи схватали су ситуацију боље од научника. Они су осећали предности монархије од других облика владавине. Због тога су се до краја држали за цара. Инстинкт и животно искуство су говорили: ако постоји особа која није заинтересована да пљачка народ, ако постоји отац којем се може обратити људски, који се може волети - народ ће имати заштитника. Такав отац гледаће на земљу са позиције одговорности пред Богом, а не са позиције избора који се приближавају. Нема цара - нема заштитника. Све најбоље тоне у парламентарну демагогију, иза које се налазе користољубиви интереси. Власт се магли, уситњава, размазује и на крају, преоријентише на добит. Замислите да ваша породица нема као главни оријентир људске вредности, већ добит. Може се погодити како ћете искористити жену. Па шта ако је то и проституција! Али, зато има користи!

* * *

Л. Тихомиров, руски мислилац и научник, који се заносио у своје време либералним идејама, био је и марксиста, и анархиста, и демократа. Али, као паметан и поштен човек, он није могао да игнорише неугледност демократије која се открила иза њене парадне фасаде. Прошавши све моделе владавине, он није нашао ништа боље од монархије. Овај човек је нашао у себи снаге да призна грешке. Поставши монархиста свесно, он је говорио да је за представљање моралног идеала најспособнија личност човека-појединца, као бића, које је морално разумно. И та личност мора да буде стављена у потпуну независност од свих спољашних утицаја који могу да наруше равнотежу служења са чисто идеалне тачке гледишта.

Према свим размишљањима - логичким, прагматичким, душевним, произлази, да све док Србија буде без господара и ничија, без Домаћина и у власти привременог диктатора, никаквог поретка у њој не може да буде. Због тога не треба тражити црну мачку у мрачној соби. Не треба тражити митске непријатеље. Сви они су - услед неимања господара, као ситни лопови у предузећу без власника. Довољно је само да се појави газда и сви ови типови ће нестати. Са отклањањем разлога отклањају се и последице.

Главне предности монархије

Сада ћемо "измерити" монархију "аршином" који смо предложили - њеном тежњом да од човека направи високоморално биће, независно од жеље монарха. Ефикасност система одређује се не квалитетом руководиоца, већ квалитетом самог система. Дobar систем је онај који је услед своје природе заинтересован да развије људске особине у људима.

Колико је монархија заинтересована у васпитању најбољих људских особина? Да би одговорили на ово питање, запитаћемо се ко је то монарх? То је човек, коме је Бог дао власт. Да људи не би сумњали у то, они минимално морају да верују у Бога. Ако становништво признаје власт монарха као власт дату од Бога, монархија је могућа. У атеистичком друштву монархија је немогућа. Цар, којег сопствени народ не признаје за представника Бога, претвара се у тиранина. Да се то не би десило, монархија је принуђена да васпитава народ у духу вере. Она види у томе свој стратешки задатак.

Дакле, монархија је заинтересована да дâ народу верске оријентире. Али, шта је то религија? То је извршавање заповести Бога. Шта су то заповести Бога? То је "не убиј", "не укради", "поштуј оца и мајку" итд. На световном језику то се зове част и савест. "Каква је корист, браћо моја, ако ко рече да има веру а дела нема? Зар га може вера спасти? Ако, на прилику, брат или сестра голи буду, или немају шта да једу, и рече им који од вас: 'Идите с миром, грејте се, и наситите се', а не да им потребе телесне, шта помаже? Тако и вера, ако нема дела, мртва је по себи. Но може ко рећи: 'Ти имаш веру, а ја имам дела.' Показа ми веру своју без дела својих, а ја ћу теби показати веру своју из дела својих" (Јаков 2,14-18).

Монархија је чврсто заинтересована да развија појам части и савести код својих поданика. Људи добијају јединствени за све оријентир, јединствена правила понашања, јединствени појам о томе шта је то добро, а шта је то лоше. Свако почиње да се руководи не својим мишљењем, већ мишљењем Бога, забележеним у Библији, Тори, Курану итд. Религија јасно одређује појам морала и карактера. Ако чланови друштва почну да састављају сопствене појмове морала и карактера, монархија умире.

Закључак: централни елемент монархије, који повезује постојање саме државне конструкције и развој људскости, треба искористити при тражењу савременог модела новог типа државе.

Варијанте оптималне монархије

Монарси добијају власт или путем силе, или преко избора, или наслеђују.

Размотримо прву варијанту. Прво власт узимају силом. Затим јој дају легитимност преко религије. Ова варијанта практиковала се у деспотијама Истока. Он је створио праксу да се убије постојећи монарх и заједно са њим сви могући наследници. На крају се добијала демократска ситуација (стална збрка на власти због борбе за власт). То је најнестабилнија варијанта ауторитаризма, коју прате основни, горе размотрени, недостаци власти, заснованој на сили.

Друга варијанта - изборна власт. Његова суштина је у томе што новог монарха сваки пут бирају. Ко и како бира, то је друго питање. Плусеве код власти, заснованој на ауторитету, где се владар бира, има много. Сетићемо се, како су 1613. године изабрали Михаила, првог цара династије Романових. Монархијски избори нису били цинични шоу, већ сакрална радња, са постом и молитвама, где су људи стајали као пред Богом. То је била метафизика, то јест радња, која се налазила ван граница физичког света, у којој су учествовали народ и Црква. Осим тога, победник се одређивао не већином, већ стопроцентном сагласношћу представника народа. Најбољи представници из свих крајева Русије саветовали су се, молили се и постили све док нису нашли фигуру која одговара апсолутно свима.

Предлог да се бира нови владар по принципу Земаљског Сабора 1613. године звучи примамљиво. Не једном у пет година, већ једном у 30-50 година. Идиота, стварно, нећемо да изаберемо. Власт ће увек да настави државни курс. Код древних народа такав модел се звао "принципат". У целини, стварно је добар систем. Без сваке сумње, он је бољи од насилне диктатуре, и тим пре од демократије. Али, вас буне њени поједини моменти, који је потребно детаљно размотрити.

Почећемо од тога да један човек, у сваком случају, земљом не може да управља. Потребна је политичка елита, аристократија, а њу треба одгајати. Рецимо, током неколико година, од људи који

раде раме уз раме, и служе заједно земљи, израста права елита. Шта је то елита? То су људи чији се циљеви налазе ван оквира земаљског света. Јаки схватају своје таленте не као могућност да вређају слабе, већ као могућност да штите и помажу слабе - као отац и старија браћа у породици. Елита схвата смисао живота као спас своје душе кроз стварање друштва, где свако има шансу да спаси душу. Због тога, она тежи да испуни Божије заповести. Смисао државе, елита схвата као стварање услова који доприносе спасу душе грађана. Ако елита нема метафизичких циљева, она ће се неизбежно претворити у паразите који користе своје таленте за задовољавање телесних жеља на штету друштва. Превасходно на рачун слабих.

Али, ево владар умире. Потребно је изабрати новог. И, ту настаје ситуација. По ком обележју ће се одредити оптимална кандидатура? Оптимално је по стабилности конструкције. Из претходних тврђења ми знамо да стабилност конструкције зависи не од нивоа способности и талената, већ од нивоа легитимности власти. Принципат се може реализовати на два начина.

Први: бирати власт, полазећи од ауторитативности фигуре.

Други: одређивати по талентима.

Последњи се може одмах одбацити, јер је то најбесмисленији пут, који доводи до сукоба амбиција, а даље до спекулација са паролем "народ има право да бира власт". Све ће се завршити предизборним песмама са плесовима и прелазом на демократију. Значи, једини пут којим ће кренути принципат, то је тражење највећег религиозног ауторитета.

Ми желимо обнову система и принципа, а не неког монархијског презимена. Ми желимо да се потрудимо за Србију, а не за оне који су одраније одредили себи право на царство. Одређивање владара уопште није наш посао. Наш посао је да обновимо систем. Истовремено, ми смо отворени за дијалог са претендентима на престол, али дијалог је могућ само у оквиру спасења Србије. Престол се не купује. Ко ће да буде Цар - решиће Бог и народ, а не ви и ми. Ми подржавамо идеју, а не презиме. Ми не преузимамо на себе функције Земаљског сабора. Наш задатак је да се створе услови за рађање новог модела, који је упио у себе све најбоље што је човечанство изумело.

Постепено, неприметно, у низу догађаја, који као да се одвијају сами по себи, повратиће Србија некадашњу моћ и снагу.

Осим изречених размишљања, постоје и проблеми. Пошто смо се договорили да не правимо социјалне моделе који могу да постоје само под условом да се према њима мења људска природа (као што су југословенски комунисти покушавали да створе нови тип човека "према комунизму"), ми морамо да признамо да ће изабрани монарх имати децу, рођаке. Породица се, по потреби, претвара у најмоћнију групу по свим показатељима. Приказујемо даљу слику. Након смрти оца остаје најстарији син. Према људским законима ауторитет породице се концентрише на њему. Он постаје представник најутицајније групе у земљи. Какав смисао имају избори у тој ситуацији? Никакав, зато што је унапред јасно ко ће да победи.

Размотримо ситуацију када је монарх умро и није оставио после себе синове. Јасно је да су, за време његове владавине, рођаци формирали најутицајнији клан. У сваком случају они ће из својих редова предложити представника. То ће да буде рођак покојног "принцепса". У поређењу са другим кандидатима, он ће имати више и ауторитета, и ресурса. Не треба бити посебно паметан да се схвати којој одлуци ће се приклонити Сабор (не заборавите, ради се баш о стабилности система, чији је једини гарант законитост претензија на престол). Таленти у овом случају, како се претходно говорило, могу да буду само додатак власти, али не и њена замена. На крају, избори власти довешће не до концентрације, већ до сукоба ресурса државе. Да се избегне такав сукоб у изборном систему, немогуће је. Сукоби настају због саме природе изборног система. За државу би било идеално да не доводи у сукоб постојеће ресурсе, као што се то дешава при демократији, већ да их концентрише на решавање проблема. Једина варијанта за постизање таквог резултата је само максимално могуће одустајање од избора врховне власти.

У трећој варијанти, када се власт преноси наследством, такође постоје недостаци. Прво, ниједан закон о престолнаследнику не гарантује да ће се власт наћи у рукама правог човека. Друго, нема гаранције да ће његови рођаци да буду часни људи, са високим мислима. Историја потврђује да би то били, највероватније, малограђани са одговарајућим циљевима. Резултат споја мишљења малог обима и џиновских ресурса увек производи руши-

лачки ефекат. Јуче се то изразило у појави "елите" неспособне да мисли више од балова и брилијаната. Данашња "елита" није способна да мисли више од "златних шоља" и банкарских рачуна. Такав несклад доводи до размножавања "глиста".

При наследној монархији земља увек ризикује да добије слабог владара (при демократији она гарантовано добија тим фаворита). Опасност друге врсте је у томе што се мало мислећи човек увек налази под туђим утицајем. Он личи на савременог бирача, који се не оријентише на суштину проблема већ на спољашњу привлачност извора, који уверава бирача у своју способност да реши тај проблем. Мало мислећи владар гарантовано ће се наћи под утицајем туђе идеологије, као на пример Михаил Горбачов, последњи председник СССР.

Нови систем

Ми предлагемо нови државни систем - нову монархију као основни принцип - спој елемената наследности и изборности. Ауторитет и легитимност те конструкције градиће се, не на демократској идеологији, већ на Православљу. Принцип формирања власти су избори. Али, не демократски избори, већ избори према обрасцу Земаљског Сабора из 1613. године у Русији. Прво, на тај начин ми постижемо максимално могућ ауторитет власти. Друго, избегавамо опасност да добијемо мање вредног монарха (од многих потенцијалних људи увек постоји могућност да се изабере урачунљива кандидатура). Треће, учествује у изборима само елита, која се формирала за време служења Србији (о знацима праве елитарности већ смо напред говорили).

Одмах све стаје на своја места. Глупости због идеологије, изведене из новоевропске филозофије и због издатака наслеђивања по првородству, нестају. Плусеви једновлашћа и демократског система самоуправљања остају. Православље представља спону која даје држави максималну стабилност (друге светске религије се бодре, а не ограничавају, зато што су оне споне локалних и регионалних заједница).

Монархија штити власт од "општенародних" избора државне власти. Новог владара одређује Земаљски Сабор. Црква поставља владара на престол. Министри и градоначелници се именују. Избори остају на локалном нивоу, где настаје реално самоуправљање. Услед тога успоставља се жива веза између народа и вла-

сти која је прожета јединственом идејом служења Богу. Владар служи Богу. Градоначелници и министри, служећи владару, служе Богу. Народ, сваки у својој служби, служи, као резултат Богу. На крају сви служе Богу и својој Домовини.

Нема смисла да православни владар, помоћник Бога, вара. Како да се због тога оправда пред Њим. Не пред виртуалним народом, који пробуде у време избора, а затим држе у стању социјалне летаргије, већ пред Богом, од којег се ништа не може сакрити. Владар-верник, венчава се са Србијом, исто тако као што се муж-верник венчава са женом пред олтаром. Народ и владар, као муж и жена, преузимају на себе обавезе, пре свега, не пред људима, већ пред Богом. Слобода њиховог деловања прописује се не правним законом, већ заповестима Бога. Не капитал и не личне страсти задају друштву правац, већ Божији Закон, који је подједнако јасан, јаком и слабом, паметном и глупом, богатом и сиромашном.

Нова монархија даће народу најјасније и непротивречне контуре греха и честитости, зато што су оне оријентисане на духовно. Сви световни системи лишени су тога, зато што се њихови циљеви налазе у границама видљивог света. Главни недостатак је у томе што ситни циљеви чине дела, такође, ситним. На крају, они не одговарају државним размерама. И сама монархија одређује црно и бело не са тачке гледишта користи, задовољства или личних симпатија, већ с тачке гледиштва апсолутног мерила - вере. Земља постаје слична броду чији капетан и посада имају јединствен циљ. Економија се прихвата као комора при борбеним јединицама. У било ком другом систему комора доминира над идеологијом, што на крају своди смисао постојања државе ради повећања коморе.

Монархија оријентише човека на срце, демократија - на желудац. Ми не говоримо да желудац није потребан. Ми говоримо да је он споредан. Осећај глади не даје право да се, по било коју цену, тражи храна. Боље је остати гладан, него отимати храну од детета.

Власт монархије је власт световне институције у лику владара и духовне институције у лику патријарха. Те две институције усклађују једна другу. Ефикасност модела оцењује се не по владавини једног владара, већ по свеукупном периоду од више година. За то време биће можда јаких владара и слабих патријараха. Биће можда и обрнуто. Одлучујући значај имају не индивидуал-

ни квалитети, већ принцип система. Потребно је судити о систему према просечном резултату за неколико деценија, а не за дати тренутак. Власт монарха са те тачке гледишта даје најбољи резултат у поређењу са било којим другим системом.

Да би се сачувала монархија, потребно је задржати две тачке које образују систем - Трон и Олтар (симфонија власти). Ако се испуњава тај услов, равнотежа система је последица. Да би се он испунио, потребна је власт, неограничена ничим, осим вером.

Сваки организам са закоченом реакцијом - не издржи. Демократија са свим њеним процедурама је закочени систем. У светској пракси познато је мноштво случајева када демократска влада, јасно схватајући да земљу пљачкају, ништа није могла да уради, зато што су пљачкали по закону (или користећи рупе у закону). Инцидент са Хелмутом Колом 1991. године, када је пета по величини у свету хемијска корпорација "Dow" буквално "оголела" буџет Немачке, и нико ништа није могао да уради, убедљиво илуструје сличан приоритет демократског закона. Или шпекулант Сорош, који је опљачкао Енглеску по закону. То су само неки од примера који су изазвали буку. А ситнима нема броја. Тако изгледа реална власт демократије.

У монархији се могу наћи недостаци, али они нису упоредиви са манама демократије. Вишегодишњи француски министар Аристид Бриан признао је да 95% његових снага одлази на борбу за власт и само 5% - на рад власти. Да, и тих 5% је посебно кратко...

Недостаци монархије испољавају се искључиво у сфери непредвидљивих околности, док су недостаци демократије саставна особина система. Осим тога, свака идеја разликује се од практичне реализације. Поставићемо питање не о појединостима праксе, већ о рачунима у теорији. Пре него што се сагради кућа, ради се пројекат. Замислите да су вам донели да бирате два пројекта о изградњи солитера. Један пројект нуди да се сагради солитер од дрвета, други - од армираног бетона. Према прорачунима излази: дрвени се након петог спрата почиње да руши, док армирани држи 100 спратова. Питање: који пројекат изабрати? Зар је могуће, при здравој памети, изабрати пројект дрвеног солитера, одбацивши армиранобетонски, само зато што претходна градња аналогне конструкције није успела због немарности градитеља или неке друге случајности?

Данас, уопште, главни аргумент против монархије није логичка база, већ емоције. Људи тврде да су монархија и њени принципи застарели. Испоставља се да демократски модел, извучен из паганства, није застарео, а нови модел, који одговара хришћанству и који је сакупио најбоље од свих државних облика, је застарео... Интересантно..

Расуђивати о једновлашћу као о застарелој предрасуди - значи не схватати предмет разговора. Ако се конструкција прошлости срушила под притиском потрошачке цивилизације, из тога не следи да ће се будуће конструкције, које користе овај принцип, такође срушити. Овде је као са људским организмом. Јуче се он још није могао супроставити инфективним болестима, затим су пронашли пеницилин, и он успешно излази на крај са болешћу. Аналогно је и са друштвом. Јуче оно није могло да се супростави демократији. Данас, када је природа заразе постала јасна, појавио се пеницилин против демократије - монархија.

Монархија - то није апсолутна власт у смислу "шта хоћу, то и вртим". То је живи наставак народног организма, система са строгим правилима, који нико нема дозволу да нарушава. Владар не може да замени своју вероисповест, не говорећи, о вероисповести својих поданика. На пример, мисао о томе да српски владар може по свом нахођењу да промени религију својих поданика, била би за Србе потпуно идиотска мисао, иако је то било потпуно прихватљиво у тадашњој Европи. Вестфалски мир установио је познато правило *quis relio, eius religio* - чија је власт, тога је и вера: господар влада, такође, и над душом својих поданика. Он је католик - и они морају да буду католици. Он прелази у протестантизам - поданици, такође, морају да пређу. Српски или руски владар има власт над људима, али нема власт над душом и традицијом, то јест над неписаним уставом. Тако, где је било више истине, у *quis relio* или код оних Московљана који су ликовидирали Лажног Дмитрија због повреде московске традиције?

Интересантно је мишљење руског војсковође Суворова, који је у време разговора са Французима, који су описали предности демократске владавине, одговорио, да је сваком кормилу потребна рука. Када управљају сви скупа, ништа добро не изађе. Наше друштво интуитивно схвата да мора да постоји нешто стално, што не зависи ни од спретности политичких технолога, ни од новца, ни од средстава јавног информисања. Оно, зато тежи ка јакој ру-

ци, што види у њој гаранцију стабилности, која је својствена једновлашћу.

Енглески краљ само чињеницом свог постојања даје осећај временске везе. Реч краљице-знаменитости превазишле су економске разлоге, и национална валута Енглеске – фунта, савлада-ла је евро. Сама чињеница да је њена реч надмашила све аргументе, заслужује пажњу. А ево, у Француској франак, који има најдубље историјске корене, нестао је. Он потиче од златних монета са латинским натписом "Frankorum rex" (то јест краљ франака), које су направљене специјално за откуп краља Јована II Доброг, којег су Енглези заробили у бици код Поатјеа 1356. године. Витезове-крсташе су на Истоку звали Франци. Изгубивши франак, Французи су изгубили део себе, своју историју. Иза бесполног и тужног евра нема никакве историје. Само економија, и она је под великим питањем.

И ипак смо принуђени да изразимо своје сумње поводом принципата, зато што је наш циљ да нађемо истину, а не да продајемо и намећемо своје мишљење. Избори владара из монархијске династије, такође, могу да имају велике последице и непријатну трансформацију. Како год, али, испоставља се да је владар у датој варијанти дужник за своју власт, не Богу, већ избору. При чему не једноставно избору, већ притиску, који је његов клан створио. Изгледа да ће реална власт припасти не владару, већ владарској породици. Уместо класичне монархије имаћемо чак не аристократију, власт најбољих, већ нешто ново. То ће да буде власт рођака, који, не морају да буду најбољи. Они ће да буду различити, и по теорији вероватноће, тешко, високо мислећи људи. А то значи, они ће имати одговарајуће циљеве, за чију ће реализацију почети да ангажују државни ресурс. И опет ће друштво кренути у своју пропаст.

У том светлу институција наслеђивања власти, када се власт добија једино по праву рођења, то јест од Бога, представљена је, ако се посматра у перспективи, као најстабилнији модел. Бар ту се постиже максимална концентрација власти у једном човеку. Нема расплињавања власти на целу породицу. Један човек се увек може научити чврстим ставовима. Тим пре, што ће за то бити ангажоване најбоље снаге земље. Све рођаке васпитавати по таквом кључу је нереално. Власт по праву рођења уздиже цара изнад рођака. Он није дужан пред њима за своју власт. Он има власт од Бога, и то здраво мења ситуацију у најбољу страну.

Коначно, то је принцип владавине који је примењиван у древном Израелу вођеном од стране Бога.

Тешко да се у једној књизи може прецизно одговорити на сва глобална питања. Књига може да зада правце мисли, да активира мисаоне процесе, који ће дати одмереније и паметније одговоре на главно питање: шта уместо демократије?

Проблеми савремености

Данас слушах људе - изгледа као да има Бога. Гледаш, како они живе - изгледа као да Бога нема. На речима многи верују у Бога, али "по плодовима њиховим ћете их препознати" (Матеј 7,20). Народ не верује у Бога. Савремени људи граде живот у складу са догмама демократије, а не вере. Док се ова тенденција не преломи, ни о каквој снажној Србији се не може разговарати. Садашњи систем не може да пренесе народ из потрошачко-атеистичког стања у духовно-религиозно за кратко време. Да би се формирала нова свест, потребно је време, много времена. То што ми покушавамо да урадимо, видеће потомци. Наша генерација, у већини, безнадежно је отрована сведозвољеношћу. Тај сурогат слободе није створио, чак ни илузију о срећи, али је зато учврстио у свести мит о томе како је ужасно живети у свету ограниченом верским догмама. На крају, добра хришћанска атмосфера потиснута је злом и похотном демократијом. Али последња, називајући се слободом, води људе у заблуду и стиче предности.

Рушење ранијих монархија, умногоме се десило због тога што човечанство још није схватало опасност од лепих фраза и речи. Овде је умесна аналогија са масонима, који су преплавили, у своје време, Француску. Они су, такође били праведни, мили, поштени. Они су помагали сиромашнима, обезбеђујући сиромашним девојкама мираз, бавили су се добротворним радом. Нико није обраћао пажњу на њихове неке необичности, на антихришћанске мисли. Свој морал, они су представљали празним речима, неконкретно, благо и лепо. Нико ни изблиза није могао да замисли у шта ће се то претворити. Они су буквално очарали највиши свет. Значајна су писма Марије-Антоанете, у којима она свима саветује и препоручује да их примају и помажу. Али пролази време, и почињу да се показују последице тих необичности, на које нико није обраћао пажњу. Марија-Антоанета, сад пише друга писма, у којима приказује своје недавне пријатеље као најужас-

нија чудовишта која се могу само замислити. Али касно. Њој су одсекли главу. У Француској је почела крвава бања. Сличан случај био је и са руском царицом Катарином II која је водила преписку са Волтером. Истина, тамо је био срећнији исход, она је просто прекинула однос. Данас, знак те куге се поново показује, али у маскиранијој, и због тога још опаснијој варијанти.

Враћајући се на то, склони смо да мислимо да ниједан монарх из прошлости није могао да изађе из те ситуације. Чак, кад би и знали ка чему све води и чиме се завршава, међународна конкуренција не би дала да се реализује то знање. Шта вреди, ако владар схвата опасност прогреса? Њему је потребно да сада одговара на изазове историје. Ако одговор зависи од развоја прогреса, шта да ради владар? Човечанство ће се срушити сутра, а одбрамбену способност потребно је обезбедити данас. Одатле следе закључци који прелазе сва расуђивања крупних размера. А због тога глобално усмеравање тока историје није подложно ни једном човеку.

Проблеми поимања

Да би боље схватили концепт нове монархије, погледајте на њу као на чист принцип, на систем, без обичних стереотипа. Расаните се са негативним асоцијацијама, и пред вама ће се отворити ново. Називајући православно царство оптималним моделом, ми лепо схватамо, коју врсту емоција изазива нова структура. Нико од нас није рођен као следбеник монархије. Сви смо ми - деца атеистичке епохе, која прећутно схватају да је једини могући извор власти - народ, и то толико природан, да мисли нису допуштале да се разматрају друге варијанте. Прошло је време. Непоколебљиви шаблони демократије изгубили су ауторитет. И овде смо се сусрели са парадоксом. Испоставља се да није довољно да се схвати замка. Само по себи схватање ништа не вреди. Каква је корист што народ схвата да су финансијске пирамиде обмана? Ако се дозволи преварантима да поново граде финансијску пирамиду, људи ће прихватити превару.

Потврђују ту аномалију избори. Ма колико бирачи били обманљиви, они ипак са завидном упорношћу настављају да иду на изборе. Њих ће поново да обмане, а они ће опет да иду. Једини начин да се заштити друштво од економске и политичке преваре је да се створе услови који искључују такву могућност.

Људи живе у шаблонима. За многе они представљају више, него здрави смисао и логика. Приврженост шаблону својствена је човековој природи. Француски научник Густав Лебон писао је да људе покрећу подсвесни ставови и веровања. Они потчињавају и одређују сав наш живот. Ви можете да убедите човека, и он ће постати ваш истомишљеник, али све док памти систем доказа. Када ваш нови "истомишљеник" заборави логички ланац доказа, он ће се вратити на ранија веровања. Што је сложенији доказ, то ће га брже човек заборавити. Када сретнете тог "истомишљеника" кроз три дана, ви са чуђењем откривате да сте узалуд потрошили време. Текући живот обрисао је из његове свести уграђену информацију. Као да сте дуго и марљиво писали прстом формулу на морској обали. Али, надошавши талас обрисао је све што сте написали, и обала је поново девичански чиста. Оног којег сте убедили вратио се својим веровањима зато што их је немогуће било заборавити. Она се налазе под кором његовог великог мозга. А ваши логички докази даље од свести неће проћи. Ако се они стално обнављају, временом ће прећи из сфере свести у сигурнију област подсвести. Али, ако се то не ради, нова знања се просто-напросто забораве.

Да би свесни ставови прешли у несвесна веровања, потребне су генерације и потреси. Веровање се формира или временом или потресима. Раније су старе ставове ломиле ситуације, повезане са опасношћу за живот - ратом, глађу и елементарним непогодама. Сада се могу сламати посредством одређених технологија. Бесконачне серије, ток-шоу, блокбастери, естрада и остали призори сваки дан кап по кап формирају подсвест. Никаквом логиком ти ставови се не могу уклонити. Можете, бар, лупити, објашњавајући човеку штетност демократије, али ако је његова свест упакована демократским догмама, све ће да буде узалуд. Подсвест ће га натерати да усмери сву снагу свог ума не на схватање ситуације, већ на заштиту својих подсвесних веровања. Људи у својој маси увек следе, не логику, већ осећања. Они траже логичко оправдање за већ формиран осећај, и никада обрнуто.

Ми то схватамо и зато никакве илузије у погледу снаге дејства наше логике не гајимо. Ми се мирно односимо према томе што ће већина сачувати позитиван однос према демократији и негативан према монархији, чак и када критику на рачун демократије сматра беспрекорном. Овде је исто као са афоризмом "жени се може доказати, али њу не можеш убедити", као одговор ће бити: "Ти

си у праву, али ја се ипак не слажем". Људи ће добросавесно да забораве логику и вратиће се својим демократским веровањима (социјализму, фашизму, комунизму и осталом).

Треба схватити - пред нама је људска природа. Комунисти, тежећи да створе новог човека, започели су највећи у историји експеримент, и он се завршио потпуним крахом. Природа се не може преуредити, као што се не може изменити светска сила гравитације. Са њом се мора суочити, њу треба узимати у обзир, али не сме се трошити снага на њену промену. Ако људе покрећу веровања, треба стварати потребна веровања. Наши непријатељи активно ће користити природне тежње човека, о којима се детаљно причало на самом почетку књиге. Пошто су активирали самооцењивање и похлепу политичке слободе до болесних размера, они су добили могућност да спекулишу са природом човека. "Ти ниси роб, ти си слободан, ти сам можеш да бираш себи власт" - каже непријатељ нашем малограђанину, а овај га, зачаран, отворених уста слуша. Непријатељ наставља: "Да не би било тиранина, власт треба стално мењати". Та логика, дата тако завијено, адресована не на разум, већ на осећања, лишава човека способности да мисли. То је тактика старозаветне змије: "Поједи јабуку и постаћеш као Бог." Човек почиње да верује да он није роб и због тога треба да бира власт. На крају, захваљујући добрим намерама ствара се ситуација за лопове.

У тврђењима којим се хране наши малограђани нема логике, само су емоције. Али дате привлачно, потпуно адресовано не на разум, већ на осећања, она лишавају човека способности да мисли. Човек почиње да верује да он није роб и због тога мора да бира власт, чиме на крају претвара себе у још већег роба. Осим тела поробљава се душа, и то је најстрашније.

Апсолутна слобода је претешко бreme. Човеку су потребни оријентир, док потпуна слобода предлаже да их сам створи. Услед тога, оријентир постаје новац. Друштво се покорава Тржишту. Демократија је лукавство без дна, иза којег је крајње сложено видети превару. Потпуна слобода одузима право на живот. Ти си слободан, ти имаш право да зарадиш и купиш храну. Ти можеш да живиш, ако можеш да зарађујеш. Ако си слаб и ниси у стању да зарађујеш, остаје ти једно право - да умреш. Ти немаш право на живот. Враћајући се на тему, још једном ћемо поновити: да би сломили демократска веровања широких маса, потребно је утицати не на њихову логику, већ на њихова осећања. Може

се организовати такав процес, схватајући идеју на рационалном нивоу. То је једини ниво схватања који омогућава да се пренесе идеја у емоционални формат.

Овде смо поставили као циљ да дамо максимум информација за оне који су способни под утицајем логике и чињеница да поново схвате демократију. То је тешко да се уради, зато што је свест осакаћена световним образовањем. Еволуциони митови формулисали су веровања атеистичког карактера. Демократски митови формулисали су веровања тржишног карактера. Када су се та веровања чудно сплела међу собом, образовала се ужасна смеша. Већина колико категорично, толико и без доказа протестује против монархије. Њихова "знања" о монархији остала су на нивоу схватања да је то дивљаштво, архаизам, мрачњаштво и "средњи век". Зато што су тако учили у школи.

Потребних делу, људи има много не само међу образованим, већ и међу необразованим. Образовање и ерудиција уопште нису одлучујући фактор. Све одређује таленат. Џингис Кан није умео ни да пише, ни да чита, али то му није засметало да створи највећу империју. И таквих примера има колико хоћете. Из тога следи да су знања сама по себи бесмислена, као што су бесмислене ноте за човека, који нема таленат за музику.

Наш задатак није да мисао доведемо до начитаних и образованих, већ до оних, широко мислећих, до паметних и великих људи, било да је то сељак или онај, који има власт. Само ће ти ухватити суштину реченог, игноришући противречности на нивоу које су неизбежне при таквим размерама. Усвојивши главну мисао, они могу да се најбоље оријентишу у ситуацији и схвате правила Велике игре.

Маса не може да мисли слободно. Она зависе од слика које настају речима. Питајте било којег човека, шта треба да се ради са човеком који сече децу. Сви 100% ће одговорити да га треба сурово казнити. И нико неће ни да помисли да се ради о дечијем хирургу. Размишљање масе је као код пластичног пса на батерије: светли лампица, настаје слика, иде реакција. Програмирана свест ставиће реч "монархија" у један асоцијацијски низ са речима "диктатура", "концентрациони логор", "насиље", "угњетавање". Реч "демократија" асоцира речи "слобода", "једнакост" и "прогрес". Негативан однос према диктатури пребацује се на монархију зато што је то, своје врсте, диктатура (власт, заснована на ауторитету, значи - ауторитаризам, то јест диктатура, а ди-

ктатура је лоше итд.). Позитиван однос према слободи повезује се са демократијом. Услед тога, иступати против демократије значи показати се у очима савремене масе као гушитељ слободе. Ратовати за монархију једнако је ходочашћу за повратак у Средњи век. Никога се не тиче што реално стање никако није повезано са шаблонима.

Монархија је облик управљања државом. Тај облик се користи у свакој структури, почев од вашег тела и завршно са било којим домаћинством, фабриком или армијом. Монархија није крвава диктатура, и њен владар није целат. Монархија је овоплоћење принципа једновлашћа. Он никуда није ишчезао, то је принцип. Он је у свакој здравој структури. Не може се представити породица која је изграђена по демократском принципу, где се отац породице мења сваке четири седмице. Или фабрика, где се свака четири месеца мењају руководиоци. Зато што је то апсурдно.

И опет парадокс. Људи одбијају државни модел због принципа хијерархије. Савременим људима не изгледа апсурдно да сваке четири године мењају владу, зато што се у својим расуђивањима они одвајају од демократских веровања. Паметнима не изгледа апсурдно да мењају доброг и поштеног руководиоца, само зато што демократски канони тако наређују. Нико неће да се служи здравим разумом. Нико не жели да види очигледно: не може се за микроскопски, по државним мерама, рок направити посао државних размера. Не може се, не зато што не желиш, већ зато што нема времена. Као што се не може саградити кућа за три минута. Шатор се може подићи, кућа се не може саградити.

Иван Грозни, Петар I, Катарина II и Стаљин ништа не би урадили за два мандата владавине, од оног што су урадили. Они просто не би успели да проникну у ситуацију, изведу закључке и реализују их у пракси. Да би се чинила велика дела, човек мора да се осећа као домаћин. Само то омогућава да се посади дрвеће која ће доносити плодове унуцима. Било које ограничавање власти роком имаће негативне последице, зато што провоцира понашање привременог диктатора.

Иван Грозни владао је 37 година, остали - отприлике толико. Време чврсте владавине незаменљивих царева повећавало је и јачало Русију. И није ствар у дужини рока власти, већ у њеном прихватању. Када човек није ограничен строгим роком, његова свест делује према ситуацији. Када постоје строга ограничења, човек нехотице, на нивоу подсвести мисли у оквирима одређеног

рока. Тако да сама чињеница неограничене власти одводи мишљење човека ван оквира сваког рока. Сви који су ушли у анале историје због великих дела (а не због великог лоповлука), ушли су баш зато што су имали времена да дубоко проникну у ситуацију. Имали су могућност да усредсреде своју пажњу на проблеме земље, а не на изборе који се приближавају. За озбиљна дела недостаје цео живот. Садашња два рока по четири године је диверзија у циљу рушења српске државности. Том ефекту доприносе привремени диктатори свих боја коже, који се хране пред- и послеизборном грозницом, извлачећи из ње велике користи. О Србији они не мисле и не могу да мисле. Истовремено, њихово понашање није природна злонамерност, већ природна реакција на ситуацију. Будући активни, они купују изборне дужности, као што је Чичиков куповао мртве душе, да би их потом стављао у банку и добијао доходак. Не може се зауставити ова тенденција разговорима и поукама. Ситуација је као са новчаником на улици - ако га ја не подигнем, други ће га подићи, али зашто други, кад могу и ја. То је сурова логика која проистиче из људске природе. Ко губи новчанике, тај не сме да се буну што их други узимају.

Редовна смена власти руши све - и државу, и фабрику, и породицу. Ако наше тело почне да живи, не по принципу хијерархије, где је владар свима глава, већ демократије, где је сваки члан сам себи режисер - наступиће парализа. Ако сваки члан добије право да се бори за власт, није обавезно да ће победити глава. Такве изборе могу да добију, на пример, мишићи задњице.

Тежња ка идеалу

Човечанство има два пута. Један - одустати од било каквог размишљања о темељу и природи друштва, стопити се са масом која воли хлеб и спектакле, и препустити се вољи стихије. Други - проникнути у суштину ствари, у разлоге наших невоља и створити савремени систем са најбољим цртама познатих државних модела - нову монархију. Добићемо то, о чему је говорио Конфуци: "Владар нека буде владаром, поданик - подаником, отац - оцем, а син - сином". Више ништа и не треба. То је довољно да би настала максимално чврста структура.

Ма колико се трудили доступно и просто да прикажемо наше мисли, људи свеједно неће моћи одмах да се растану са навикнутим шаблонима. Посебно, ако је свест изгубила еластичност и

отупела, што је својствено старом узрасту. Она не жели, ето тако просто, да се растане са митовима који су утиснути у наше главе. Наш задатак је да се потрудимо да разбијемо те шаблоне, да вратимо шаблонираној свести милионе људских особина и традиционални поглед на свет.

Правећи резиме реченог, желимо још једном да поновимо главну мисао: свако друштво издиже се у пирамиду. Разлика је само у томе што монархија доводи на трон човека који цео свој живот служи Богу. Остали облици владавине у коначном резултату постављају на трон представника Сотоне. Монархија никада не сакрива извор своје власти. Сви облици демократије увек сакривају истинити извор своје власти, маскирајући се овим или оним обликом демагогије. Свако друштво налази се под влашћу, коју је дао Бог, или сила које су Њему супротне. На крају, на вама је да бирате између две могућности: поставити на трон представника Бога или представника Сотоне. Све остале варијанте су подврсте.

Коме ћемо да служимо? Никакви економи не могу да одговоре на ово питање. Привредници и економисти схватају ситуацију у оквиру економије, док њу треба схватати у оквирима човечанства. Нико, осим војника-аристократа, не може да реши проблем, "Јер Царство Божије није у речима, већ у сили" (1. Коринћанима 4,20). Није све још изгубљено, у Србији, свеједно, започеће оздрављење.

Мноштво људи сложиће се са нашим закључцима, али неће многи моћи да живе у складу са новим знањем. Већина је аморфна и беспомоћна, и због тога наставиће да живи као "пилот-робот" демократије. Оправдавајући себе, људи изгледају тужно и комично истовремено. Позивајући се на неке либералне догме, имајући притом о демократији мање појма него револуционарни морнари о комунизму, они показују своје оквири. Успут речено, снага ума нема са тим никакве везе. Многи са врло јаким логичким апаратом неће се сложити са нама, не зато што ми нисмо у праву, већ зато што ми имамо различито виђење ситуације. Ко гледа на бојиште са сопствене висине раста, тај има једну логику радње. Ко гледа из птичије перспективе, тај има другу. Ми покушавамо да се подигнемо на максималну висину доступну човеку. Ко не жели да иде тамо заједно са нама, ризикује да се претвори у марионету коју терају да иде за "шаргарепом".

Фашисти су заводили људе могућношћу да буду први захваљујући "правилном" облику носа. Комунисти паролом "пљачкај напљачкано". Демократе су заводиле позивом "обогаћите се" и празном реториком о "малој срећи", правима и слободама. "Шаргарепа" свих демократских револуција била је парола "пљачкај напљачкано". Ка чему воде ове пароле, никога не брине. Расуђивања на тему "куда ми идемо" никада не мути свест масе. Раније су они постајали комунисти, фашисти и демократе, и не схватајући шта је то. Њих је привлачио сплет случајних околности, које су им се учиниле интересантним. Данас их ништа не привлачи, зато што су масу духовно кастрирали, и она је већ мало способна да се збуњује темама које излазе ван оквира изразито личних и очигледних интереса.

Рецимо, ми нисмо у праву. Ако је тако, предложите своју идеју. Како, по вама, треба доћи до праве власти? Да се народ натера да бира? Или да се насилно узме? Или нешто друго? Из којег извора она треба да потиче? Можда ви имате неки други принцип? Потребно је доћи до решења проблема конструктивно, а не "просто нагомилавати послове, па шта буде, да буде".

Поговор

Након што прочита ову књигу читалац може стећи чудан утисак. С једне стране, принципијелно, нема чему да се приговори. Открили смо догме демократије, и испоставило се: "А, цар је го". Било је потребно раставити на елементе појам "избор" и показало се да израз "народ бира", је по смислу једнак фрази "народ дубоко анализира ситуацију, упоредно анализира, на основу чега даје закључке." С друге стране, човеку није својствено да се растаје са својим убеђењима. Он је на њих навикао, она су му постала блиска, а одједном, све је нетачно. Испоставља се да је узалуд живео. Сама природа протестује против тога.

Препоручујемо да се такви људи врате овој књизи после неког времена, када прођу емоције. Ако вам се то, што сте прочитали, учинило глупошћу, назовите то бесмислицом, и живите као и раније, као "пилот-робот". То је, такође, добро. Бар је све јасно и објашњено.

Светом влада или Бог или Сотона. Свака влада личи на најамног управника постављеног у одређене услове. Када друштво негира Бога, светом почиње да влада Сотона преко Тржишта. Полазећи од тога, нико не оповргава тезу "световно друштво апсолутно зависи од Тржишта". Све док у друштву постоји капитал, то јест самостална снага, која на сваки начин тежи ка добити, у условима демократије ходници власти биће испуњени представницима капитала. Логика тог тврђења је крајње једноставна. Капитал увек тежи ка добити. Поседовање власти обећава огромну добит. У складу са тим, капитал, тежећи ка добити, тежиће ка власти. Узимајући у обзир то, да власт при демократији добија онај коме је успело да заведе већину, што у коначном резултату зависи од квалитета предизборног шоуа, а то даље зависи од уложених финансијских ресурса, демократски систем неминовно се своди на такмичење између финансијских група. Власт у рука-

ма капитала изједначује друштво са оболелим од рака, којег прождире злоћудни тумор. Да се промени такав начин ствари, у принципу је немогуће, зато што капитал тежи ка добити, и ако престане да тежи, онда ће, једноставно, престати да постоји. Та тежња, предсказана је као долазак Антихриста. Данас, он све сигурније и сигурније, иза лепих речи и демократских теорија успоставља своје царство. Кнез целог света јасно улази у наш живот, још мало, и он ће престати да се сакрива иза демократије. Он ће је одбацити као маску која више није потребна. Томе се може супроставити само ако се обнове у свакој кључној држави, у Србији, Русији, Француској, Мексику итд. сопствени облици монархије. Када на трону кључних земаља буде седео представник Бога, представник Сотоне неће проћи.

Сама по себи та мисао је врло опширна и рађа много питања, између осталог о координацији напора против офанзиве Сотоне. Да ли је то могуће? Да ли човек има снаге да реализује такав гигантски план?

Евентуални неспоразум поводом реализације сталне власти у пракси настаје у тренутку **прелазног периода**. Шта се испоставља? Зар је некада потребно да се стална власт људима, који су покрали своју земљу? Изгледа да то противречи свакој логици. Да, противречи, слажемо се. Али, пред надолазећом опасношћу треба "дан престојати и ноћ издржати". Због тога ћемо одустати од свих емоција и пробаћемо да мислимо у реалним категоријама.

Један човек, чак најпоштенији, најпаветнији и најспособнији, није у стању да управља крупним објектом. Управљање једрењаком захтева учешће неколико десетина људи. Управљање носачем авиона захтева неколико стотина људи. Управљање државом захтева неколико хиљада људи. Таквим великим државама као што су САД, Русија, Кина итд. за управљање је потребно неколико десетина хиљада људи. Ради се баш о руководиоцима. Извршилаца је потребно још више, стотине хиљада и чак милиони.

У критичној ситуацији захтеви према тиму се нагло повећавају. Бројчаних показатеља је недовољно, потребни су квалитетни. Нису потребне, једноставно, хиљаде руководиоца, потребан је тим истомишљеника, људи који су се окупили, не око сладуњавих жеља, већ око конкретних идеја. На пример, као комунисти, људи способни да умру за своје речи. Неколико стотина таквих "гвоздених" људи, уједињених у једно цело, могу да управљају

Србијом у кризним ситуацијама. Никакви чиновници у таквој ситуацији нису способни. Потребно је схватити, да су чиновници углавном мали људи, који нису способни озбиљно да мисле ни о чему, осим о својој викендици, личном рачуну и сл. Рећи да о Србији они немају времена да мисле, било би нетачно. Они, једноставно, не могу да мисле у таквим размерама. Њихове размере су ограничене оградом око сопствене куће. Свет се ван ограде прихвата као природни резерват, у којем треба набавити средстава за живот, за нове играчке, задовољства и остало.

Сада реците, искрено, да ли постоји у Србији тим који је спреман, не да иде, вођен својим убеђењима, у страдања и чак у смрт, већ који је спреман, макар, да одустане од уобичајеног нивоа комфора? Да ли постоје људи, који гледају на народ, не као на марву којом треба манипулисати, већ као на рођену породицу? Ако нећемо да се претварамо, одговор је једнозначан - ничег сличног и блиског нема. Нема Стаљина, који је одбио да мења сина, који је доспео у заробљеништво код фашиста, за маршала Пауљуса. Уместо великих људи су "говореће главе" са лепом реториком и гомилом празних фраза иза којих се назиру користољубиве жеље трговаца и чиновника са својим "папирним" партијама. Наши "политичари" личе на мајке, код којих, живо дете замењује извод о књижи рођених. Уместо реалних људи у тим "партијама" су купљени потписи. Уместо идеја су спонзори, који плаћају изборе у замену за лобирање интереса (или буџет, који ствара "партије-брендове" за одвлачење гласова бирачког тела).

Јадан, жалостан приказ. Жеље и глупост на фону цинизма; празна реторика, спекулација са раширеним брендовима, разговори иза кулиса о подели портфеља, трговина местима, гласовима, услугама - то је стандардни "џентлменски комплет" савремене партије. Чак при најоскуднијој машти лако је замислити какви се људи и са каквим циљевима ту окупљају. Чак при најбогатијој машти не може се замислити како они могу да извуку земљу из кризе. Парламентска говораница може да траје још 100 година, ситуацију она неће да исправи. Али ми немамо толико времена. Ми имамо неколико година, и, ако не успемо да утичемо на ситуацију, демократски процеси, једноставно, ће погазити Србију.

Све савремене владе, парламенти и партије су фабрике које производе штетне за друштво, људе. Нормалан човек, када доспе у ту својеврсну "теглу са пауцима", или излеће из ње, као опарен, или постаје исти такав. Наши политичари личе на наркотрговце,

чија срећа зависи од те саме трговине. Чак, ако се узме, да је човек почео да тргује наркотицима, мислећи да је то умирујуће, то јест није схватао штету свог рада - кад је схватио штету, већ је било касно да одустане од свог заната. Зато што је то једино што уме да ради. Његова срећа, уобичајени животни стандард и остало зависе од подле трговине. Због очувања уобичајеног животног стандарда, он ће наћи себи хиљаду оправдања да би наставио своје прљаво дело. Аналогно је и са нашим политичарима. Шта ви мислите, да они не схватају шта због демократије чине? Још како схватају. Али, сем тога, схватају, да "увлачење жртви у коцкарску игру" њих храни.

Да ли знате много људи који су спремни да ради народног добра жртвују своје добро? Ето, то је оно. Псовати политичаре је бескорисно. Таква је људска природа. Да ли би неко, ко чита ове редове имао снаге да поступи другачије кад би били на њиховом месту? Ко би могао да одустане од свог овоземаљског себичног статуса и среће ради Србије? Осуђивати може само онај коме дају мито, а он га не узима. Коме не дају, тај се не може поносити својом непоткупљивошћу. Ето, кад би давали...

Србији је потребан јак тим. Такав тим може да буде само идејни тим. Око новца или личних односа никада се неће окупити јак тим државних размера. Да би се појавио прави тим од више хиљада истомишљеника, потребан је период идејне борбе и лишавања. Данас таквог тима нема ни у помену. Сходно томе, одлучивати се за тако озбиљан задатак, немајући снаге, значи дискредитовати идеју.

Развој догађаја по сценарију "поштен, али мали тим за пропаганду идеје дошао је на власт", значиће да ће се поштеним намерама ситуација погоршати, а идеја дискредитовати. Такав тим, ништа реално, ипак, не може да уради, зато што је мали, али неуспеси ће дати повод за додатне информационе нападе који неће оставити у свести малограђанина ништа од те идеје. Да би се избегла таква ситуација, потребно је усредсредити се не на власт, већ на повећање снаге. И, тек потом, када израсте прави тим, могућ је озбиљан разговор.

Ако би се сада усредсредили на власт, морали би се уклопити у систем. Као резултат биће 1001 партија патуљака са формалним партијским члановима. На радост непријатеља.

Пошто у Србији за сада нема правог тима, којем се може поверити стална власт, јасно је да се иде на компромис, да се не би

дозволиле нове катаклизме које су загарантоване са доласком било којег новог тима. Било која нова власт по нужности биће шљам, обједињен идејом личне користи. То нису емоције, то су чињенице.

Ма како горко било признати, али ако постојећи тим економа замени нови тим таквих истих економа, то ће само да погорша ситуацију. Мађарска и Хрватска демонстрирају сав ужас ситуације. И то је само почетак. Бирајући од два зла мање, принуђени смо да признамо, ма како се против тога бунила душа: нагла смена владајућег слоја у насталим условима изазива процесе, сличне, описаним у тексту. Пошто се не може зауставити разарање, оптимална варијанта је ... сачувати садашњи темпо разарања. Главно је да се не дозволи нагло повећање тог темпа.

Разуме се, мисао о потреби да се сачува садашње политичко руководство не значи да ће се оно сачувати у пуном саставу. Али, та чињеница да је потребно да се сачува, изгледа оптимална. Ако владајућа елита преиспита своје речи да нема политичке и идеолошке претензије и да су они просто "за све добро" - генерално је одлично.

Постоји такво правило: позвао си на узбуну, реци, шта да се ради. Ако је раније човек, након што прочита, на пример, часопис "Млади комуниста", долазио у редакцију и говорио: "Ја делим ваша убеђења, хоћу да будем са вама", њега нису слали никуд даље. Њега су звали да стане у јединствен строј. Данас таквом човеку у редакцији говоре: "Све си схватио? Онда иди у кухињу да пијеш шљивовицу од туге". Највише, саветују их да купују њихове новине и књиге што чешће.

Србија је наша ствар. И никаквим технологијама које развијају мисао да је учествовање у судбини своје земље - политика, а политика је прљав посао, не могу нас збунити. Судбина наше Домовине је ствар нашег ума. Схватате, нашег и вашег.

Не сумњамо да ће сви који деле Идеју, дату у овој књизи, наћи начин да улажу своје снаге за добро Отаџбине. Неће чекати - када ће се образовати нека партија у коју се могу укључити, или - десиће се неко непознато чудо, захваљујући којем ће се све одједном одмах средити. Ти слободни, способни да дају импулс и правац, потенцијални лидери из дана у дан, из године у годину, дан и ноћ ће радити оно што морају, и биће шта ће бити.

Пошто смо анализирали своје и туђе искуство, ми смо створили технологију савременог супростављања. Ми смо спремни да је

дамо сваком ко је способан да делује, не као најамни радник, већ као организатор и лидер. Потребни су слободни, способни да дају импулс и правац. Учешће осталих у етапи стварања је бесмислено.

Времена масовних партија су прошла. Будућност је иза новог облика деловања.

Упозорење

Живимо у информатичкој ери, а то значи да свако лице представља потенцијалну мету, апсолутно незаштићену од убиства информатичким куршумима. Да би се деловало следећи замисао, а не према ситуацији, потребна је слобода. Слобода је могућа само уз један услов - апсолутну дискрецију политичког деловања.

Данашњи непријатељ је невидљив. Он је свуда, али конкретно њега нигде нема. Нема непријатељског штаба који је могуће бомбардовати и дестабилизovati непријатељску армију. Против Србије, Русије, Мексика и осталих традиционалних земаља раде милиони војника, а да они сами то не претпостављају зато што их користе „по убеђењу“. Сваког ко стварно представља опасност по данашњи систем исмејаће или прогласити непријатељем људског рода.

Све смо то узели у обзир и дошли до закључка: реална корист овој ствари могућа је само у режиму тоталне дискреције. Надамо се да ће то помоћи да се савлада извесна сумњичавост наметнута свим члановима друштва. Дакле, нас не могу оптужити за покушај спекулације, недоличним речима (а ако таква оптужба и уследи, она ће бити смешна и очигледно лажна).

Ми следимо принцип да се „клин клином избија“.

Упозоравамо: никоме не верујте! Будите спремни на провокације. Непријатељ је јак и паметан. Али ми ћемо истрајати, зато што нас званично нема.

СРБИЈИ СУ ПОТРЕБНИ ЉУДИ КОЈИ СУ СПОСОБНИ ДА КАЖУ:
 „МОЈА ЗЕМЉА ЈЕ МОЈА ПОРОДИЦА.“ СВИ НА УЛИЦИ СУ НАША
 ДЕЦА. ЗА ЊИХ НАС ДУША БОЛИ КАО ЗА „РОЂЕНА ЧЕДА“.
 НЕЖНО ЈЕ СВЕ ИХ САКУПИТИ, НАХРАНИТИ И ЗГРЕЈАТИ. СВЕ ТЕ
 НЕСРЕЋНЕ БАКЕ И ДЕКЕ, НАШЕ СУ РОЂЕНЕ БАКЕ И ДЕКЕ. СВЕ
 ЖЕНЕ И МУШКАРЦИ КОЈИ ЖИВЕ СА СОПСТВЕНИМ БРИГАМА,
 НАША СУ БРАЋА И СЕСТРЕ, РОЂЕНЕ ТЕТКЕ И УЈАЦИ.

НАШОЈ ОТАЏБИНИ СУ ПОТРЕБНИ ЉУДИ КОЈИ МИСЛЕ И КОЈИ
 СУ СПРЕМНИ ДА ДЕЛУЈУ У СКЛАДУ СА ЗНАЊЕМ – ОНИ КОЈИ СУ
 СПОСОБНИ ЗА ДЕЛА РАДИ ДОБРОБИТИ СРБИЈЕ. МИ ВЕРУЈЕМО
 ДА ПОСТОЈЕ ЉУДИ КОЈИ СЕ ОДНОСЕ ПРЕМА СРБИЈИ КАО
 ПРЕМА РОЂЕНОЈ ПОРОДИЦИ, КОЈИ МИСЛЕ ШИРИНОМ СВЕТА
 И НИСУ ЗБУЊЕНИ ТИМ РАСПОНОМ МИСЛИ. ЗАТО ШТО ЧИМ ЈЕ
 НАС ВИШЕ, ЊИХ ЈЕ МАЊЕ. У ТОМЕ ЈЕ ГАРАНЦИЈА УСПЕХА.